

СВЕТОВЕН ТРИЛЪР

ЛОРЕНЦО КАРКАТЕРА

Той е начело на най-могъщата престъпна организация в света

ВЪЛКА

ПЛЕЈДА

ЛОРЕНЦО КАРКАТЕРА ВЪЛКА

Превод: Петър Нинов

chitanka.info

Той е начело на най-могъщата престъпна организация на света, обединила трите италиански мафии, японската Якудза, китайските Триади, френските гангстери в Марсилия, алжирците, израелците, гърците, ирландците и британците. Наричат го Вълка заради коварния начин, по който приклепва жертвите си. Страхуват се от него заради безпощадността му и го уважават заради предпазливостта, с която действа.

Казвам се Винсънт Марели и твоят живот ми принадлежи.

Знам, че никога не си ме виждал и че ако имаш късмет, никога няма да ме видиш. Твърде е вероятно и да не си чувал за мен, но аз владея част от теб. От всичко, което правиш. Не ме интересува къде живееш или с какво се занимаваш. Но винаги една част, процент от твоите пари, попада в джобовете на хората, които аз ръководя. Ние сме навсякъде, докосваме се до всичко и всички и винаги обръщаме всичко в печалба.

И никога няма да разбереш как го правим.

Това е нашата тайна.

Ще си кажеш, че съм неуязвим, щом притежавам толкова голяма власт. Но ще сбъркаш. Допуснах непроснима грешка, заради която най-скъпите ми същества загинаха, погубени от терористи.

Беше моя грешка.

Но и на терористите. Няма да заловя всички, обаче ще им отмъстя или ще загина.

Те ще научат името ми.

Ще усетят гнева ми.

Ще се страхуват от ВЪЛКА.

**БЮРО ЗА КОНТРОЛ
НА МЕЖДУНАРОДНАТА ПРЕСТЪПНОСТ**

ДОКЛАД

Относно: Вътрешно разследване
Връзки между клана Марели и руската мафия
Статус: Активен файл

САМО ЗА СЛУЖЕБНА УПОТРЕБА

Престъпна групировка на клана Марели

*лична война -
може ли да
зубржи клана?*

1. **ВИНСЪНТ МАРЕЛИ - ВЪЛКА** - глава на клана Марели, водач на Международния съвет на престъпните синдикати. 34 години.

*откъде ли се
или готви нещо?*

2. **КАРЛО МАРЕЛИ** - бившият глава на клана Марели, предава щафетата на племенника си Винсънт. Все още държи под око бизнеса и е смятан за доверен и уважаван член на Международния съвета на престъпните синдикати.

3. **ДЖИМИ МАРЕЛИ** - недъгав по рождение, но смятан за сила и авторитет в клана Марели. Най-довереният съветник на Винсънт и номер две в йерархията на фамилията.

Руската мафия

*дава \$\$\$ на Раза
защо на него?
защо сега?*

1. **ВЛАДИМИР КОСТОЛОВ** - **НАБИВАЧЪТ НА КОЛ** - най-младият и най-влиятелен член на руската мафия, щедър спонсор на международни терористи.

среща на Вълка и Владимир - Защо?

2. АЛЕКСАНДЪР ЗАВЕРКО – братовчед на Костолов и негова дясна ръка. Отслабен заради рак на белия дроб, но все още представлява значима заплаха. В организацията на Костолов отговаря за бизнеса с наркотици и проституция.

3. КЛАУС МАРНИ – един от съветниците на Владимир, предан и лоялен боец, професионален убиец.

4. КЛЕНСКО – легендарен водач на руската мафия. Организиран шайка от млади гангстери в една от най-смъртоносните и печеливши мафиотски групировки.

да се
набъскат
едни
срещу
други?

5. РУСЛАН ХОЛТ – бияч на Владимир, голяма част от приходите на руската мафия идват от него.

припаден в Неапол. защо?
каква му е играта?

в съюз с Бълка. защо сега
планове за властта?

Международен съвет на престъпните синдикати

1. ВИТОРИО ДЖАНЕТИ – КОБРАТА – лидер на неаполитанската мафия – Камората.

2. АНДЖЕЛА ДЖАНЕТИ – СТРЕГА (ВЕЩИЦАТА) – дъщеря на Виторио и наследник за трона на Камората. Царицата на подземния свят в Неапол, името ѝ всява страх в цяла Европа. *знае много. да се вербува ли защо сега?*

3. АЛФРЕДО ЛАМБРЕТО – довереник на Виторио Джанети и главен бияч на Камората. Лоялен мафиотски бос (капо) в продължение на повече от 30 години.

4. ЛУИДЖИ МАНЦО – рекетър на Камората и един от двамата най-верни убийци на Стрега.

5. БАРТОЛО ВИНОПИАНО – БРУНЕЛО – главен бияч и убиец на Стрега. Служи ѝ вярно още от тийнейджърските ѝ години.

6. АНТЪНИ ЗАМБЕЛИ – глава на сицилианската престъпна групировка – Мафията. Син на легендарния гангстер Франческо Замбели.

свимиелно затипичен.
твърде опасен

7. **КОДОМА** – водач на японската престъпна групировка – Якудза.

голям играч. работи задкулено

8. **ДЖОН ЛО** – племенник на Кодома, професионален компютърен хакер. Готвят го за наследник за трона.

следващият бос на Якудза!

9. **ЦИН** – водач на Драконовите триади, ръководи подземния свят в цял Китай.

10. **ВАЙНЕР** – бивш агент от Мосад, в момента командир на израелския отряд за ликвидации.

11. **КАРБОН** – брутален и труден за контролиране шеф на френската престъпна групировка.

12. **ОРТО** – последното звено и връзка с циганските барони и бос на албанската мафия.

слабото звено в Съвета

13. **ГОЛЕМИЯ МАЙК ПАЛЕОКРАСАС** – съюзник на Винсънт Марели и Анджела Джанети, бос на гръцката мафия.

*аботят в екип
лълка и Стрега. защо сега?*

Единаци

*\$\$\$-потенциал
поддава се на вербовка, често
работи и с двете страни
работи*

1. **САНТОС** – оръжеен трафикант от висок клас, връзка между Раза и мексиканските картели.

2. **КАРЛОС МЕНДОСА** – колумбийски оръжеен трафикант. Покойник.

Говори се, че е ликвидиран от Раза.

свързката с Раза

Терористи, финансирани от руската мафия

1. **АЛИ БЕН БАШИР** – спонсориран от руската престъпна групировка на Владимир Костолов по прякор Набивачът на кол. Загива през 2012 г. при бомбен атентат във Флоренция, Италия.

*Владимир му плаща.
Защо? Бръзки? Мимени?*

2. **Раза** – изгряващата звезда на терористичния свят. На 36 години. Издирван за съпричастност към половин дузина терористични акции и подозиран в организацията и подготовката на още толкова.

Смятан за опасен, нестабилен и интелигентен. Не се вписва в профила на средностатистически терорист. Не може да му се вярва. Не може да бъде пренебрегнат като фактор.

3. **АЛШАИР АЛ-МАДЕЛ** – инженер-химик по образование, терорист по призвание. Ръководи група от 200 фанатично предани последователи, които охотно биха дали живота си по негова заповед.

4. **АНУАР АЛ-САБИР** – номер две в терористичната мрежа на Раза.

5. **АВРИМ** – предан човек на Раза. Работи тясно с водача на терористите при планиране на атентатите.

6. **КАЗМИР** – вербува нови членове за организацията на Раза.

7. **ДАЛ** – куриер-преносвач на бомби. Работи за Раза.

8. **ПАНДИ** – терорист от мрежата на Раза. Представява лице от оперативен интерес във връзка с атентата на пристанището Маргелина, Италия.

атентатори самоубийци. Могат да бъдат отстранени.

Полиция и Служби на реда

1. **РЕМИ ФРАНТОНИ** – 27-годишен, най-младият член на италианския Отдел за борба с тероризма.

2. ФРАНК ТОНЕЛИ – бивш детектив от нюйоркската полиция. Работил в оперативния отдел за борба с организираната престъпност. Приятел и противник на Карло Марели.

3. ЛУКА ФРАНТОНИ – член на антитерористичния отряд към римската полиция

подкупно ченге?
или играе игрички?

Тясно свързан със Ситрега?
Романтична връзка?

„Безшумната шесторка“

1. ДЕЙВИД ЛИЙ БЪРК – водач на екипа. Бивша „Зелена барета“, награждаван многократно с бойни отличия.

убиецът на Волка ~~Военен~~

Докладва само лично на Винсът Марели.

2. ДЖЕНИФЪР МАЛАСЪН – еднакво смъртоносна с въже и нож.

3. РОБЪРТ КИНДЪР – ветеран от войната в Ирак и професионален снайперист.

4. ФРАНКЛИН ДЖЕЙ ПИЪРС – експерт по бойни изкуства.

5. КАРЛ АНДЕРСЪН – експерт по отрови, работил за американското правителство. Може да отрови човек по десет различни начина.

6. БЕВЪРЛИ УИВЪР – бивш член на отдел за обезвреждане на експлозиви на полицията в Северна Каролина. Специалистът по боеприпаси в екипа.

Възможна връзка? ЦРУ?
Подслушване?

ПРОЛОГ

*Флоренция, Италия
Лятото на 2012 година*

Още не беше станало пладне, а въздухът беше доста влажен. Беше неделя, средата на месец август. Десетки сергии и подвижни колички-лавки бяха подредени по периферията на Пиаца Санта Кроче в центъра на града. Статуята на Данте надменно гледаше отвисоко стотиците туристи и местни жители, тълпящи се на площада. Туристите с фотоапарати, провесени на вратовете им подобно на скъпоценни украшения, си купуваха от сергиите сандвичи с прошуто, салами и прясна моцарела, прясно изпечени и стоплени във фурната. Други пък си поръчваха пицети с гарнитура, увити във восъчна хартия.

Местните оглеждаха стоките, дошли да си напазаруват достатъчно храна, колкото да им стигне до средата на седмицата. Мнозина преди това бяха ходили на църква и им предстоеше да обядват с цялото семейство на масата, както подобаваше традицията. Улични клоуни и мимове внасяха известно безгрижие и веселие в иначе претъпканото и бликащо от движение пространство.

Един младеж на двайсетина години, гладко избръснат, облечен като повечето флорентинци с бежово яке, бял панталон и бяла риза, бавно вървеше из площада с едната ръка в джоба на якето, а в другата държеше фунийка с шоколадово джелато. Сладоледът бързо се топеше от горещината и мъжът от време на време облизваше крема, докато вървеше, бавно и протяжно, бършейки със салфетка тънките струйки разтопен шоколад. Той оглеждаше хората около себе си и им се усмихваше. Ако повечето от тях щяха да загинат след няколко минути, то съдбата беше избрала великолепен ден и обстановка, в която това да се случи.

Младежът се казваше Али бен Башир. Той беше най-малкият син в семейството на баща иранец и майка италианка. Родителите му бяха следвали медицина в университета в Сиена. Когато се бяха разделили,

Али беше на шест. После животът му се раздели между двете семейства и двете култури: лятото прекарваше в Италия при майка си, а останалата част от годината живееше при иранските си роднини, никой, от които не хранеше добри чувства към западноевропейската държава, още повече предвид факта, че се отнасяше за католическа държава. От малък той беше обучаван на премъдростите на Исляма и как да не се поддава на изкушенията на градове като Флоренция. Винаги когато момчето споменеше за Ренесанса или за екскурзиите му по музеите и църквите, сътворени преди много векове, роднините на баща му реагираха с присмех и подигравки.

Али навлезе в младежката си възраст, обзет от чувство на объркване и в същото време на гняв. Обзет от съмнения дали всеки път, когато влизаше в Италия, и митничарите го гледаха с подозрение и му задаваха неприятни въпроси, това беше рутинна процедура, или пък това „специално“ отношение на властите беше насочено само към такива като него. Италианските му роднини махаха пренебрежително с ръка на притесненията му и ги отдаваха на влиянието на параноичното бълнуване на ислямистите-радикали. „Митничарите се отнасят към теб така, защото пристигаш от страна, от която произтича по-голямата част от днешния тероризъм — каза му веднъж чичо му Алдо, докато пиеха кафе. — Когато бях на твоите години, същите въпроси задаваха на нас, родените в Северна Италия, заради «Червените бригади», а преди това и на немците, заради сходните им проблеми с терористите от РАФ. Но това не означава, че си особен или пък че те мразят. Само че сега е дошло твоето време, преди да се появи следващата група безумци.“

Али в подобни слушай изслушваше внимателно събеседника си, кимаше сякаш в знак на съгласие, но вътрешно оставаше неубеден в чутото. Беше се сблъсквал с твърде много враждебни погледи не само по улиците на Италия, но и по време на екскурзиите му до Ню Йорк и Париж, велосипедния преход до Северна Испания заедно е негови приятели — навсякъде наблюдаваше едни и същи сигнали, едно и също послание. Такива като него ги посрещаха с подозрение, отказваха да ги приемат и те не бяха добре дошли в тези страни. Той си оставаше чужденец, аутсайдер.

За ислямските фундаменталисти сред приятелите на баща му Али представляваше потенциален кандидат и последовател на идеите на радикалния Ислям. В продължение на три години те идваха в дома

на Али на малки групи. По време на тези срещи, прикрити зад маската на молитви и религиозни беседи, те непрекъснато му повтаряха за злините, които западното общество причинява на мюсюлманите. Али остана силно развълнуван, когато му разказваха за зверствата, извършвани от американските войници по време на агресивните им действия в Афганистан и Ирак, как са се надсмивали над Свещената им книга и дори как в някои случаи публично са я изгаряли, често хора, които не са си направили труда да прочетат и една дума от нея.

Пътят на Али от дете на разведени родители през млад студент до горд мюсюлманин, готов да умре за святата кауза, имаше за кулминация смъртта на баща му през пролетта на 2010 година. Али прекара три седмици до леглото му, като се отделяше от него само за да извърши редовните си молитви. Даваше храна на баща си, макар че той ядеше неохотно и малко, и му четеше книга — там в стаичката в дъното на малкия им апартамент. Двамата прекарваха заедно времето в компанията един на друг и когато болестта на баща му позволяваше, си говореха. Али обичаше страшно много човека, който го беше научил да чете, да си завързва връзките на обувките и да рецитира молитвените слова. Нещо повече, той хранеше дълбока почит и уважение към него. Той познаваше баща си толкова добре, колкото малцина синове познаваха родителите си. Но за тези три седмици, докато гледаше как тялото на най-близкия му човек гасне и се предава пред тежката и неизлечима болест, той осъзна причината, поради която баща му мразеше Запада и всичко, което олицетворяваше западното общество.

— Тъжно ми е да те гледам така — каза му Али в един от последните им моменти заедно. — Мразя да те гледам как се мъчиш.

— Това е цената, която човек плаща за дългия си живот — отвърна баща му.

Али се усмихна и избърса потта от челото на баща си.

— За нищо ли не съжаляваш? — попита го той.

— Само за едно — отговори баща му.

— Свързано ли е с майка ми?

Баща му поклати глава.

— Не. Ако с майка ти не се бяхме оженили, нямаше да имам такъв прекрасен син като теб. За мен бракът си остава едно голямо щастие в живота ми.

— Тогава за какво съжеляваш?

Баща му впери очи в него, лежащ неподвижно и затаил дихание в тихата стаичка, в която единственото обзавеждане се състоеше от леглото, нощно шкафче, бюро и молитвено килимче.

— Иска ми се да имах смелостта да извърша това, което други по-храбри мюсюлмани преди мен са сторили — накрая отвърна той.

— Какво е то?

— Да отдам живота си. Да жертвам плътта си в името на Аллах.

Четиринайсет месеца след смъртта на баща му Али бен Башир стоеше на изпълнения с хора площад, в един от най-красивите и спокойни градове на света, точно пред църквата, в която бяха погребани много от най-великите таланти на Ренесанса. Той разкопча колосаната си бяла риза и отвътре се показа плетеница от жици, часовников механизъм и малки парчета експлозив, омотани с тиксо около гърдите му. Али разпери ръце, стиснал в дясната малък черен пулт с червен бутон.

„За теб го правя, скъпи ми татко — произнесе той. — Правя го в името на светлата ти памет.“

После вдигна глава към безоблачното небе и натисна червения бутон.

ПЪРВА ЧАСТ

*„На света няма престъпление, за което да
не се чувствам виновен.“*

Йохан Волфганг фон
Гьоте

1.

*Лос Анджелис, Калифорния, САЩ
Пролетта на 2013 година*

На тяхно място трябваше да съм аз.

Не Лиза.

Не и скъпите ми момичета.

Нито който и да било друг. Мишената бях аз. Те искаха да се докопат до мен. Винаги са искали да се докопат до мен. Но мен не можеха да пипнат и с пръст. Затова се насочиха към онези, които бяха уязвими. А аз им позволих да го сторят.

Настоявах Лиза и дъщерите ни да вземат частния самолет и да бъдат придружени от бодигардове, седнали в предната и задната част на салона, а друг екип от охраната да ги посрещне на летището. Така го бях замислил. И така и щеше да стане, ако не бях проявил мекушавост. Оставих се да ме разубедят и да склоня на тяхното.

Лиза не искаше трите ни деца да растат като цветя в саксия. Искаше да имат нормално детство и да водят нормален живот, толкова нормален, колкото можехме да си позволим предвид това кой бях аз и с какво се занимавах. Тя винаги беше мечтала за това — за нормален и спокоен живот. И двамата си давахме сметка, че това беше почти невъзможно, не и в моето обкръжение. Ако една жена иска спокоен и тих живот, се мести в малко градче и се омъжва за местния бакалин. Но когато се влюбиш в такъв като мен, бъди готова за всякакви изненади.

Аз съм предпазлив човек.

Не се доверявам на непознати, изнервям се, когато присъствам на многолюдни срещи и събития — било то сватби, концерти или вечерни партита с повече от десет присъстващи — и пътувам заедно с дискретна охрана, която винаги е достатъчно наблизко, за да се намеси в критичен момент. Имам разрешително за оръжие и никога не си показвам носа навън, без да съм затъкнал в кобура поне един зареден пистолет. Не се придържам към редовни и рутинни графици, вместо

това непрекъснато променям всичко — от времето и мястото за физически упражнения и фитнес, заведенията, в които се храня, до маршрутите, по които се придвижвам до поредната ми работна среща. Тези навици по никакъв начин не ме притесняват и в интерес на истината, дори изпитвам приятно чувство при мисълта, че имам пълен контрол над средата около мен. Това ми дава свобода на действие и ми позволява да се съсредоточа върху текущите ми задачи.

Тези навици ми позволяват да съм най-добрия в занаята. Но те не ме правят идеалния съпруг и баща. Аз насила наложих ограничения върху членовете на семейството ми и докато гледах на това като на необходима предпазна мярка, те се мръщеа и недоволстваха. Жена ми ненавиждаше всякакви разговори за охранителни мерки, с изключение може би на алармената система на къщата. Децата искаха да могат да гостуват с преспиване у връстниците си, без да се налага да се прави подробно проучване на приятелите им. Искане да могат да се разхождат свободно в парка, без да бъдат придружавани от въоръжени телохранители. Това негодувание беше постоянен повод за търкания между нас.

— Защо поне този път да не отидем на почивка като нормалните хора? — попита ме Лиза.

— Ние отиваме като нормалните хора — отвърнах.

— Има ли значение как и с какво ще стигнем дотам?

— Винсънт, когато децата пораснат, няма да водят твоя начин на живот. Ще бъдат сами и ще правят каквото си поискат. Колкото по-рано усетят от този живот, толкова по-добре ще е за тях. А и доколкото си спомням, ти като тийнейджър също си ходил в Италия, и то сам.

— Не съвсем — отвърнах. — Но разбирам накъде биеш.

— Никога не сме пътували като нормално семейство — каза Лиза. — Не си спомням децата ни да са влизали в сградата на летище.

— Не са изпуснали много. Дълги опашки, лоша храна, изгубен багаж. Нещо пропускам ли?

— Сериозно говоря, Винсънт. — Лиза хвана нежно дланта ми и я допря до хълбока си. — Остави ги поне веднъж да се почувстват като нормални деца. Толкова много се вълнуват за предстоящото пътуване. Аз също.

— Щом ще летим със самолет, защо да не е частният ни? Първа класа за мен, теб, децата и бодигардовете.

— Няма да пътуват с частния самолет. Аз ще тръгна с тях, а ти и Джак по-късно ще ни настигнете. Нали имаше да приключиш някаква сделка за недвижим имот?

Неусетно желанието ми да споря и възразявам се стопи.

— Да, така е — отвърнах аз.

— Тогава отметни и тази задача, а после с Джак елате при нас в Ню Йорк. Дори се поразходете двамата преди това, ако искате.

— За мен не е редно да правим така, Лиза. Не и в този момент. След няколко години може би, може би тогава ще е по-подходящ период.

— Ти каза, че искаш да им осигуриш нормален живот. Наистина ли го мислиш или са само красиви думи?

— Наистина го мисля. Не искам изобщо да бъдат като мен.

— Тогава трябва да започнем с нормалния живот още сега. С това пътуване.

Придърпах нежно Лиза към мен и я прегърнах.

— Обичам те — казах й. — И ще направя всичко по силите си, за да не загубя теб и децата.

— И аз те обичам, силно-силно, и винаги ще те обичам.

И така, в разрез със собствената ми природа и разумна преценка, аз се съгласих да пусна глътка въздух в моя плътно запечатан свят. За децата ми и за Лиза. Те искаха да опитат от онова, което хората наричат „нормален живот“, да се движат свободно, да не бъдат ограничавани от никакви правила. И аз склоних, заблуждавайки се, че нищо няма да им се случи и че отново ще мога да ги прегръщам и да им се радвам.

Че нищо лошо няма да ги сполети.

Че моите врагове искаха да навредят единствено на мен.

Това беше стъпка, на която изобщо не трябваше да се съгласявам. Позволих на любовта ми към семейството да замъгли моята предпазливост и обичайно недоверие към света.

Оставих ги без необходимата защита, без елементарни предпазни мерки. Оставих ги да тръгнат просто ей така. И никога няма да си простя за това.

Казвам се Винсънт Марели и твоят живот ми принадлежи.

Знам, че никога не си ме виждал и ако имаш късмет, изобщо няма да ме видиш. Много е вероятно и никога да не си чувал за мен, но аз, обратно на това, което си мислиш, владее част от теб. От всичко, което правиш. Не ме интересува къде живееш или с какво се занимаваш. Но винаги една част, процент от твоите пари, попада в джобовете на хората, които аз ръководя. Ние сме навсякъде, докосваме се до всичко и всички и винаги обръщаме всичко в печалба. И щом изтръскаме от теб и последния цент, те захвърляме настрани и повече не си ни нужен.

Когато залагаш в местното казино или при местния букмейкър, ние получаваме дял от парите ти. Когато заведеш семейството на онази дълго планирана ваканция, повечето от похарчените от теб пари — за магистрални такси, за хотели, за увеселителни паркове — потъват в нашите джобове. Ти пушиш, ние печелим. Ти пиеш, ние печелим още повече. Купуваш си къща, взимаш самолет за Европа, наемаш кола, изпращаш на майка ти подарък за рождения ден — от всичко това ние правим пари. По дяволите, дори денят на твоето раждане и денят на твоето погребение за нас са повод и средство за печалба.

И ти никога няма да разбереш как го правим.

Това е нашата тайна.

За нас никога не пишат на първа страница. Е, може и да прочетеш за някой и друг „удар“ на полицията, да видиш по телевизията шайка арестувани мутри в изпокъсани памучни анцузи, които ги подреждат показно пред камерите и журналистите, но това не сме ние. Онези палячовци са хората, които ние искаме да си мислиш, че дърпат конците. Това са физиономиите, на които се отделя най-голямо медийно внимание, които ги показват по челните страници и във вечерните новини. И които биват осъдени на по трийсет години затвор. Ние разполагаме с хиляди като тях и ги подставяме всеки път, когато федералните или местните полицейски служби искат да направят медиен шум, да накарат обществото да си мисли, че те си вършат добре работата като ченгета.

Ние оставаме недосегаеми.

Или поне до скоро бяхме. Докато не се случи това.

Ние сме най-могъщата организация в света.

През последните двайсет години буквално всяка една уважавана престъпна организация по света се присъедини към нашите редици: от

трите италиански мафии през японската Якудза и китайските Триади до френските гангстери в Марсилия, алжирците, израелците, гърците, ирландците и британците. И сега всички сме едно цяло. Могъщ ръководен организъм — толкова влиятелен и несъкрусим, че не сме по силите на нито едно правителство, да не говорим за каквито и да било амбиции на някой местен прокурор, пожелал да се прочуе на наш гръб. Ние се превърнахме в онова, за което някогашните гангстери-легенди като Лъки Лучано, франк Костело и Майер Лански можеха само да мечтаят. Ние сме ООН на организираната престъпност.

Извадихме нелегалния бизнес от улиците и го вкарахме в луксозно обзаведени кабинети с дървена ламперия — там, където обитават истинските пари и власт. Това не стана за една нощ, а и по пътя трябваше да дадем жертви. В онези ранни години не всички банди посрещнаха плана с въодушевление. Разбираемо е. Тези мъже и жени бяха свикнали да правят бизнес посвоему, сами. Не беше лесно да ги убедим да погледнат на нещата по-глобално, да прозрат възможностите, които щеше да ни донесе началото на новото столетие — възможностите за много по-големи печалби. Но повечето от тях го разбраха. Разбраха, че методите и средствата за трупане на пари, характерни за двайсети век, бяха необратимо остарели и за да увеличим печалбите си за в бъдеще, имахме нужда от кардинално нов начин на правене на бизнеса. Разбраха, че за да може не само да бъде конкурентоспособен, но и да оцелее и контролира лостовете на властта, модерният гангстер трябваше да получи добро образование и да борави така умело с финансовите отчети, както с пистолета и ножа. Съвременният бос на мафията трябваше да се чувства достатъчно уверено на заседанията на бордовете на директорите, както предшествениците му се бяха чувствали на събранията на профсъюзите. Мускули и биячи лесно се намираха. Но за да се изградят такива със знания и корпоративен опит щеше да е нужно време.

Когато настъпи новият век, групата ми беше установила пълен контрол. Бяхме се внедрили в коридорите на властта и задкулисието навсякъде от Уолстрийт и хедж фондовете до застрахователните компании и петролните корпорации. Бяхме стъпили здраво в политиката и медицината и получавахме лъвски пай от печалбите в хотелиерския бизнес, търговията с произведения на изкуството и

скъпоценните украшения, въздушните превози. Като добавиш към това хазартния бизнес, наркотърговията, спорта и проституцията, резултатът беше, че притежавахме всичко. Така към лятото на 2011 година трийсет и един процента от всички направени разходи по света отиваха в нашите джобове.

Беше си направо гангстерски рай. Но в моя свят разстоянието между рая и ада е само една крачка. Терористичните организации не искаха да се подчиняват на нашите методи, а ние още по-малко искахме да имаме нещо общо с хаоса, който те сееха. Освен това те привличаха нежелано внимание от страна на силите на реда и закона. Ако някой от тях стъпеше на наша територия, биваше моментално ликвидиран, без много шум и колебание. Тази система действаше сравнително ефективно в продължение на няколко години.

Но тогава се появиха руснаците. Добре организирана сила с членска маса от милион и половина души и още по-добре финансирана. През последните десет години те се бяха снишили, изчаквайки прахът от Студената война да се разсее окончателно, след което започнаха да демонстрират мускули и щедро да спонсорират терористи. За разлика от тях моята група предпочиташе да върши този тип работа в сянка и да прави бизнес в държави със стабилни правителства. При руснаците беше тъкмо обратното. Те просперираха на гърба на световните конфликти — колкото повече и по-големи конфликти имаше, толкова по-добре беше за тях. Руснаците поддържаха връзки с четирийсет от общо сто деветдесет и една терористични организации из целия свят и бяха главни спонсори на двайсет и три други такива организации, финансовите потоци, които изливаха те, бяха неизчерпаеми. Те снабдяваха терористите с всякакво оръжие и високотехнологично оборудване. Руснаците също така имаха информация и познания за онова, което представляваше мечтата на всеки терорист — „мръсната“ бомба. Трийсет процента от членовете на руската мафия бяха дипломирани физици и химици. Тази комбинация от престъпни амбиции и възможности представляваше смъртна заплаха за моя бизнес.

И сякаш това не беше достатъчно, проблемът на южната ни граница продължаваше се засилва. През 2008 година мексиканските банди започнаха да взимат пари от терористите, ръководейки се от принципа, че врагът на Съединените щати беше техен приятел.

Босовете на наркокартелите организираха мащабен наркочанал, купувайки тонове хашиш и хероин от осемдесет и седем терористични групи по целия свят, които на практика им служеха като доставчици. В замяна, вместо да им платят в брой, мексиканците ги затрупаха с планини огнестрелно оръжие от всякакъв калибър, а патроните към тях бяха бонус. За мен не остана незабелязан фактът, че оръжията, с които мексиканците се разплащаха, бяха крадени и произведени в Щатите.

Кървав конфликт можеше да избухне по всяко време буквално във всяка точка от земното кълбо. Положението беше стигнало точката на кипене. Затова през лятото на 2012 година аз взех важно решение. Едно от онези решения, каквито на човек се налага да вземе един път, най-много два пъти в живота си.

Можах да се оттегля от всичко, което бях изградил, да се наслаждавам на остатъка от живота си, горд с престъпната си империя. Бях на трийсет и три, със съпруга, която обожавах, две дъщери и син, който беше достатъчно само да ми се усмихне, за да се почувствам най-щастливия човек на света. Имах спестени милиони долари, бях инвестирал разумно други милиони — всеки цент законно изкаран. Притежавах успешна фирма за недвижими имоти и строителство, която щеше да осмисля ежедневието ми и да ми осигури тих и спокоен живот.

Но нещо ме гризеше отвътре, спираше ме да избира по-лесния път и да се оттегля.

Ако оставех терористите и техните помагачи да удържат на своето, те щяха да разрушат за нула време това, което беше построено не без моята активна роля. Освен това хора като мен никога не се предават без бой. Искане ни се да мислим, че можем да го направим, но истината е, че аз никога не намирах сили у себе си да оставя някакъв проблем — какъвто и да било проблем — да бъде решен от друг.

Аз нямах и грам съмнение, че тези терористични групи трябваше да бъдат унищожени. И моята организация беше единствената, разполагаща с необходимите финансови средства и човешка сила, за да се изправи в челен сблъсък с тях. Налагаше се да бъдем не по-малко решителни и безпощадни от враговете ни, да използваме всички сили и средства, умения и връзки, за да се преборим с тях. Неминуемо щяхме да дадем тежки загуби — както финансови, така и човешки —

но друг начин нямаше. С един хулиган, който само търси повод, за да ти скочи на бой, не можеш да се разбереш по мирен начин. А освен това не може да си сигурен, че си се договорил с някого, ако не можеш да имаш вяра на този човек. Обмислих ситуацията от всички възможни аспекти и не открих друг вариант на действие. Принудени бяхме да водим война. Война, която щеше да е нова за нас: силата на модерните гангстери срещу руската мафия, мексиканските картели и многобройната армия терористи.

Нямаше как да знам или да съм сигурен дали ще победим в тази война.

Знаех само, че не можехме да си позволим да загубим.

Трябваше ми време, за да разработя план.

Взех си три месеца почивка от оперативното ръководство на синдиката, за да се подготвя.

Първата крачка щях да направя аз, аз щях да диктувам хода на действията. Но преди още да съм атакувал, бях заслепен от самонадеяност и жестоко ударен.

Грешката беше моя.

Бях планирал да отида за две седмици в Париж със семейството си, като преди това прекарам уикенда в Ню Йорк. Жена ми и децата горяха от нетърпение да тръгнем. Бях си отделил време, което да прекараме заедно. Никога не съм си падал по отпуските и почивките и затова, когато се съгласих, семейството ми реагира с радостни викове.

Не мога да ви опиша колко щастлив се почувствах в тези няколко минути.

Оставих Лиза да се погрижи за организацията. Тя и дъщерите ни трябваше да излетят рано сутринта от Лос Анджелис и да кацнат в Ню Йорк няколко часа преди мен, да имат време да се настанят и да обиколят магазините, докато аз приключвам сделката за имота в Невада, върху която бях работил две години. Синът ни Джек щеше да ми прави компания. Дори мислех да му дам да ме бие на шах, докато летим към Ню Йорк.

Лиза ме беше склонила да пренебрегна дори най-елементарните предпазни мерки. И аз ги изпратих трите сами, без никаква защита. За да компенсирам частично, качих на самолета един от новите бодигардове, като му взех място два реда зад жена ми. Но това изобщо не беше достатъчно.

По-малко от час след началото на полета шестима мъже — всичките въоръжени с швейцарски сгъваеми ножчета, а един от тях заплашил, че има залепено експлозивно устройство по тялото си — превзели контрола върху самолета и взели за заложници всичките 187 пътници на борда. Сред пътниците имало двама въздушни шерифи под прикритие — единият в туристическата класа, а другият в първа класа, от другата страна на коридора, до който се намирало, мястото на Лиза. Двамата въздушни шерифи били въоръжени с пистолети. Шестимата терористи се били разпръснали в двата салона, като всеки от тях се прикривал зад някоя пътничка. Шерифите издебнали подходящия момент и открили стрелба. Но претъпканият самолет не е никак подходящо място за престрелка, колкото и добре да са обучени стрелците. И времето, и пространството са крайно недостатъчни, а и твърде големи са шансовете нещо да се обърка.

Полет № 33 на „Делта Еърлайнс“ по маршрут Лос Анджелис-Ню Йорк не беше изключение.

Впоследствие се сдобих с доклада на разследващите за случилото се. След като въздушните шерифи насочили оръжие към терористите и им извикали да се предадат, настъпила голяма паника и хаос, неистови писъци. Двама от терористите успели да обезоръжат единия от полицаите, като го ранили с нож в дясната ръка и взели пистолета му. Шерифите проявили невидана храброст и твърдост и се съпротивлявали яростно. Терористите, изглежда, също били обучени, защото явно не ги било страх от смъртта, а още по-малко ги било грижа за живота на невинните заложници. Крайният резултат бил предвидим и много болезнен: шестнайсет убити, в това число шестимата терористи и моя млад бодигард, осем тежко ранени. Половината от убитите пътници бяха загинали от огнестрелни рани, включително един директор от Силициевата долина и сина му, които бяха седели на местата, първоначално предназначени за мен и Джак. Трима бяха удушени. Неколцина други бяха умрели от множество прободни рани с нож. Двама бяха получили инфаркт.

Трима от загиналите бяха от семейството ми.

Гърлото на жена ми Лиза беше прерязано. Според заключението на съдебния лекар тя беше умряла от голяма загуба на кръв, без да може да помръдне, а болката от мисълта за приближаващата смърт,

която е изпитвала, е била засилена от невъзможността да помогне и да защити децата си.

Невръстен терорист беше смазал с пожарогасител черепа на най-малката ми дъщеря Пола. Главата ѝ беше облежната върху малкия илюминатор, отворените ѝ очи бяха вперени в ясното синьо небе.

Сестра ѝ десетгодишната Сандра, беше улучена с два куршума — всеки изстрел смъртоносен. Единият куршум беше влязъл и заседнал в гърлото ѝ, а вторият я беше ударил под дясната скула. Куршумите бяха обезобразили лицето ѝ.

В онези ужасни последни мигове на трите ми най-любими същества, когато от смъртта са ги делели секунди, аз бях в компанията на непознати и подписвах договори за седемцифрени суми, слагайки край на едно успешно — но вече безполезно — бизнес начинание.

Щом успели да овладеят нападението, самолетът поел обратно към Лос Анджелис, с двамата въздушни шерифи на борда, единият от които имал нужда от лекарска помощ. Около час след като самолетът кацна, на мен ми се обади един приятел от полицията. След като чух „Имаше извънреден случай“, страшната истина се стовари върху мен с огромната си тежест.

Отидох на разпознаването на телата, после минах и погребенията, след което се затворих вкъщи и не излязох два месеца. Дванайсетгодишният ми син Джак беше единствената ми компания. Тренирах всеки ден; часове наред вдигах тежести, тичах усърдно на пътеката, удрях с всички сили боксовия чувал, изливайки гнева си и сълзите си в същото време. Нощно време седях и си говорех с Джак. И двамата отказвахме да вдигаме телефона или да отваряме вратата на приятели или роднини, които искаха да изкажат съболезнованията си.

Противникът беше направил първия ход.

Беше започнал войната.

Трябваше да загина аз на онзи самолет.

Аз бях този, когото те търсеха.

Само аз трябваше да бъда там.

Това беше тяхната грешка.

А в моя занаят всяка грешка се заплаща прескъпо.

2.

Цюрих, Швейцария

Той беше станал рано. Въздухът беше натежал от влагата, а слънцето още не беше изгряло. Беше една от любимите му сутрини — от онези, които му напомняха за детството в малкото руско градче, толкова малко, че го нямаше на географските карти. В онези сутрини, преди местният стоманолеярнен завод да отвори вратите си и да закрие небето с гъстия пушек и сажди, той заставаеше бос навън и гледаше през прозореца природата, заобикаляща малката им двустайна колиба, в която живееха той, родителите му и четиримата му братя и сестри. Двамата от братята му вече бяха спрели да ходят на училище и бяха поели по единствения път, който градът предлагаше на младежите — дванайсетчасови смени до леярските пещи.

Но младият Владимир Костолов по-скоро би умрял, отколкото да изтърпи и един ден работа в тази адска горещина. Собственикът на завода живееше в голяма къща на километри оттам и изобщо не виждаше каква тежка дан даваха мъжете, веднъж прекрачили вратите на адските пещи. Бащата на Владимир беше един от тези мъже. След смъртта му Владимир се закле да не бъде като него. Щеше да обърне гръб на този град и на завода и да се препитава по друг начин.

Съдбата го отведе в Москва, когато до дванайсетия му рожден ден оставаше един месец. Изпратиха го да живее при братовчед на майка му и той с въодушевление очакваше срещата си с големия град. Надяваше се да облекчи кашлицата и проблемите с белия дроб, които имаше по рождение. До този момент не беше виждал братовчед си Александър — едва на седемнайсет години, той живееше от две години сам, след като баща му беше починал. Докато Владимир беше слаб и крехък, Александър имаше мускулесто и жилаво тяло, понеже редовно тичаше по улиците на работническия квартала, на фона на извисяващите се в утринната мъгла очертания на московския Кремъл. Александър сам беше предложил Владимир да живее при него и беше

убедил леля си, че ще ѝ го върне здрав. И че може би дори ще излезе нещо от него.

В интерес на истината, лечението на Владимир и просперитетът му в живота бяха най-малката грижа на Александър Заверко. Александър се занимаваше с намиране и вербуване на нови бойци за руската Червена мафия. Александър вече се беше доказал като ценен кадър за босовете на бандата на Милченко, която само в този малък квартал наброяваше над двайсет души. Александър беше опитен крадец на коли, обучаван от баща си, който по професия беше автомеханик. Можеше да запали кола с голи ръце, да я закара в някой таен гараж и да извади двигателя от нея за по-малко от два часа. За тази работа му плащаха четири долара за всяка кола. Често успяваше да открадне четири коли на ден, работейки в зимните московски ноци.

Александър също си беше спечелил татуировка на черен кинжал — първата от многобройните поредици, надяваше се той. Това стана на шестнайсетия му рожден ден, когато застреля пенсиониран офицер от КГБ, който беше станал рекетър на Червената мафия и който беше прибрал повече, отколкото му се полагаше от парите, получени от продажбата на наркотици в квартала. След екзекуцията разрешиха на Александър да запази пистолета за себе си. Както и всички пари, които намери в джобовете на мъртвеца. На мафията ѝ хареса как Александър подходи към задачата и си свърши работата — хладнокръвно и методично. Оттогава даваха благословията и одобрението винаги когато той ги помолеше да привлече към организацията някой млад боец.

— Животът тук е по-различен от този на село — каза Александър на Владимир и метна пътната чанта на момчето върху малкото легло в задната част на оскъдно обзаведения апартамент.

— По-лошо няма да стане — отвърна Владимир и огледа новия си дом.

— Чака ни работа за вършене — продължи Александър. — И пари за печелене. От теб зависи дали ще печелиш добре.

— Готов съм на всичко, само да не е заводът — отговори Владимир. — По-скоро бих убил човек.

Александър кимна замислено.

— Може и да се наложи.

Две седмици по-късно Владимир се върна в родния си град заедно с Александър. Кашлицата му не беше преминала, нито здравето му се беше подобрило, но за това време Александър го беше представил на по-старите членове в бандата и му бяха обяснили какво ще се очаква от него да прави, ако реши да се върне и да встъпи в техните редици. Шефът на мафията беше висок мъжага, чието тяло беше покрито с татуировки, в най-добрите традиции на подземния свят. Биографията на този човек можеше да бъде прочетена като на книга по изображенията на кожата му. Той изгледа продължително Владимир с черните си очи. Черната брада не можеше да прикрие студеното безразличие, което босът изпитваше към момчето. Той подари на Владимир малокалибрен пистолет и свити на ролка банкноти.

— Това е за теб. Прави с тях каквото поискаш — каза му босът. — Ако откажеш да се върнеш при нас, ще се разделим като приятели. Но ако се върнеш, винаги ще намерим място за теб. Ще бъдеш един от нас, член на бандата до смъртта ти. Ясен ли съм?

— Кога най-рано мога да се върна? — беше реакцията на Владимир.

Брадатият само сви рамене.

Владимир прибра пистолета в джоба на якето.

— Няма да се бавя — каза.

Владимир остави чашата с кафе на подноса и се вгледа в десетината фотографии, подредени в редица върху стъклената масичка. Спомените се извиха във въздуха подобно на дим. По онова време той беше момче и още не беше започнал да се изкачва по стръмния път към върха. Такова яростно и безскрупулно изкачване, каквото караше дори и най-закоравелите руски гангстери да треперят от страх. Не знаеше и не можеше да преброи колко души беше погубил, но можеше да преброи колко милиона беше спечелил от престъпния си бизнес. Отдавна не му правеха впечатление огромните имения, къщи, вили, апартаменти, пръснати из цяла Европа и

Съединените щати. Не обръщаше внимание на скъпите коли, ослепителните жени и охолния живот, който можеше да си позволи.

Достигнал трийсет и седем годишна възраст, през последните седем години Владимир имаше славата и авторитета на неоспорим лидер на руската мафия. Кльощавото момче, което изпитваше затруднения дори като дишаше, се беше превърнало в един от силните на деня, могъщ играч с връзки във властта, който решаваше съдбите на хиляди хора. В процеса на изкачването му към трона той беше създал и внушително бизнес портфолио. Владимир беше първият, който създаде верига от фалшиви медицински лаборатории и клиники из цяла Европа, като ги използва за печеливши застрахователни измами. От тези схеми организацията му печелеше около един милиард долара годишно. Чрез мрежа от подставени лица Владимир притежаваше няколко частни охранителни фирми, които се занимаваха с монтаж на електронни алармени системи в домовете на бизнесмени милионери. Така можеше да види какви ценности държат в домовете си и да подаде информация на неговите банди да извършат обира в конкретната къща, когато обитателите ѝ са извън града.

Но най-печелившият му бизнес беше търговията с наркотици.

Беше създал успешно партньорство с три от мексиканските наркокартели. Тези партньорски отношения позволяваха на Владимир да използва най-големите контрабандни канали и коридори и да придвижва по тях кокаин и хероин със скорост един милион долара в час.

Но в този ден, в тази ранна сутрин, на фона на проблясващите планински върхове на швейцарските Алпи, които бяха толкова близо, че човек сякаш можеше да ги докосне с пръст, вниманието му беше съсредоточено само в едно нещо.

Владимир „Набивача на кол“ Костолов беше готов да започне следващия етап от плана си — план, който беше разработвал и обмислял повече от десет години.

Планът, който щеше да постави на колене силни държави и да внесе смут и хаос във финансовите им институции.

Планът, който щеше да разтърси и да извади от равновесие държавните глави и да ги принуди към отчаяни действия.

Планът, който щеше да доведе до хаос, смърт, масово объркване и отчаяние.

Планът, който щеше да доведе света до ръба на унищожението.

Владимир се облегна назад и погледна към братовчед си Александър Заверко, който излезе на верандата, тътрейки крака. Костеливите му пръсти със сетни сили стискаха голяма чаша с горещо кафе. Александър беше с пет години по-голям от Владимир, един от най-доверените му хора и единственият му истински приятел. Заедно се бяха издигнали в престъпната йерархия. За съжаление преди по-малко от година Александър се разболя от тежка форма на рак на белите дробове, въпреки че нито пушеше, нито пиеше. Според прогнозите на лекарите братовчед му щеше да е късметлия, ако преживее лятото. Владимир обаче се съмняваше, че Александър ще изкара толкова дълго.

Александър хвърли поглед към фотографиите на масичката.

— Избра ли подходящ човек? — попита с тих и немощен глас.

Владимир се протегна и му посочи една от фотографиите. На нея беше заснет млад мъж, който се казваше Али бен Башир.

— Този е много подходящ. За съжаление той предпочете да умре като мъченик-камикадзе, а не да бъде водач.

Братовчед му погледна снимката и кимна.

— Атенатът във Флоренция. Доста впечатляващо.

Владимир взе друга фотография.

— Този също има потенциал. Казва се Раза.

— Защо пък точно той?

— Защото хем е образован, хем е умен и хитър. Има много причини за гнева му и това само налива още масло в огъня, засилва страстта му към разрушение. Амбициозен е и е жаден за власт.

— Но това означава, че е неблагонадежден — отвърна Александър.

— Всички са неблагонадеждни. Но този има различна мотивация. Бил е студент по изкуствознание и на някакъв етап дори е приел културата, която сега ненавижда.

— Какво го е накарало да промени нагласата си?

— Няколко европейски университета са отказали да го приемат, повечето от тях в Италия. Изглежда, неговите творби са им се сторили посредствени. Раза се е смятал за талантлив художник и скулптор, но

деканите и ректорите са били на друго мнение. Като се погледнел в огледалото, той виждал Микеланджело. Университетските ръководства обаче виждали само посредствен творец, при това с мургава кожа.

— И той обръща гръб на своя свят, за да...

— Светът, в който е искал да бъде пълноправен гражданин, му обръща гръб. На практика в единия свят е бил критикуван, в другия постоянно са му се присмивали и подигравали — двете основни съставки за създаването на един терорист.

— Добър ли е в занаята?

— В по-малки акции е показал добри резултати — отвърна. — Гради положителна репутация, тъй като той се прицелва във все по-значими и високопоставени мишени.

— Ще бъде ли послушен?

— Не можем да очакваме от никого от тях, особено от по-добрите, да следват заповедите ни. От което следва, че да им даваме каквито и да било заповеди е само загуба на време. Раза ще иска да получи от парите ни, а ние ще искаме от него да убива и да разрушава. Звучи ми като взаимноизгодна сделка.

— Де да можем да доживеея, за да видя осъществяването на плана с очите си.

— И на мен ми се иска същото, братовчеде — отвърна Владимир. — Но ти обещавам, че ще направя всичко да осъществя мечтата ни, когато теб вече няма да те има.

3.

*Ню Йорк, САЩ
Лятото на 2013 година*

Срещата се състоя на трийсет и петия етаж на една сграда-небостъргач в центъра на Манхатън. Масата в конферентната зала беше покрита с порцеланови гарафи, сребърни чайници и кристални купи с пресни плодове. Три изящни полилея осветяваха залата, а светлината хвърляше отблясъци върху полираната маса и махагоновите столове. Огромните прозорци бяха с бронирани стъкла.

Тази сграда беше историческа забележителност. Някога нейните зали бяха населявани от крупни земевладелци, петролни и други магнати. Мястото беше свикнало с присъствието на властни мъже и аз си давах сметка, че моите гости щяха да се чувстват като у дома си в такава атмосфера. Самите те се смятаха за равни на милиардерите от миналия век, така че всякакви паралели и сравнения не бяха изключени.

Бях поръчал храната да се приготви от най-изисканите готвачи от всяка една страна, която щеше да бъде представена на масата — от южноиталиански деликатеси през най-пряното суши до фините френски сладкиши. Бях прекарал достатъчно време сред тези мъже и знаех, че те реагираха добре на подобни жестове на уважение, а пък и се отпускаха по-лесно в позната среда.

Исках да се почувстват комфортно и уютно, за да се съгласят да вземат неудобно за тях решение. Трябваше внимателно да подбирам всяка своя дума, тонът ми да е директен, но не настоятелен. Трябваше да разчета настроенията в залата моментално, да внимавам за мимиките, движението на очите и езика на тялото, да разгадая безпогрешно всяка една реакция. Очакваше се да покажат загриженост и известна тревога, но аз не биваше да се държа властнически, нито да ги лъжа. Трябваше да излъчвам власт и авторитет, като през цялото време си давам сметка за огромната сила, която всеки от тези мъже притежава.

Трябваше да убедя група от силни индивиди — господари на света — да се присъединят към мен, да застанат зад мен, рискувайки да изгубят цялата си власт и влияние.

Аз пристигнах първи.

Налях си чаша кафе и седнах на стола в средата на масата. Бях насрочил срещата преди три седмици, но без да давам информация за дневния ред и въпросите, които ще се обсъждат. Всеки един от мъжете, поканени да участват, изрази своите съболезнования за смъртта на жена ми и дъщерите ми. Те бяха корави шефове на мафията, но също като мен бяха и съпрузи, и бащи и се занимаваха с този мръсен бизнес достатъчно дълго, поради което напълно съзнаваха и разбираха моята мъка от тежката загуба.

От осмината аз бях най-младият.

Баща ми Марио беше шофьор на камион, горд член на профсъюзите, който се трудеше къртовски. Беше едър мъж, със сърдечен смях и голям апетит. И винаги беше приятна компания. Майка ми Елена беше крехка жена и аз не помнех ден, в който тя да не беше болна от една или друга болест. Живеехме в двуетажна къща в Североизточен Бронкс, на една задънена улица. Аз посещавах католическо училище, а в неделя служех в църквата и пеех в църковния хор. Реагирах с усмивка, когато майка ми казваше какъв красив свещеник ще излезе от мен, защото не исках да разбивам илюзията, характерна за всяка една американка от италиански произход в нашия квартал. Повечето биха ме определили като любознателен, прекарвах часове над купчини книги в малката публична библиотека, която гледаше към паркинга на супермаркета. Четях книгите, любими на повечето момчета на моята възраст — сър Артър Конан Дойл с неговите разкази за Шерлок Холмс, романите на Джек Лондон и Рафаел Сабатини, Виктор Юго и Александър Дюма. В неделя, след църковната служба, правехме с баща ми дълги разходки и аз му разказвах това, което бях прочел, докато той правеше поредния дълъг курс с камиона. На свой ред той ми разказваше за градовете, през които беше минал, прекарвайки времето зад волана, докато единствена компания му правеше портативната радиостанция.

Предпочитах уединените занимания, което твърдяха, че било напълно нормално за единствено дете в семейството. Този навик се оказа доста полезен в престъпния свят — място, в което господари

бяха единаците. Бързо преминах от табла на шах и се научих да играя сам срещу себе си, почерпвайки знания от книгите за велики grosмайстори. И до днес се съветвам с тези книги, с тази разлика, че сега с тяхна помощ планирам ходовете си срещу жестоката и безмилостна гангстерска конкуренция.

Бях запален по бейзбола, слушах по радиото мачовете, очаквах с вълнение какъв ще е следващият ход на мениджърите на отборите от Ню Йорк. Предпочитах игрите от Националната лига, защото там се изискваше предприемане на стратегически решения дори по време на самата игра. От сутрешните вестници научавах резултатите от двубоите, информирах се за спортната статистика в опита си да прогнозирам кой има най-големи шансове за победа.

Бях част от училищния отбор по бягане. Аз бягах на дълги разстояния, състезавайки се по-скоро с времето, а не със своя опонент. Тренирах всеки ден, зиме и лете. Обичах да чувам как подметките на маратонките докосват и се отлепят от калната повърхност на пътя.

Докато баща ми отсъстваше, аз прекарвах доста време с майка ми. Рано вечер ние сядяхме в хола и слушахме радио, италиански радиостанции, които предаваха новините от нейната родина. Нямах и ден, в който тя да не копнееше по родния си край. Понякога ѝ четях книга — взета от библиотеката, или пък на италиански език, изпратена от роднините ѝ от Неапол. Така и не можах да осъзная напълно цялата сериозност на нейните заболявания и нямах никаква представа за болката, която тя изпитваше. Но достатъчно беше да видя състоянието ѝ. Майка ми беше неизлечимо болна и можеше да разчита само на мен за утеха и успокоение.

Водехме прост и сигурен начин на живот — както вкъщи, така и в квартала. Бях твърде малък, за да се замислям какъв искам да стана, като порасна, ако изобщо някога успея да се измъкна от Бронкс. Малцина от по-големите ми връстници съумяваха да стигнат по-далеч от очертанията на града и обикновено си намираха работа в униформа — в армията, полицията, пожарната, чистотата. Не бях сигурен дали искам и моята съдба да е същата, но и изборът тогава не беше голям.

Всичко това се промени драстично през лятото, когато навърших тринайсет.

На четвърти юли, докато другите деца стояха на детската площадка или по покривите на сградите в очакване на фойерверките за

Деня на независимостта, аз бях на втория етаж на нашия дом, до леглото на майка ми. Наблюдавах с мъка последните й мигове живот. Тялото й беше крайно изтощено и отказваше повече да се съпротивлява срещу болестта. Баща ми стискаше едната й длан, аз — другата. Майка ми със сетни сили произнесе: „Съжалявам. Много съжалявам.“ След тези думи клепачите й се затвориха, главата й се отпусна безжизнено на една страна.

Баща ми не беше емоционален човек. Ден след като погребяхме майка ми — единствената жена, която някога беше обичал — той замина за поредния курс с камиона, натоварен с варели, пълни с петрол, към един завод в Мисула, Монтана. По план трябваше да се върне след по-малко от седмица. Замина, очаквайки от мен да проявя отговорност и да ходя редовно на училище, да се връщам вкъщи за вечерята, приготвена от нашата съседка и най-добрата приятелка на майка ми, Филомена. Баща ми винаги се отнасяше с мен като с възрастен. Между нас имаше взаимно доверие; бяхме сигурни, че никой няма при никакви обстоятелства да предаде другия. Сега си давам сметка, че това е слабост, но може да бъде оправдана, когато е между баща и син.

На обратния път от Монтана, някъде на острите завои в планините на Пенсилвания, баща ми отбил рязко встрани, за да избегне сблъсък с два елена, застанали почти на шосето. Ремаркетото на камиона поднесло и машината се пързала по асфалта повече от триста метра. Накрая камионът се блъснал челно в една мантинела, баща ми изхвъркнал през предното стъкло, паднал по глава и се ударил в дънера на едно дърво. Смъртта настъпила почти моментално — жертва на нещастен случай с две невинни животни и хлабав предпазен колан.

Но аз не бях толкова наивен.

Баща ми беше минавал години наред по тези пътища и знаеше, че около завоя по всяко време може да изскочи някое животно. Той винаги караше в средната лента по време на опасните участъци. Превключваше на по-ниска предавка и намаляваше скоростта на тази двестакилометрова отсечка от пътя. Той беше маниак на тема безопасност, проверяваше и препроверяваше двигателя и кабината и никога не потегляше на път, преди да се увери, че всичко е обезопасено и действия безотказно.

Баща ми беше избрал този начин да сложи край на живота си.

Много години беше живял с чувството на вина заради болестта на майка ми и тежестта от нейната смърт се беше оказала непосилна за него. Така той беше предпочел да напусне този свят на пътен участък, който познаваше като петте си пръста.

И така аз се озовах сам в голямата зала, на около метър от затворения ковчег с тялото на баща ми. Бях със същия черен костюм, с който бях и на погребението на майка ми, седнал на неудобния стол в миришещата ужасно зала, изгубил за по-малко от месец единствените хора, които имаха значение за мен. По едно време вратата се отвори и чух зад гърба си стъпки. Погледнах назад и видях един мъж, който приличаше на баща ми по походката и телосложението, макар и да беше много по-добре облечен и излъчваше авторитет. На вид беше от онези, които знаеха как да постигат своето и не признаваха „не“ за отговор.

Той се приближи до ковчегата на баща ми, постави длан върху капака и наведе глава. Постоя тихо няколко минути, после се прекръсти, обърна се, отиде до ъгъла на залата и взе оттам един сгъваем стол. Спря се на сантиметри от мен, разгъна стола и седна.

— Аз съм Карло Марели — изрече авторитетно. — Брат на баща ти и твой чичо.

— Той никога не е споменавал за теб — отвърнах. — Никога не ми е казвал, че има брат.

— Не бяхме много близки.

— Защо?

— Ще ти кажа, като му дойде времето — рече той, без да ме изпуска от поглед. — Сега трябва да поговорим за мен и теб.

— Не знам нищо за теб.

— Аз пък знам достатъчно за теб.

— Като например какво?

— Че си хлапе с остър ум. Обичаш да си сам, мълчалив си и не допускаш хората близо до себе си.

— Хора като теб ли?

Той се усмихна и кимна.

— Особено пък хора като мен. Но това може да се промени. Ще се опознаем и ще се научим да имаме доверие един на друг, обаче това

ще отнеме известно време. Ако се съ согласиш, ще разполагаме с предостатъчно време.

— Как така? — попитах.

— Искам да дойдеш да живееш при мен. Отсега те предупреждавам — животът ти ще бъде много по-различен от този, който си имал с майка си и баща си. Но също така искам да те успокоя, че на теб няма да се гледа като на гост или като на мой племенник-натрапник. Ще бъдеш отглеждан и към теб ще се отнасят като към мой син. Давам ти думата си. А това обикновено е достатъчно за хората, които ме познават.

— На баща ми беше ли му достатъчно? — попитах.

Карло стана, сгъна стола и се изправи.

— Добре де, на повечето хора. Знам, че моите думи ти идват като гръм от ясно небе. Затова помисли хубаво, преди да ми дадеш отговор. Но не се бави прекалено много. Няма да присъствам на погребението. Баща ти не искаше да ме вижда приживе, съмнявам се, че би искал да гледам как го погребват. Следващите два дни имам няколко срещи в града. След като приключа, ще се върна и ти ще ми кажеш какво си решил.

— Ами ако откажа?

— Значи така си решил. Ще се махна така бързо от живота ти, както се и появих.

След тези думи Карло ми връчи стола, потупа ме по рамото, пъкна ръце в джобовете на скроения по поръчка панталон и излезе от стаята.

В много отношения животът ми представляваше светкавичен скок от онази траурна зала до днешната конферентна зала.

4.

Първата експлозия разтърси железопътната гара на Рим. Беше 8.58 часът, понеделник сутринта. Взривът избухна от една раница, оставена до фонтана от набит младеж с тениска с надпис на „Грейтфул Дед“, джинси и зелено шушляково яке. Той тъкмо беше излязъл от сградата на гарата, когато бомбата избухна. Таймерът беше настроен така, че експлозията да удари в най-натоварения час, в пика на пътническия поток — лятна смесица от туристи, тръгнали на своето ваканционно летуване, и италианци, започващи работната си седмица.

Петнайсет минути по-късно в един тих квартал в Лондон, населяван с хора от средната класа, на дълга улица с еднофамилни къщи, магазинчета и кръчми, близо до училищна площадка, пълна с ученици, избухна друга кола-бомба. От експлозията колата — „Фиат“ 124 — буквално излетя във въздуха и падна върху покрива на един мезонет, докато собствениците — младоженци — закусвали и планирали да отидат на пазар. Те загинали моментално — жената била захвърлена в стената, а трупът на съпруга по-късно беше открит с останките от чашата за кафе в ръката. Пожарът унищожил напълно шест къщи, две магазинчета, а кръчмите пострадаха сериозно. Училищната площадка замлъкна за дълго.

Две минути по-късно сто и седемнайсет пътници се качиха на самолет за полет 8142 по маршрута Франкфурт — Париж. Повечето бяха бизнесмени, пътуващи по работа. Имаше и неколцина парижани, зажаднали да видят отново родния си град. Сред тях беше и възпълен мъж в смачкан костюм, с бордната карта в едната ръка и с Библия в другата. Държеше се спокойно и често се усмихваше, сякаш някой невидим непрекъснато му разказваше смешни истории, които само той чуваше. Непознатият подаде на стюардесата на входа бордната си карта, благодари й с кимане, щом тя прокара картата през електронния четец и му върна отрязък от нея. Мъжът тръгна след двойка възрастни,

стиснал още по-здраво Библията, като от време на време хвърляше поглед към часовника си.

Той не изчака самолетът да излети. Нито пък стигна до мястото си на борда на лайнера. Спря точно пред вратата на самолета, хвана Библията с две ръце и се усмихна на пътниците около него.

— Получете Божията благословия — каза — и се изправете пред Създателя още сега.

След това разтвори Библията и задейства експлозивите по тялото си.

Владимир Костолов натисна бутона за край на разговора и остави мобилния си телефон на масичката за кафе, вперил поглед към внушителните планини на Северните Алпи в съседство с неговото имение. Той беше организиран и ръководил първата вълна от поредицата терористични акции — общо три на брой. Изпитваше задоволство при мисълта, че Западът ще бъде обхванат от паника и несигурност, че западните разузнавателни служби ще се изправят пред най-страшния си кошмар — неизвестността. Никоя терористична организация няма да поеме отговорност за атентатите и дори и да има група, която да е достатъчно дръзка, че да излезе в публичното пространство, цялата мощ и ресурси на световната разузнавателна общност щяха да бъдат впрегнати, за да издирят мнимия враг. Така или иначе, Владимир владееше напълно положението.

Набивачът на кол се придържаше към мнението, което господстваше сред високопоставените босове на Червената мафия — там, където има хаос, има печалби. Масовите безредици и хаос обещаваха баснословни приходи в милиони долари. Силите на реда и закона по целия свят нямаха друг избор и щяха да пренасочат време и усилия, за да заловят терористите, виновни за насилствените акции. Това щеше да позволи на неговата организация да се концентрира върху незаконния си бизнес, без да се притеснява от внезапни полицейски операции. И когато бдителността на службите за сигурност отслабнеше, Владимир щеше да сключи тристранна сделка за доставка на оръжие за милиарди долари в Близкия изток. Стотици сандъци с автомати „Калашников“ и РПГ щяха да потънат в нелегалност на йеменска земя. Наред с това го чакаше и друга сделка,

за прехвърляне по море на неколкостотин килограма хероин от Пакистан до европейските и американските брегове. Неговият дял от тези две сделки съставляваше неколкостотин милиона долара.

Владимир взе отново телефона и набра четирицифрен код, последван от четиринайсетцифрен международен номер. Вдигна очи към сутрешното слънце, което хвърляше отблясъци върху планинския склон, сякаш планината беше покрита с лак.

— Започвайте втора фаза — нареди той по телефона.

5.

— Искаш от нас да поемем риска да изгубим всичко, което сме градили в продължение на десетилетия. — Мъжът, който седеше срещу мен, ме гледаше право в очите. — Да се опълчим на хора, които по-скоро биха жертвали живота си, отколкото да направят компромис. И какъв е смисълът? И без това те гледат да стоят далеч от нас. Защо да мътим водата?

Мъжът се казваше Антъни Замбели — глава на сицилианската Мафия. Беше наследил титлата и нрава от баща си, дон Франческо Замбели, човекът, изобретил ковчега с двойно дъно — най-удобния начин да се отървеш от труп, който мафията беше измислила. Антъни в много отношения беше по-умен и по-образован от баща си, разширил фамилияния бизнес с круизните пътувания с луксозни кораби, прибирайки два долара от всеки пет, похарчени на борда на морските лайнери. Той помогна организацията ни да разшири бизнеса си с ресторанти и казина. Благодарение на него успяхме да наложим да купуват само от нас магданоз, което ни носеше по петнайсет милиона долара приходи годишно.

Коментарът на Замбели ме изненада. Преди срещата мислех, че от цялата група той ще е единственият, който охотно ще подкрепи плана ми. Но пък срещата ни тепърва започваше и накрая можеше и да се окажа прав. Антъни играеше ролята на мой помощник, понеже ми задаваше въпроси, на които аз се бях подготвил да отговоря. Знаех, че той не изпитва любов нито към руснаците, нито към мексиканците и на неговата територия в Сицилия всеки, за когото се подочуеше, че е свързан с терористи, изчезваше безследно, преди дори слухът да бъде потвърден или опроверган.

Отбелязах си мислено поведението му. Беше спокоен, любезен и ако наистина намерението му беше да провали плана ми, едва ли би могъл да сдържи огнения си нрав. Беше заел агресивна поза, но въпреки че постави под съмнение плана ми, той не го и отхвърли напълно. Само посочи какви са преките опасности и рисковете.

— Ако сега не сторим нищо, после ще е късно — обърнах се аз към мъжете на масата. — Сега е настъпил часът. Достатъчно дълго отлагаме. Позволихме им да разширят територията си, силите им да нараснат. Може би това беше разумно в миналото, но вече не е. Да, може да изгубим всичко, ако започнем пълномащабна война с тях. Такъв риск съществува. Но ние ще изгубим всичко и ако не им се противопоставим. И това е повече от сигурно.

Това бяха най-влиятелните и могъщи мафиотски босове в света — Джанети от Камората седеше до Кодома от Якудза и до Цин, шефът на китайските Триади на дракона. Израелските „убийци“ бяха пратили на срещата Вайнер, бивш офицер от „Мосад“, а французите се представляваха от стария Карбон, който сега изглеждаше още по-свиреп и страховит, тъй като се бореше с рак на простатата. Албанците изпратиха Орто — последното живо звено с „Циганските крале“, а гръцкият делегат беше Големия Майк Палеокрасас, който еднакво умело боравеше с ножа и с думите.

Всички те имаха съмнения дали е необходимо да започваме война, според техните разбирания само ще утоля жаждата си за мъст, но за сметка на това ще изложи на опасност техните печалби.

В известен смисъл нашата организация се ръководеше не по-различно, от която и да е мултинационална корпорация. Малко неща отличават един международен престъпен синдикат от петролните концерни, хедж фондовете и финансовите институции. И те, и ние сме в бизнеса с печалбите и всеки от нас от време на време използва честни и законни методи в дейността си. Всеки от нас има зад гърба си мрачно минало и никой от нас не чувства вина за недотам приличните си постъпки.

— Каква ще е цената на едно подобно начинание? — попита Цин с безупречните си маниери както винаги.

— Финансова или в човешки ресурси? — поисках да уточня.

— Ще съм доволен да чуя и двата отговора.

— По предварителни изчисления цената ще е значителна и в двата аспекта. Руснаците разполагат с достатъчно пари да водят война поне десет години, а мексиканците са им почти равностойни. А и всички ние много добре знаем колко нищожна е цената на човешкия живот за тях.

— А тези терористи... — намеси се Джанети. — Те живеят с единствената цел да умрат в битка. И никой от нас не знае точно колко са камикадзетата като тях, готови да се самовзривят и да заминат за Рая с девствениците.

— Така е — съгласих се. — По финансови възможности с нищо не отстъпваме на руснаците и мексиканците. Разполагаме и с други, не по-малко важни ресурси — например уличното ни разузнаване е далеч по-добро от тяхното. Освен това всички ние имаме свои хора в полицията, които работят за нас и които с готовност ще се съгласят да ни сътрудничат, след като разберат срещу кого се изправяме. Но това, което не ни достига — и дори няма смисъл да изчисляваме колко точно не ни достига — е човешката сила.

— И смяташ, че не можем да се договорим с тях? — включи се Кодома. — Да се разберем те да не вредят на бизнеса ни?

— Не само смятам, убеден съм.

— Винсънт е прав — обади се Майнер със спокойния си тон. — Можеш да преговаряш колкото искаш с тях, но нищо няма да постигнеш.

— Виж, всички ние тук скърбим заедно с теб за случилото се с жена ти и дъщерите ти — каза Карбон, който не се притесняваше от неловките моменти. — Ако на мястото на твоето беше моето семейство, и аз щях да направя всичко, за да спипам негодниците. Ако това е единствената причина да ни караш да се юрнем в пропастта, мисля, че ще бъде честно да го чуем от теб, преди да продължим.

Очаквах Цин и Кодома да подкрепят плана ми. Триадите и Якудза бяха построени върху желязна дисциплина, лоялност и уважение. Те дълбоко мразеха всяка организация, която се отличаваше от тяхната, и това ги правеше естествени врагове на руснаците, мексиканците, южноамериканците и терористите. Те бяха хора на традицията и за тях беше напълно приемливо причината за плана ми да е лична, понеже членовете на семейството са нещо свято в тяхната култура.

Карбон беше меркантилен, роб на парите. От мига, в който седна на масата, разбрах, че ще се противопостави на план, който излага на опасност самото естество на неговата организация. Също така си давах сметка, както и останалите в залата, че неговата организация имаше негласно споразумение с терористите. Той им позволяваше да

използват неговата територия, а в замяна те му плащаха месечно рекет и се въздържаха от атаки срещу контролираните от него обекти. Но аз също така знаех, че Карбон е изцяло зависим от Камората и Мафията за доставките и каналите на наркотици. Ако те гласуваха „за“, той щеше да бъде принуден да ги подкрепи, ако не за друго, само от благоприличие пред тях.

— Това е само една от причините — отвърнах аз. — Да отрека или да твърдя нещо друго би било равносилно на обида спрямо вас. Но ако причината беше само тази, нямаше да се нуждая от вас. Щях да свърша тази работа сам. Не страдам от липса нито на пари, нито на хора или кураж. Затова, ако си мислите, че съм ви повикал само по тази причина, долу чака кола, която ще ви откара обратно до хотела или летището, или докъдето поискате да отидете. Не желая да водите моите битки. Но проблемът тук е много по-голям. Става дума да открием пълномащабна война с тях. Война, от която не можем да избягаме. И вие всички го знаете. Знаехте го и когато руснаците за първи път се споразумяха с терористите — праг, който не можем да позволим на никого да прекрачи безнаказано. И никой от вас нямаше да е това, което е днес, ако не споделяше като мен същото виждане.

— Да предположим, че ги оставим на мира и не им направим нищо — започна Джанети. — С какво повече ще пострадаме от това, отколкото ако разгърнем цялостна война, в която численото преимущество е на другата страна?

— С риск да се повтора — и цената е значителна — намеси се Орто. — Ако това нещо действително продължи толкова дълго, накрая ще се бием за джобни.

— Ако това се случи, накрая всички ще бъдем принудени да работим за вас — пошегува се Големия Майк. — Редом с останалите цигани-джебчии, които крадат портфейлите от туристите по гарите.

— Те започнаха да ни вредят още преди три години — отговорих аз. — Вгледайте се по-внимателно в бюджетите си и ще видите какви са загубите. И ако продължим да не предприемаме нищо, не след дълго тези загуби ще станат още по-забележими.

— Нека поговорим за другата цена все пак — обади се Кодома. — Забравете за малко за парите. Говоря за човешката сила, за прекъсването на трафика, за риска пред законната част от бизнеса ни.

До каква степен ще пострадат те, ако затънем във война, която ще продължи години наред?

— Ще ни струва два пъти повече от това, което си мислиш — поясних. — Но ако не сторим нищо, за да ги спрем, ще ни струва тройно. Всички тези загуби, които изброи, ще се случат така или иначе, ако продължим да се правим, че не ги забелязваме.

— Каза, че не можеш да ги склониш с преговори, но обмислял ли си сериозно възможността да сключим сделка с тях? — попита Орто.

Да, типично за албанеца да предложи сделка с терористите и техните спонсори. Албанците бяха на дъното на хранителната верига и в миналото често бяха сътрудничели с всякакви екстремистки групи. Те не се спираха пред нищо в устрема си към по-големи печалби. Рано или късно щеше да се наложи да се заема с Орто. Нямах никакво съмнение, че единствен той в залата може да издаде на руснаците моите намерения. Хвърлих поглед към Големия Майк и усетих, че и той си мисли същото.

Джанети, зачервен от гняв, провокиран от зададения въпрос, скоочи.

— Ние не правим бизнес с терористи! — отсече. — Не ми пука дори да ни затрупат с пари. Никой в тази зала не сътрудничи с тези идиоти, ако иска да остане част от синдиката.

— Вижте — намесих се аз, за да охладя страстите — ако имаше друг начин, който да ни струва по-малко, щях да предпочета него. Но за съжаление няма такъв. Това е единственият ни изход не само да запазим бизнеса си, но и да го развием и разширим с нови дейности. Никой не ни е дал нищо на тепсия. Сами сме си взели и сме изградили всичко, макар и по пътя да сме отстранили всеки, който ни е пречел. Със сигурност тази битка ще бъде много по-голяма от всички, които сме водили досега. Но ние нямаше да сме това, което сме сега, ако отстъпвахме пред подобни предизвикателства.

— Струва ми се, че вече си взел решение — каза Цин.

Кимнах.

— Ако искаме да запазим това, което имаме, трябва да постъпим по този начин.

— Какви цели ще си поставим? — попита Големия Майк. — Нали няма да се бием до пълно изтребление? За нас това е физически невъзможно. Как ще разберем дали губим или побеждаваме?

— Прав си — отговорих. — Няма как да ги избием всички до крак. Но можем да върнем старото положение. Да ги принудим да заемат отбранителна позиция и да си останат така.

— Чух достатъчно — каза Вайнер. — В интерес на истината не ми каза нищо ново. Ако питате мен, още преди десет години трябваше да ги атакуваме, когато не бяха толкова силни и мобилизирани. Но сега ще поправим грешката и ще се разправим с тях веднъж завинаги.

— Какво ни е известно за противника? — попита Цин.

— Те наброяват сто деветдесет и една терористични организации, които действат из целия свят, пръснати в четирийсет и две страни — отвърнах аз. — Някои от тях са малки и не наброяват повече от сто и петдесет души. Другите имат по двеста хиляди членове в редиците си, а хиляди други им помагат. Около двайсет и пет процента са деца, готови да умрат за каузата, в която са научени да вярват. Останалите са по бойните полета от години. Около четирийсет и пет процента са от Близкия изток, четирийсет процента са от Европа, останалите съществуват в САЩ на местна почва — от въоръжените милиции и неонацистите до рокерските банди. Те разполагат с достатъчно оръжие и пари и могат необезпокоявано да се придвижват от една държава в друга.

— В Италия навлизат в бизнеса със скъпи произведения на изкуството — обади се Замбели. — Това е нова територия за тях. — Намират домашни колекции и наемат професионални крадци за обирите и нелегалното пласиране на краденото на черния пазар. За по-малко от седемдесет и два часа творбите на изкуството се превръщат в кеш.

— В моята страна също — добави Карбон. — Тези терористи не познават достатъчно добре нашия свят, за да действат самостоятелно. Предполагам, че руснаците им помагат.

Забелязах как Карбон подхвана тезата на Замбели и се постара да го подкрепи. Карбон можеше да бъде купен лесно. Кимнах, докато той говореше.

— Руснаците им дават достъп до света на изкуството, до банките, кредитните карти и модерните оръжия — казах аз. — Мексиканците купуват от тях наркотици и се разплащат с доставки на крадени оръжия. Ето ви една същинска Ос на злото.

— А руснаците и мексиканците какво печелят от това? — попита Големия Майк. — На терористите трудно можеш да имаш доверие. Та мисълта ми е, защо го правят. Защо работят заедно с хора, на които самите те знаят, че не могат да имат доверие? Каква е уловката?

— Ние — отговори му Кодома.

Кодома можеше да наклони везните на моя страна. Той ръководеше Якудза — японската мафия — от двайсет години. Беше пряк наследник на Йошио Кодома, легендарния бос на Якудза, който беше обединил различните престъпни фракции в Страната на изгряващото слънце след Втората световна война и ги беше превърнал в една от най-могъщите престъпни организации в Япония и в цяла Азия.

Кодома разполагаше с петнайсет хиляди бойци, разпръснати в четирийсет и една банди — всичките напълно засекретени и напълно защитени от проникване на вражески шпиони. Двамата с него имахме инвестиции в десетина американски компании и отделно от това въртяхме законен бизнес, който се оценяваше на над десет милиарда долара. Печалбите прокарвахме през множество фиктивни фирми, след което ги връщахме в организацията.

Кодома контролираше две хиляди и петстотин банки по целия свят, което значително улесняваше паричните преводи, особено предвид факта, че прането на пари е напълно законно занимание в Япония. Той също така ръководеше над триста хазартни фирми, които носеха на синдиката годишни печалби от четиристотин и шейсет милиона долара. Никой не управлява по-добре нелегалните казина и хазартни салони от Якудза. Първоначално те бяха започнали дейността си, като спонсорираха нелегалните турнири по бакуто — игра на карти, подобна на блек джак, е една основна разлика — ако изгубиш на блек джак, оставяш парите на масата, ако изгубиш на бакуто, се разделяш с пръста си. Така се е появило и името Якудза — „този, който реже ръце“. Якудза дори издаде книга със заглавие „Как да заобикаляме закона“ — задължително четиво за всеки един от членовете на Съвета. Кодома получава комисиона от всяка продадена книга.

А щом контролираш парите и банките, всички козове са в ръката ти. Знаех, че някои в залата яростно ще се възпротивят на плана ми. Но щеше да е много трудно да се опълчат, ако Кодома застанеше зад мен.

Можех да отстраня недоволните и несъгласните от бизнеса, като това щеше да им струва милиони долари месечно.

Кодома можеше да ги постави на колене, като откаже да изпира парите им и да управлява хазарта. Погледнах към него и ме обзе приятното чувство, че е готов да постъпи именно така.

— Близо два милиона руснаци, незнайно колко още терористи, а за броя на мексиканците можем само да предполагаме — констатира Карбон, застинал на стола си, поставил длани върху чашата си с вода. — Прав ли съм?

— До голяма степен — отвърнах.

— Ето защо се надявам — всички ние се надяваме — че планът ти е добре обмислен — продължи Карбон.

— Не трябва да е обикновен план — добави Джанети — а страхотен план, план-разбивач. Защото не горя от ентусиазъм да вляза в сблъсък с тези негодници само за да получат те главата ми на поднос.

— Да, имам план — казах. — Но е рискован.

— Тоест? — попита Орто.

— Тоест планът е страхотен — отвърна вместо мен Цин. — Само рискованите планове могат да бъдат страхотни.

6.

Неапол, Италия

Виторио Емануеле Джанети вървеше по оживената улица „Спаканаполи“, в самото сърце на Неапол. До него беше най-довереният му човек от повече от трийсет години Алфредо Ламбрето. Тримата едри бодигардове вървяха пред тях, а други двама ги следваха плътно отзад. Бодигардовете бяха въоръжени и внимателно оглеждаха всеки турист или местен по пътя им.

— Хлапето има верен инстинкт — рече Ламбрето.

Той беше висок и слаб, с прошарена коса и добре оформена брада. Беше се издигнал от една от най-опасните улици в един от най-опасните квартали в Италия — форчела — в доказателство, на което служеха белезите му. Беше израснал в кариерата от дребен крадец и разбойник до шеф на бойците на Камората. Под негово командване бяха над петстотин души.

— Ако ще действаме, сега е времето — продължи той. — Тези терористи постоянно се множат, а и като се добавят към тях и руснаците, положението само ще се влоши. Досега все някак успявах да ги отблъсквам и да ги държа настрана от бизнеса ни. Но с всеки следващ ден става все по-трудно да удържам на натиска.

— Мащабната война, за която говори Винсънт, ще е съпроводена с мащабни рискове — добави Джанети. — Това ни е пределно ясно. Ще понесем загуби от петдесет процента, ако не и повече. А и може да възникне проблем е приходите от бизнеса, ако войната се проточи повече от няколко години. Него може да не го е грижа, но мен ме е.

— Двамата с теб започнахме от нулата, само с по един пистолет — каза Ламбрето.

— Тогава бяхме много по-млади — отвърна Джанети.

— И нямаше какво да губим. А на този не му пука за териториите, за получаването на приходи от отделните квартали, за рекета. Единствената им мечта е да умрат, да се отнесат в рая и там да си гледат кефа.

— На терористите може да не им пука, но на руснаците и мексиканците им пука. За тях да попаднат в рая е последното, което ги интересува.

Джанети кимна.

— Казах на Винсънт, че може да разчита на нас. Не че имах голям избор. Не само че сме част от синдиката, но сме и от една фамилия.

— Искаш ли аз да ръководя операцията? — попита Ламбрето.

Джанети поклати глава.

— Искам Анджела да оглави операцията.

— Дали ще е съгласна да работи с Винсънт?

— Във вените ѝ тече кръвта на Камората, както и в моите, и в твоите — отвърна Джанети. — Винсънт дойде отвън в нашето семейство, но тя е родена в него. Тази битка ще ѝ даде шанс да покаже на другите от синдиката, че мястото ѝ наистина е на тази маса. И не само като мой наследник и заместник. Някой ден тя ще оглави тази маса.

Виторио Джанети беше босът на Камората, неаполитанската организирана престъпност и една от най-безпощадните и жестоки структури от този тип по целия свят. Групата беше основана през тринайсети век от патриотично настроени граждани, които решили, че не могат повече да търпят издевателствата и безобразията на богатите едри земевладелци и аристократи над бедните селяни и работници. В момента Камора наброяваше три хиляди и петстотин души в Неапол и Ню Йорк и ръководеше търговията с наркотици, модната индустрия, строителството, сметосъбирането, търговията с недвижими имоти и транспортирането на токсични товари. Те също така контролираха голям дял от европейския черен пазар, което им носеше печалби от двеста милиона долара месечно.

Като дете Джанети редовно кръшкаше от училище, а и изобщо не му се учеше. Затова го заведеха при местния Дон. Семейството живееше в сърцето на империята на Камора и безработният му баща го заведе в организацията. Обикновено Камора попълваше по този начин бойните си редици — като взимаше момчета от семействата на мъже, които им дължаха пари или нямаха къде другаде да се обърнат за помощ. После мафията отглеждаше момчетата като собствени синове — всяко от тях изпращаха в семейството на редови мафиот-боец и то

задължително трябваше да ходи на училище. Ако детето покажеше добри резултати по математика, по-късно го изпращаха в университет да следва бизнес или икономика. Ако силата му беше в природните науки, ставаше лекар. С течение на времето Камората се сдоби с десетки хиляди нейни „деца“ със съвсем законни професии.

Джанети обаче се увличаше от уличните битки. Той имаше избухлив нрав и скачаше на бой на всеки, който му се опълчеше. Имаше малко приятели, но много негласни врагове и от него се бояха всички. Също така беше опитен организатор и талантлив стратег. Тези негови качества бяха оценени по достойнство и използвани от старите членове на Камора. Те си дадоха сметка, че винаги могат да си отгледат и да си обучат банкер, адвокат или лекар, но шеф на банда беше трудно да се открие и да се създаде, а Виторио Джанети беше роден пълководец.

Когато навърши двайсет години, го изпратиха в Ню Йорк, за да сътрудничи с Карло Марели. Двамата прокараха пътека от кръв и насилие по подземния свят на града. Когато Джанети стана на трийсет, заедно с Марели се бяха издигнали почти до върха на престъпната йерархия и контролираха една от петте най-влиятелни фамилии на мафията в Ню Йорк. Джанети си беше спечелил уважението на босовете на Камора, както и прякора, който му бяха дали още в Неапол, когато беше поел командването на първата си група бойци. Наричаха го „Кобрата“ заради светкавичната скорост, с която атакуваше противника си. Нападаше с всички сили там, където най-малко го очакваха, и уличните войни често завършваха броедни дни и часове след започването им.

Джанети за кратко беше женен за американка от Бирмингам, Мичиган, която му роди дъщеря. В момента момичето живееше в Щатите и работеше като учителка. Джанети нямаше много време нито за едната, нито за другата, освен редките жестове на внимание, изразяващи се в подаръци за рождения ден или другите празници.

Истинската му любов беше другата му дъщеря, от любовница, която починала по време на раждането. Момичето се казваше Анджела и Джанети я беше отгледал в най-добрите традиции на Камора. Беше я обучил в традициите и практиките, които щяха да са й необходими, ако някой ден тя го наследи като бос на неаполитанската мафия. По характер тя много приличаше на баща си и в подземния свят стана

известна с прякора Ла Стрега — италианската дума за „Вещица“ Анджела възприе това име с такъв ентузиазъм, че дори изучи окултната наука на вещиците до съвършенство.

— Готов ли си да удариш? — попита Джанети.

— Подготвих всичко, докато ти беше в Ню Йорк — отвърна Ламбрето. — Не вярвах, че Съветът ще отхвърли плана на Винсънт.

— Аз гласувах „за“ и ще оказваме подкрепа, докато не ни носи вреди. Винсънт загуби семейството си, затова е разбираемо, че реагира така. И макар на мен да ми е тъжно, че се случи такава трагедия, това са си негови лични проблеми. Битката си е негова, не наша.

— Не мислят ли и другите банди така? — попита го Ламбрето.

— Не всички споделят неговата категоричност. Циганинът Орто ще е първият, който ще се огъне. Японците и китайците са „за“, но кой ги знае как ще постъпят французите. Гърците ще бъдат с нас до самия край. И все пак Винсънт не може да рискува да направи дори един неверен ход. Ще му се нахвърлят за нула време.

— Ако той оплеска работата, тогава може да пострада и Анджела — каза Ламбрето.

— За нея не се притеснявай. Тя знае какво да прави.

— Кога започваме? — попита Ламбрето.

— Довечера. Изпрати хора в някоя от ислямските групи. Да очистят трима от техните. Да ги измъкнат от апартаментите, баровете, джамиите и откъдето и да било.

— Да ги разпитаме ли, преди да ги убием?

Джанети поклати глава.

— Не ми пука какво знаят те. Изхвърлете ги на улицата и ги гръмнете. Оставете труповете, за да ги открият приятелчетата им. Така машината ще се задвижи.

— Да го координирам ли с Винсънт?

— Досега не сме се координирали с него. Защо ни е сега да го правим?

7.

Ню Йорк, САЩ

Седях на третата редица от пейките в празната църква, с лице към главния олтар, отчасти скрит от сенките, които хвърляха свещите. Същите свещи, които осветяваха ликовете на светците и на Божията майка. Не съм вярващ човек, но понякога имам нужда да се озова в спокойната среда на празната църква. Не се моля, нито се изповядвам. Просто исках да поразмишлявам няколко минути на спокойствие.

Затова пристигнах по-рано за уговорената среща с Владимир Костолов.

Може да ви се стори ненормално да си уговарям среща с Владимир, особено като се има предвид, че шансът да се опитам да го убия е доста голям. Но си имах своите съображения. Първо, по този начин се демонстрира респект. Това днес е така валидно, както е било и в дните на Лъки Лучано в разгара на Сухия режим. Повод за тревога е, ако босът не се появи на срещата. Тогава чакай куршумите скоро.

Също така по този начин исках да си попълня някои празнини в информацията ми за Костолов. Разполагах със списък на негови срещи с терористи и знаех как „придвижва“ парите, но само толкова. Исках да седна и да го погледна в очите, да усетя доколко е склонен да воюва. Което няма как да разбереш само от една папка. Това става само с наблюдение, слушане, но не на онова, което ти казва, а онова, което не ти казва — какъв риск противникът ти е склонен да поеме и докъде може да стигне.

Малко вероятно беше Владимир да е спонсорира атентата в самолета. Поне привидно за него не бяха обичайни подобен тип акции. Печалбата беше малка, а и хаосът и щетите бяха минимални. Освен това щеше да му е необходимо одобрението на руския мафиотски синдикат, за да организира атака срещу престъпен бос от моя ранг. А доколкото ми беше известно, такава среща не се беше състояла. В противен случай мълвата бързо щеше да се разпространи из подземния свят. Вярно, Владимир никога не се придържаше към правила, но пък

от друга страна, едва ли би поел риска да си навлече гнева на руските си шефове на такъв ранен етап от играта. И все пак загубата на съпругата ми и двете ми дъщери ме беше извадила от равновесие. Въпреки че контролирах ситуацията и бях поел ръководството на операцията, в момента не бях в най-добрата си форма. Може би това и целеше руснакът. Макар и фактите да бяха в противоречие с начина, по който той беше действал до момента, не изключвах напълно и такъв вариант.

На свой ред руснакът щеше да се опита да измъкне колкото може повече информация от мен. Целите ни бяха сходни — когато си тръгнем, да знаем повече, отколкото когато сме дошли, в същото време да разкрием колкото се може по-малко на човека отсреща.

С подкрепата си за терористите Владимир беше предизвикал недоволството и гнева на някои от по-старите руски групировки. И въпреки че с готовност приемаха печалбите, които жънеха от хаоса след всеки атентат, те смятаха, че е по-добре да се държат на разстояние от атентаторите и да не се месят много. Ходът на Владимир поставяше руската мафия на едно ниво с терористите — нещо, от което старата гвардия се пазеше като дявол от тамян. Подобен гняв води до враждебност и в крайна сметка до кръвопролитие, особено сега, след като действията му го бяха изправили срещу световния престъпен синдикат. Ако той беше под пара, аз можех да използвам това като предимство.

— Има нещо особено в италианците и техните църкви — изрече Владимир. — Винаги съм се чудел какво е.

— Църквата е нашият първи и последен пристан — отвърнах аз, вперил поглед към олтара. — Започваме с кръщение и свършваме с погребение. Пълен кръговрат.

— Думи на един истински вярващ. — Той седна на пейката до мен.

— Също е подходящо място за срещи, можеш да чуеш какво мисли твой приятел — добавих.

— Знам за срещата на синдиката — каза Владимир и също се загледа в олтара. — С плана ти няма да излезе нищо. Другите ще го разберат първи. Но накрая и ти ще стигнеш до същия извод.

— Съмнявам се. През всичките години на всичките тези срещи на синдиката ние никога не стигаме до един извод.

— Прекалено голяма хапка сме за теб и за другите банди. Само моите хора са два милиона. А мексиканците? Още половин милион. А терористите, дори самите те не знаят точно колко са. Няма да можете да понесете такива загуби.

Обърнах се към него.

— Аз няма да ви избия всичките. Само тези, които искат да умрат.

Владимир кимна и се завъртя с цялото си тяло към мен.

— Как те наричаха? „Вълка“? Дразни ли те това?

— Не.

— Този прякор напълно ти приляга — каза руснакът. — Дебнеш врага, искаш да разбереш как мисли той, как се държи, как маневрира. И щом се сдобиеш с цялата ти необходима информация... Само че, разбира се, в сегашната ситуация дори и всесилният Вълк ще се изправи срещу твърде много овце.

— Какво искаш? — попитах го.

— Нищо не искам. Дойдох, за да предложа да дам. Двайсет процента от печалбата. Ти и останалите ще трябва само да не се месите. Да ни оставите да свършим цялата работа. А в края на месеца ще си получавате тлъстия чек. Как ще си разделите парите, които ще ти давам, оставям на теб да решиш. Но по този начин ще имаш печалба, а не загуба. Няма да се наложи да водиш война, в която не можеш да победиш. Освен това ти гарантирам и още едно нещо.

— Какво?

— Със сина ти няма да се случи нищо. Достатъчно загуби понесе. Никоя битка не си струва да се лишиш от онези, които обичаш.

При споменаването на сина ми нещо в мен се пречупи. Погледнах отново към олтара, след което към Владимир.

— Не ти искам двайсете процента. Не искам и трийсетте, които щеше да ми предложиш, ако се бях изсмял на офертата ти. Не искам нищо. Не аз започнах тази война. Но аз ще съм този, който ще я завърши. Давам ти думата си.

— Твоите партньори може да не споделят ентузиазма ти. Трябва да им кажеш за моята оферта.

— Вече им е казано. Твоите хора са се обърнали към тях още преди да си уговорим тази среща.

Владимир се усмихна.

— И те съгласиха ли се с моето предложение?

— Дори и да бяха, аз пак щях да дойда тук.

Изгледах изпитателно Владимир няколко секунди, след което станах и си тръгнах. Направих няколко крачки и се спрях.

— Знаеш ли какво ме възхищава във вълците? — попитах, а гласът ми отекна в празната църква.

— Не, какво?

— Когато вълкът дебне плячката, за да ѝ се нахвърли, той избира първо най-слабото животно — отвърнах аз. — И така едно след друго. Остава най-силното животно за края, когато останат само двамата. И тогава влиза в схватка.

На Владимир му се стори забавно.

— И винаги ли побеждава?

— Не, но ако усети, че малките му са в опасност, ще се бие до последния си дъх.

Останах така за миг-два с ръце в джобовете, след което се обърнах и излязох навън, на топлия и влажен въздух, огрян от ярката дневна светлина.

8.

Рим, Италия

Въртящата се гумена лента за багажа на римското летище „Леонардо да Винчи“ се задвижи бавно около скупчилите се пътници, току-що кацнали с нощния полет на „Алitalia“ от Ню Йорк. Чантите и куфарите излизаха едни след други под зорките погледи на трима души от персонала на летището, облечени в сини комбинезони. Единият от тях държеше в устата си незапалена цигара. Някаква американка се мъчеше да издърпа количка за багаж от мястото им за съхранение, а съпругът ѝ крещеше в мобилния телефон нещо за шофьор на лимузина.

Реми Франтони стоеше отстрани и гледаше как суматоката се засилва с всяка следваща секунда и скоро щеше да прерасне в пълен хаос. Той гледаше да не изпуска от очи червенокосата красавица в тесни джинси и сако и голяма раница, подпряна до левия ѝ крак.

Тя беше неговата мишена.

Реми беше на двацет и седем, метър и осемдесет висок и в добра физическа форма. Носеше широк светъл панталон тип „милитъри“, тънко кожено яке и кафяви кубинки пустинен цвят.

Въоръжен беше с два пистолета, и двата калибър девет милиметра, прибрани в кобури под якето. Погледна часовника си. Имаше още седем минути.

Франтони беше най-младият член в италианския отдел за борба с тероризма — група, създадена през седемдесетте години на двацети век, когато страната беше разтърсена от тежка и продължителна битка с местните терористи, сред които и тези от „Червените бригади“. През онова кърваво десетилетие терористичните организации бяха превърнали улиците, магистралите и летищата на Италия в ужасна и безразборна касапница.

Франтони говореше четири езика, владееше до съвършенство оръжието и тактиката и имаше достатъчно контакти на улицата, откъдето черпеше информация, която му позволяваше да е винаги една

крачка пред терористите. Той беше в състояние да анализира и да назове с точност звено по звено командната верига на всяка една терористична група, понечила да действа в тази част на света, да анализира безпогрешно техните цели и мотиви, стеснявайки по този начин кръга от заподозрените.

Но най-големият талант на Франтони беше да разпознава лица в тълпата, да открива за секунди онези, които планираха да нанесат удара. Това можеше да е възрастната жена вляво, която теглеше тежък куфар. Или бизнесменът под големия стенен часовник, със смачкания костюм, с кожена чанта в ръката, с инициали в средата. Или можеше да е пасторът на средна възраст, облегат на колоната, с ръце в джобовете и с черна риза с един номер по-голяма за слабостта му тяло.

Но не беше никой от тях, а червенокосата с тесните джинси.

Езикът на тялото ѝ беше обигран, може би малко повече от необходимото — излъчващ безразличие пред дългата опашка пред лентата с багажа, демонстриращ, че тя не бърза за никъде. Раницата също я издаваше. Не наличието ѝ, тъй като почти всеки под двайсет и пет години, който беше слязъл от самолета, носеше раница. Издаваше я начинът, до който тя я носеше — или поне се опитваше. Жената направи два опита да я метне на гръб и всеки път обаче заради тежестта задачата се оказваше непосилна. Затова тя всеки път отново я допираше до крака си, винаги с джоба навътре. Раницата не беше претъпкана като на повечето ѝ връстници. Младежите ги използват като куфари и пъхат вътре толкова багаж, колкото позволяват ограниченията на теглото, установени от авиокомпанията. Нейната обаче беше новичка, сякаш я беше купила в деня на полета. Червенокосата също така демонстрираше известна високомерност: определено беше свикнала другите да носят багажа ѝ, тежък или лек. А и, разбира се, обувките.

Млада жена с нейния произход би съчетала марковото сако и прилепналите джинси с модерни ниски обувки или може би дори с маратонки „Найки“. Ако държеше на удобството, можеше да нахлузи и джапанки. Но едва ли би предпочела туристически обувки „Тимбърланд“.

Именно обувките привлякоха вниманието на Франтони. По това той разбра, че Рим не е последната ѝ дестинация. Тя беше тръгнала към друг град, място, където теренът е по-подходящ за обувките, които

беше избрала. И ако се наложеше да върви бързо или да тича, за да се скрие от полицията, да избяга от взрива, тези подметки щяха да осигурят по-добро сцепление. Франтони също така знаеше, че „Тимбърланд“ са любима марка на младите терористи и често им ги дават като подарък в деня на мисията.

Той извади блекбърито си от задния джоб на джинсите си, натисна един бутон и след второто позвъняване от другата страна на линията вдигнаха.

— Ако тръгне към лентата с багажа, задействайте алармената противопожарна система — нареди той. — Гледайте да вдигнете силен шум, за да уплашите пътниците. Колкото повече объркване се получи, толкова по-добър шанс ще имаме да я спипаме, преди да е задействала бомбата. Ако видите, че не мога да стигна до нея навреме или че тя държи резервно устройство, ликвидирайте я. Стреляйте само в главата. И като падне на земята, не се доближавайте до тялото ѝ.

Франтони прибра телефона в джинсите и тръгна към червенокосата. Тя беше с гръб към него и следеше с поглед кафявата кожена чанта, която се движеше върху гумената лента и всеки момент щеше да се приближи до нея. Протегна ръка, за да я вземе, Франтони леко се отърка в нея и я заговори:

— Това винаги е най-тежката част от пътуването.

Червенокосата му кимна леко, концентрирала вниманието си върху кожената чанта, която вече беше на по-малко от три метра. Той проследи погледа ѝ, забеляза чантата и после отново се обърна към жената:

— Тази ли е вашата?

Жената кимна отново.

— Позволете да ви помогна. — Той се приближи до чантата.

— И сама ще се оправя — отвърна тя с твърд тон.

Франтони се обърна към нея и стисна ръката ѝ.

— Настоявам — каза. Италианецът вдигна чантата от гумената лента и я постави до левия си крак. — Не прави никакви резки движения. Не си мисли, че ще можеш да ми избягаш, аз тичам по-бързо от теб и ще те настигна. Освен това предпочитам да те отведа жива, отколкото да те застрелям и да оставя тялото ти да лежи на мръсния под.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита тя, като се опита да прикрие уплахата си с предизвикателно поведение. — Какво искаш от мен?

Франтони се приближи още повече, на разстояние да я целуне, и тихо изрече:

— Искам да ми кажеш как щеше да задействаш устройството. Да ми кажеш има ли часовников механизъм и дали има резервно устройство, в случай че нещо се случи с теб. Дай ми тази информация и всички на терминала, в това число и ти, ще останем живи.

— А ако не знам нищо за устройството? А ако не знам изобщо за какво говориш?

— Тогава ще те убия. И ако съм прав за резервното устройство, което ще бъде задействано от друг, тогава ще загина и аз заедно с теб. Може би такъв изход напълно те устройва. В този случай ти ще спечелиш, а аз ще загубя.

Жената си пое дълбоко дъх, без да сваля кафявите си очи от Франтони. Все още пазеше самообладание, като на лицето ѝ само пробяга сянка на неувереност.

— Ами ако ти кажа това, което искаш да чуеш?

— Ще вземем бомбата и ще излезем. Оттам ще се качим в колата ми и ще те закарам в службата. Екип за обезвреждане на експлозиви ще вземе устройството, а двамата с теб ще седнем, ще си налеем кафе и ще си поприказваме.

Жената отметна косата си назад и се усмихна.

— Може да си попаднал на правилното устройство — каза тя, възвърнала си увереността, този път по-нахакано — но си се спрял на грешния човек. — Тя допря глава до рамото на Франтони и прошепна в ухото му:

— Аз не съм тази, която ще задейства бомбата.

Той пусна ръката ѝ и я отблъсна от себе си. Огледа лицата на пътниците край багажната лента. Активирацията бомбата трябваше да се намира в радиус не по-голям от двайсет-двайсет и пет метра от чантата.

— Имаш по-малко от минута — продължи червенокосата, застанала зад него. — Едва ли за толкова кратко ще откриеш лицето на човека, когото търсиш.

— Освен ако лицето не дойде само при мен — отвърна той.

— Това може да стане само по един начин, но добрите не постъпват така.

Той се обърна и погледна жената в очите, стиснал пистолета в ръката.

— Аз не съм добър.

Италианецът вдигна оръжието и стреля два пъти в гърдите ѝ. От шоквата вълна тялото ѝ подскочи във въздуха, а ръцете и краката ѝ се разпериха. Тялото ѝ се строполи тежко на пода, от ъгълчетата на устата ѝ се появиха две тънки струйки кръв. Очите ѝ се вгледаха безжизнено в сивия таван. Тя беше мъртва още преди да падне на земята.

Франтони се зае трескаво да оглежда тълпата. Пътниците тутакси се затичаха напосоки, за да се скрият, майки закриваха с телата си деца, по-възрастните веднага се проснаха на пода, закрили с ръце тила си. Франтони грабна чантата и побягна към изхода на терминала. Охраната на летището се затича след него. От всички страни ехтяха викове и изстрели. Той държеше чанта, пълна със силни експлозиви. Полицейските снайперисти, разположени по горните етажи на сградата, бяха застинали и не знаеха какво да предприемат.

А някъде напред целия този хаос един терорист чакаше да натисне червения бутон и да избие стотици невинни хора.

9.

Ню Йорк, САЩ

Седях зад бюрото, пред мен стоеше ръчно изработена шахматна дъска с фигури, изобразяващи героите от разказите за Шерлок Холмс на Сър Артър Конан Дойл. Преместих напред пешката — лондонски полицай, облегнах се назад и се вгледах във fotografia, запълнила петдесет и две инчовия екран на компютъра. Намирах се в четиристайния си апартамент в един небостъргач в Манхатън. На fotografia се виждаше лицето на млад мъж с късо подстригана коса, с черни пронизателни очи и с добре поддържана кафява брада. Бях прегледал дебелото досие, което в момента лежеше на бюрото до шахматната дъска. Досието съдържаше както съвсем тривиална информация, така и сведения за чудовищни деяния. Младежът беше на двайсет и девет, роден в Чикаго, отгледан от роднините си в Египет, завършил университета „Вашингтон“ в Сейнт Луис и университета в Йейл. Беше по-големият от двама братя. Баща му беше уважаван фармацевт, майка му — социален работник. Сега и двамата живееха в къща на север от Мичиган Авеню.

Той се казваше Алшаир Ал-Мадел и беше инженер-химик по образование, а също така един от най-опасните терористи по призвание. От лявата страна на fotografia имаше дълъг списък с подробности от биографията му, но не се налагаше да чета всички. Вече знаех всичко необходимо за него: каузата, в която вярваше, религията, която изповядваше. Ал-Мадел имаше малобройна, но предана армия от около двеста последователи, всички високообразовани като него и еднакво фанатични. Беше щедро финансиран, с частни сметки в Швейцария, Япония и Саудитска Арабия — три страни, в които банките не задаваха много въпроси на клиентите си. Често пътуваше и рядко се задържаше на едно място повече от три дена. Жена му и двамата му сина обитаваха къща в предградие на Кайро. Той имаше и млада любовница, която живееше на последния етаж на скромен хотел на един южноиталиански остров.

Но Ал-Мадел прекарваше най-много време с друга жена, американка от Северна Калифорния с доста неясна биография. За нея знаех само, че е завършила икономика в Северозападния университет, след което е работила две години в малка счетоводна фирма в Ню Йорк и там се е запознала с Ал-Мадел. Първо била запленена от чара му, после и от каузата му.

Облегнах се на кожения си стол и отново погледнах дъската. Босовете бяха прави да се съмняват в желанието ми да обявя открито война на терористите и техните спонсори. Не беше лесно да влезеш в челен сблъсък с подобни врагове.

Щяхме да се изправим срещу хиляди млади мъже, които отговаряха на профила на Ал-Мадел, готови да умрат и в същото време да отнемат живота на възможно най-много невинни хора. Те не рискуваха живота си за пари. Единствената им цел беше смъртта, тяхна награда бяха руините, които оставяха след себе си — в двор на училище, в църква, на оживено летище, чрез сблъсъка на самолет в сграда или с епруветки с отрова, хвърлени в претъпкан влак.

— *Как можеш да унищожши враг, чийто изначален план е да загине?* — беше ме попитал Карбон, босът на френската мафия, на излизане от срещата. — *Ако намериш отговор на този въпрос, тогава може би ще имаме шанс за победа. Ако ли не, ще затънем до колене в кръв за много години напред.*

Карбон имаше право.

Бях разработил план, за който вярвах, че ще е успешен. Но имах чувството, че все още нещо липсваше. Приведох се, преместих пешката пред офицера и вдигнах поглед към фотографията на екрана. Твърде много бяха хората като Ал-Мадел, пръснати из целия свят, всеки от тях по-нетърпелив от предния да умре. Трябваше да измисля начин да компенсирам такова драстично числено неравенство. Трябваше да съм три хода пред тях във всяка игра — да разкрия целта им, да осуетя плана им и да им нанесе изпреварващ удар, преди да са атакували.

И единственият начин да го постигна, беше да разбере кой поръчваше музиката. Кой управляваше хора като Ал-Мадел? Ако знаех със сигурност кой е този човек или тези хора и ако можех да предугада ходовете им, тогава наистина имахме шансове за победа.

Терористичният пейзаж се менеше. Тероризмът вече не беше монопол само на ислямските фундаменталисти от Близкия Изток, макар че цялото внимание продължаваше да е насочено към тях. Всяка страна си имаше своя контингент — хора, които или бяха разочаровани от политиката на правителството, или бяха под въздействието на наркотици и бленуваха да поправят чрез насилие всички неправди на света. Тези „свободни електрони“ бяха най-трудни за предвиждане, защото можеше да са навсякъде и да са всякакви — пренебрегван тийнейджър в Охайо, малтретирана съпруга в Будапеща или хипар на средна възраст в Норвегия. Трябваше да се изправя пред този ребус от хиляди лица и да го реша.

Взех царицата и се поколебах дали да я преместя така, че да застраша с нея и топа, и офицера. При подобни партии трябваше да се предвидят последствията след втория ход, не след първия. Знаех, че Владимир ще се възползва от услугите на терористи, които не се вписваха в стандартния профил, ще им обещае богатство или финансова стабилност на семействата им.

Първият му ход беше очевиден — ще търси мнението на колумбийските картели, ще ги накара да си мислят, че са повече от бледо подобие на мексиканските банди, които се бяха разраснали до такава степен, че в момента засенчваха някога по-могъщите си съперници. Заедно мексиканците, колумбийците и руснаците — и терористите, които те използваха — разполагаха с достатъчно човешка сила и финансови средства да навлязат в света на организираната престъпност и да разбият печеливши дейности и бизнеси, които работеха от десетилетия.

— *Ние сме най-добри, когато работим в сянка — веднъж ми каза Кодома. — По този начин печелим милионите си и почти никой не гледа към нас. За някои ние сме заплаха и бедствие, за други — необходимост. Тези руснаци и техните приятели терористи не са като нас. Те не гледат на делата си като на бизнес. Те не вярват в сенчестия подземен свят. Предпочитат да работят на светло. Да вървиш по този път е безумие. Но именно с такива хора ще се сблъскаме ние — с безумци. И ще трябва да се бием с тях до смърт. Друг начин няма. Ако с моята група влезем в битката на твоя страна, никога няма да приема предложение за мир от противника. Никога. Ще се бием, докато остане само един от нас.*

Преместих царицата. Беше обкръжена и положението ѝ изглеждаше безнадеждно. Обаче първият ход щеше да ѝ даде зелена светлина, вторият — надмощие. Третият щеше да доведе до победа.

Беше време да се започне истинската игра.

И първата битка в тази война щеше да се разрази днес.

10.

Рим, Италия

Реми Франтони изтича навън, пред входа на терминала „Пристигащи“, направо на ярката слънчева светлина. Беше последван от десетки пътници и служители на летището, които искаха да избягат от бедствието.

Реми пресече улицата, маневрирайки покрай един автобус и две таксита, в търсене на единственото лице, което му трябваше. Изтича до паркинга, оттам се насочи към рампата, все още с чантата в ръка. Полицейската му значка беше прикрепена на верижка и висеше на врата му. Франтони отчаяно търсеше място, където да остави чантата и където експлозията щеше да причини най-малко щети и жертви. Докато тичаше, по лицето, по гърба и по гърдите му се стичаше пот. Той се запита защо устройството не беше задействано досега, защо терористът не беше натиснал бутона. Опитният агентатор щеше да взриви бомбата още на летището, секунди след като жената падна мъртва на пода. Устройството, от друга страна, беше скрито в чантата, което изключваше варианта с агентатор-самоубиец. Това накара Франтони да направи извода, че си има работа с обучен терорист, на когото тази мисия е първа: лесно е да взривиш бомба в лагера на терористите, под погледите и наставничеството на опитни убийци, съвсем друго е да натиснеш бутона на пълно с хора летище и да гледаш след това стотиците убити и ранени. Първото убийство винаги крие най-много опасности дори за един терорист.

Реми се спря, обърна се и тръгна обратно към мястото на стълпотворението. Действаше инстинктивно — риск, който беше готов да поеме, защото нямаше избор. Можеше да тича с чантата, докато пристигнеше отряд по обезвреждането, но с тези задръствания това можеше да отнеме десет, че и петнайсет минути. А и не беше лесно да намери безопасно място, далеч от зоната на летището, където да остави опасния си товар. Навсякъде имаше шосета, гаражи, коли и стотици хора, движещи се във всички посоки.

Където и да оставаше адската машина, със сигурност щеше да има невинни жертви.

Близо беше, усещаше го. Реми беше готов да се довери на инстинкта си. Напредваше бавно, като в същото време непрекъснато оглеждаше напосоки тълпата, хората, които притичваха покрай него в неистовото си желание да се отдалечат колкото се може повече от терминала на летището. От далечината се дочу воят на сирени. Отрядът от сапъори беше близо. Времето му да открие терориста бързо изтичаше.

Реми се усмихна доволно, когато забеляза млад мъж на стоянката на такситата, пъхнал ръка в джоба на синьото си шушляково яке. Беше кльощав, с дълга кестенява коса и оформена брадичка, която не успяваше да прикрие колко е млад. Младежът беше побледнял като платно и силно трепереше. Реми пресече пътното платно, като едва не попадна под един фиат 124, движещ се с висока скорост. Сирените се чуваха все по-силно, което обаче засили паниката сред хората наоколо.

Реми застана до младежа и го стисна за ръката.

— Ще ти дам възможност да се измъкнеш от тази бъркотия жив — каза му. — Само запази спокойствие и ми предай устройството, което държиш в джоба. Направи го бавно. Резките движения ме изнервят.

— За глупак ли ме мислиш? — отговори младежът и се опита да запази самообладание. — Ще ме убиеш в мига, в който ти предам детонатора. А и да не си ти, ще го сторят твоите хора.

— Щом си се съгласил да участваш, значи си се проявил като глупак — каза Реми, като си отбеляза мислено британския акцент на младежа. Звучеше като добре възпитан и образован човек, поредния заблуден доброволец за войната, мотивите, за която повечето като него така и не успяваха да разберат докрай, защото житейският им път свършваше твърде рано. — Сега имаш шанс да проявиш разум. Можеш да се оттеглиш и на съвестта ти няма да тежи смъртта на невинни жертви. Огледай се. Виждаш ли всичките тези хора около нас? Те може да загинат заради това, което възнамеряваш да направиш. Или могат да останат живи, ако не го направиш.

Младият мъж си пое дъх.

— Не ме е страх от нищо — каза той.

— Знам.

— Само че не си го представях да стане така. Не предполагах, че ще имам такова усещане.

— Виждам, че не си фанатик. — Реми забеляза полицейски микробус да спира рязко пред входа на терминала. — Но имаш няколко секунди да решиш. Предай ми детонатора и ще живееш. Или натисни бутона и ще умреш.

— Ти също ще умреш. И други полицаи ще умрат. Стотици други.

— Така е. Но ти си единственият, от когото зависи дали това ще се случи.

Младежът бавно извади устройството от джоба си, стискайки го в дясната си длан. Беше облян в пот. Реми забеляза, че детонаторът е изработен доста грубовато — от тези, които мразеше, защото при тях винаги нещо се объркваше. Устройството представляваше малка кутия с омотани около нея жици. Кутията беше облепена с кафяв изолирбанд, а в средата ѝ се намираше бутонът-превключвател. Палецът на младежа се намираше на милиметър от бутона.

Реми направи две крачки назад, остави чантата на земята и стисна пистолета.

— Как се казваш? — попита той.

— Джон.

— Е, Джон, изглежда, двамата с теб в момента сме в доста деликатна ситуация. Както и снайперистите, които са те взели на мушка. Но истината е, че единствените играчи на терена сме ние двамата. Каквото и да стане, то ще е заради един от нас двамата.

— Какво ще стане с мен? — попита Джон.

— Ако ми дадеш детонатора ли?

Младежът кимна.

— Първо ще те арестуват. После ще те питат кои са хората, които са те изпратили — имена, адреси, все такива неща.

— Ще ме вкарат ли в затвора?

— Не знам, Джон. Но знам само, че вече има един мъртъв терорист и този факт е в твоя полза.

Реми впери поглед в младия мъж, след което насочи пистолета към него.

— Аз ще ти помогна, Джон. Тези, които са те пратили... те са се лъгали за теб.

— Как така?

— Ти не си убиец — отвърна Реми. — Ако беше, щеше да задействаш бомбата в мига, в който я застрелях. Но не го направи. Изчака. Излезе на открито и изчака, надявайки се някой като мен да дойде и да те разубеди.

Реми постави длан на устройството и бавно го издърпа от хватката на Джон. Стисна го с две ръце и се отдалечи назад, като даде знак с глава на отряда да се приближи. Той зачака, докато сапъорите тичаха по пътното платно, без да изпуска от очи Джон, който видимо беше облекчен, след като душевните му мъки и терзания бяха приключили.

— Постъпи умно — каза Реми.

— Знам — отвърна Джон и се усмихна. — Бих казал, по-добре от теб.

Реми се втренчи в него и проследи погледа на младежа към един възпълен мъж в син работен комбинезон, застанал в другия край на стоянката. Джон погледна Реми и добави:

— Извинявай, че ти изгубих времето.

Реми си даде сметка, че няма как да обезвреди дебелака, осъзна, че интуицията му го е подвела. Беше се подлъгал по очевидното — най-грубата грешка, която едно ченге може да допусне. Беше стеснил обсега си на търсене и сега това щеше да коства не само неговия, но и живота на много невинни хора — на хората, които беше изпратен да спаси.

Хвърли устройството на земята, вдигна пистолета и го насочи към дебелия в комбинезона.

Но така и не можа да стреля.

Експлозията беше много силна — стъкло и плът се превърнаха в безброй дребни парчета, прекъсвайки едновременно живота на стотици в този приятен топъл римски ден.

11.

Бриджхемптън, Ню Йорк, САЩ

Вървах заедно със сина си Джак по тихия и спокоен плаж. Двамата с него бяхме потънали в мислите си, докато океанските вълни мокреха босите ни пети. Той все още не можеше да се отърси от ужасната загуба, която двамата бяхме претърпели, и едва ли щеше да се отърси в близките години. Виждах го. Но се опитваше да прикрие болката си.

— Извинявай, че отсъствах през последните няколко дни — казах аз. — Трябваше да свърша някои неща.

Джак кимна, насочил погледа си към скалите, с които беше осеян брегът.

— Ще ги пипнеш ли? — прошепна.

Прегърнах го през рамо и го придърпах нежно към себе си.

— Ще се докопам до колкото мога повече от тях.

— Знаеш ли как са го направили?

Поклатих глава.

— Трябва ми повече време.

— Много ми липсват, татко — добави той с лек фалцет, израз на пубертета, който караше. — Онзи ден ми се стори, че долових аромата на соса, който приготвяше мама. Изтичах в кухнята, но...

— И на мен много ми липсват — отвърнах.

Все още не бях давал воля на емоциите си, но бях на ръба да се пречупя. Макар и да бях много уморен, не можех да си помисля за сън. В съзнанието ми непрекъснато изникваха картини на последните им мигове и тези картини мъчително се повтаряха. Усещах как стремглаво се сривам в момент, в който трябваше да съм във върховата си форма. Бях освободил охраната си, с което бях неприятно изненадал чичо си. Прекарвах времето в уединение, планирах предстоящата война и скърбях за хората, загубата, на които не можех да понеса.

Но в същото време от мен се искаше да се погрижа за безопасността на Джак. Колкото и силно пренебрежение да проявявах

към собствения си живот, трябваше да проявя двойно по-голяма загриженост, за да осигуря охраната и сигурността на сина си. Той живееше в нашето имение-комплекс, което беше оборудвано с модерни видеокамери и въоръжена охрана, разположена из цялата територия от девет акра. Прекарваше повечето си време с чичо Карло, който все още беше смятан от мнозина за един от най-опасните мафиотски босове в страната. Двамата се хранеха заедно, играеха различни игри, плаваха с яхтата и ловяха риба, винаги в обкръжението на малка армия бодигардове.

— Мислиш ли, че вината е твоя? — попита Джак.

Никога не криех от семейството си кой съм и с какво се занимавам. Не се перчех, нито пък им обяснявах подробно, но не беше и нужно. Те виждаха охраната пред къщата и около имението. Забелязваха, че отсъствам дълго и в същото време знаеха, че не съм някой търговски агент или дистрибутор. Не беше необходимо да се запознават в детайли с работата ми, за да се досетят, че това, с което се занимавам, излиза извън нормата. Тяхното разбиране за начина ми на живот не се базираше на мои думи или действия, на които бяха станали свидетели. Те просто знаеха.

— Да — отвърнах. — С каквото и да се занимавах, каквато и да беше професията ми, аз пак щях да се чувствам виновен до края на живота си. Като всеки съпруг и баща на мое място. Вината ми не е заради моя занаят. А заради това, че не бях там, за да го предотвратя.

Джак беше на дванайсет и доста висок за възрастта си. Беше добър ученик и добър атлет. Обожаваше всички видове спорт, освен голфа. Беше запален фен на бейзбола, ентузиазирано попиваше дори и най-тривиалната статистика за мачовете, можеше да цитира наизуст имената на играчите и техните рекорди за всеки един отбор от лигата — като се започне от начинаещите играчи и се свърши със звездите. Обичаше да чете и на мен ми доставяше удоволствие, че четенето му не се ограничава само със задължителната литература. Той четеше книгите, които и аз бях чел на младини. Също така много обичаше, също като мен, да играе шах.

— Мама постоянно се тревожеше за теб — продължи Джак. — Не го казваше, но си личеше, че се тревожи.

Това последно изречение ме свари неподготвен. Спрях се и се обърнах към океана. Вълните продължаваха да атакуват брега. Толкова

се бях фокусирал върху оцеляването, върху грижите си за моята престъпна империя и умножаването на печалбите, върху предателството и измяната в редиците ми, че не бях забелязал бремето и страха на най-близките ми хора. Жена ми никога не беше изказвала на глас притесненията си за мен. Приемах го като някаква даденост, смятах, че не само привидно не забелязва моя „свят“, но също така разбира моето положение в него и двете я устройват еднакво. Но се оказа, че за пореден път съм грешал.

Обърнах се към Джак, който беше застанал до мен и също беше вперил поглед в сърдитите вълни.

— Не, не знаех — отговорих.

— Не ти го казах, за да се почувстваш зле. Казах ти го, защото мисля, че трябва да знаеш.

Умълчахме се за няколко минути, баща и син. Исках да можех да му кажа колко мъчно ми е за нас двамата. Да му кажа, че най-много от всичко на света се боя да не изгубя и него. Джак беше острието, дамоклевият меч, който врагът беше надигнал над врата ми, и аз се страхувах да не се случи най-лошото.

Този страх беше едновременно моето оръжие и моята ахилесова пета. Моята сила и слабост.

— Мисля, че за тази сутрин ни стигат толкова океански гледки — наруших накрая мълчанието аз. — Искаш ли да се връщаме?

— Работа ли имаш? — попита той.

— Не — поклатих глава. — Мислех си да намеря някой достатъчно наивен, който ще се навие да играе на шах с мен. Да се сещаш за някого?

— Зависи какъв е залогът.

— Чийзбургер, пържени картофи и ръкостискане с победителя.

— А пържен лук с бекон ще има ли?

— И с повечко кисели краставички.

— Става, татко, приемам.

Двамата обърнахме гръб на бушуващите вълни и тръгнахме към стръмния склон на път за къщата.

— И аз приемам — отвърнах.

12.

Той се казваше Раза и беше първата ми цел.

Някои от групата смятаха, че подхождам твърде предпазливо. Те предпочитаха да изпратят малка армия стрелци, които да очистят до един всички терористи, действащи на тяхна територия. Но макар че при този „картечен“ подход щяхме да пролеем доста кръв, с него нямаше да спечелим много. Трябваше да съсредоточим вниманието и усилията си върху една конкретна терористична клетка, да я разузнаем добре, не само да я унищожим, но и да разберем как функционира — как прехвърлят парите си, как се свързват с хората си, как вербуват атентатори-самоубийци, как успяват да се укрият от полицията и властите. Колкото повече научавах за техните операции, толкова повече можех да се поставя на мястото и да мисля като лидер на терористите, толкова по-подготвен бях да започна и да водя тази война.

Раза беше на трийсет и шест, завършил престижен университет от „Бръшляновата лига“. Роден в Пакистан, следвал в Индия и САЩ. Владееше три езика. Беше спонсориран щедро от руснаците и разполагаше с над триста последователи, всеки от които беше готов да жертва живота си по негова заповед. Раза обикновено беше в движение, но когато се задържаше на едно място за повече от седмица, това беше в Рим, където държеше два апартамента. Ходеше въоръжен с пистолет и караше бронирана кола.

Раза се появи на сцената през 1996 година, когато се присъедини към група разочаровани младежи от Близкия изток. Тези младежи били недоволни заради нерадостната си съдба, съчетана с критиките на Запада към тяхната религия. Именно Раза успял да убеди десетки сърдита младежи, че Западът ще прояви респект и ще отстъпи само пред демонстрацията на сила, действия на насилие и терор.

Същата година той организира първата си терористична атака — бомбен атентат в един магазин за дрехи в Лондон. Тази първа бомба била лошо проектирана и сглобена и причинила само минимални щети, но Раза по този начин направил първия си ход и съзнавал, че с времето ще дойде и опитът.

На пръв поглед беше учудващо, че Раза ще избере пътя на насилието и войната. Той имаше дипломи и научни степени по физика и история на изкуството. Едва ли щеше да има проблем да си намери работа. Младежите с добро образование бяха търсени във всички времена и навсякъде. При това офертите за работа включваха шестцифрени заплати и редица други привилегии и бонуси. Раза, освен това произхождаше от богато семейство и аз не открих никакви факти, че е бил жертва на антимюсюлмански движения или че е имал някакви подобни преживявания. Докато следвал в университета, бил затворен в себе си. Рядко ходел на купони и партита, пред шума и веселбата предпочитал уединението. Много четял и жадно поглъщал знанията, предимно книги, посветени на духовна и богословска тематика. Прекарвал часове в музеите, където се възхищавал на шедьоврите на великите майстори на изкуството, четял подробните им биографии. Негов любим творец бил Караваджо.

Раза е бил пленен от западната култура и почти веднага след това отвратен от нея. Той се възхищавал на художниците и скулпторите от епохата на Ренесанса, но въпреки това негодувал как такова ценно изкуство било превърнато в източник за печалби от туристите, възмущавал се как се омаловажавали великите шедьоври, като ги тиражирали и отпечатвали в брошури, дипляни, календари, сувенири и чаши за кафе. Смятал, че е по-добре тези творби да бъдат унищожени, отколкото да бъдат превръщани в ширпотреб.

Не минало много време и това негодувание и възмущение прераснали в истинска омраза. Раза бил убеден, че западните държави никога няма да го приемат открито, че неговият външен вид, религията му, дори само името му ще карат хората от Запада да се държат дистанцирано. В най-добрия случай той ще бъде смятан за нежелан чужденец, а в най-лошия — като опасност за националната сигурност. Твърде често бил удостояван с груби и враждебни погледи, когато отивал на ресторант или в кафене; твърде добре си давал сметка за тревогите и страховете, изказвани от европейците, че младежите като него са причина за икономическата криза, за ръста на престъпността и безработицата в техните страни.

Тези европейци, те били заобиколени от толкова много красота, имали толкова много причини да се наслаждават на живота, но в същото време били толкова завладени от омразата към различните, за

да оценят ценните блага, които получавали едва ли не даром. И така Раза постепенно стигнал до извода, че няма друг избор. Решил да направи така, че омразата им да не е безпричинна, да ги лиши от чудесата и шедьоврите, красящи градовете им.

Раза бързо се развил и усъвършенствал след този първи бомбен атентат.

Постепенно организиран и провел по-смъртоносни атаки в Лондон, Мадрид, Лион, Болоня и Будапеща. Използвал всякакви обекти и среда, като се започне от боклукчийски кофи и се свърши с кутиите за пожертвования в църквите.

И винаги нанасял удара си в събота или неделя.

Броят на жертвите му стигнал стотици и много скоро той попаднал в списъка на най-издирваните лица на всички служби за борба с тероризма.

През пролетта на 2008 година пред един футболен стадион в Мадрид с Раза за първи път се свързали представители на руската мафия. Руснаците имали амбицията да разширят сферата си на влияние и да завладеят нови територии. Те били готови да финансират хаоса и унищожението, колкото и да струвало това. Успехът на неговите операции през следващите няколко месеца привлякъл вниманието на Владимир.

Първоначално си мислех, че руснакът не е от хората, които биха се съюзили с терористи и биха съдействали на екстремисти да всеят глобален хаос. Той беше престъпен бос от голяма величина, действащ със замах, за какъвто повечето гангстери можеха само да си мечтаят. Затова едва ли се нуждаеше да установява връзки и да сключва сделка с терорист.

Но ако все пак руснакът се реши на подобен ход, то Раза беше първи в списъка му от потенциални кандидати за задачата — човек, който убива не в името на религията или от патриотичен плам, а единствено заради удоволствието да защити достойнството и честта на себеподобните си. И ако целта на Раза беше да натрупа богатство, като сее смърт, да бъде глобален играч от международен мащаб — това беше напълно приемливо за боса на руската мафия. Каквито и да бяха мотивите му, Раза успя да се възползва от щедростта на Владимир и скоро се превърна в един от най-опасните терористи в света.

Израелското разузнаване Мосад, американското ЦРУ и британското МИ-5 — всички се опитваха да го ликвидират и го издирваха от близо десет години. И въпреки това всеки опит да бъде заловен или убит завършваше с провал. Всяко неуспяло покушение срещу живота му само засилваше мита и легендата за Раза, а в нелегалната му организация ставаше все по-трудно да проникне външен човек.

И ето сега той беше готов да играе на централна сцена.

Поредицата от успешни бомбени атентати — както и трудностите, които разузнавателните служби изпитваха при неговото залавяне или ликвидиране — изискваха от нас да разгърнем пълномащабно нападение. Това щяха да бъдат координирани действия между нашите звена на няколко нива, целта, на които щеше да е да се унищожат по-големите структури, а хиляди терористи да останат погребани под руините.

Раза щеше да е подготвен за подобен развой на събитията.

Огромната финансова подкрепа на Владимир и егото на терориста го предполагаша.

А и аз не се надявах някой от тях да се остави да го победи.

Нямах намерение да правя опити хората ми да проникнат в организацията на Раза.

Имах си своите съображения. Подобна операция изискваше прекалено дълга подготовка, а и веднъж задействаше ли се, нямаше гаранция, че информацията, която получавам, е надеждна. Второ, аз не познавах никого, който би могъл да реализира подобен конспиративен план.

А щом не познавах даден човек, не можех да му се доверя.

Целта ми беше да разруша мрежата на Раза, да я превърна в пепел и дим. Всички членове на неговата банда — от най-високопоставения до най-редовия — щяха да умрат. Моите действия щяха да поставят началото на войната и да демонстрират ясно какви са намеренията ми. Организираната престъпност е бизнес, който изисква пълна отдаденост от всички без изключение. Когато ние предприемаме свой ход, всички мълчат и изпълняват и никой не се цепи от другите.

Затова за целта ми беше нужна Анджела.

Нужна ми беше Стрега.

13.

Чичо Карло отпи от своето айскафе.

— Дадох благословията си за тази война — каза той. Някога силният му глас беше отслабен от възрастта и болестта. — Но не си мисли, че съм сигурен в победата. Кой знае колко от членовете на Съвета ще седят спокойно и ще гледат как понасяме големи загуби за продължително време. Ние сме в бизнеса с печалбите и ако тази война спъне бизнеса, много скоро останалите ще станат от масата.

Карло Марели беше последният от старото поколение донове.

Той беше безжалостен убиец, заплаха за всеки, който оспорваше властта му. Ръководеше престъпна организация, която печелеше сто милиона долара годишно както от законна, така и от незаконна дейност. Горд беше с постиженията си, с изградената от нулата империя, с кариерата си, започнала още в тийнейджърските години като куриер на тогавашния председател на Борда, самия франк Костело.

Той ме беше отгледал като свой син, беше ме завел в дома си след смъртта на родния ми баща. Той беше овдовял рано, имаше две деца — дъщеря, Карла, и син, Джими. Карла беше на петнайсет, когато се запознахме, и ми даде ясно да разбере, че не иска да чува нищо нито за мен, нито за фамилията бизнес. Тази нейна нагласа не се промени и години по-късно. Джими беше друго нещо, с него станахме като кръвни братя и верни приятели.

Той е роден с дегенеративно заболяване на мускулите, което го обрича да бъде непрекъснато прикован в инвалидна количка, да не може да говори и да може да диша само с тънка тръбичка, свързана с портативно устройство за почистване на въздуха. Но той беше умен и упорит и не се оставяше недъзите да вземат връх. Беше прочел всички книги в библиотеката на баща си, имаше дипломи по музика и изкуствознание и както и баща ми и чичо ми, ме научи на всичко, което знаеше за шаха — как да играя играта и как да прилагам нейните принципи в живота и работата си.

Джими ме накара да прочета няколко книги и статии, които ми отвориха очите за полезните принципи на шаха. Няма друго знание, което да ми е помогнало повече в живота. Научих се да се поставям на мястото на противника си и да мисля като него, как да го побеждавам като предвиждам ходовете му.

Теорията на играта също така ми позволява да запазя паметта за баща ми жива.

Баща ми обожаваше да играе карти и беше ненадминат в италиански игри като скопа и сете бело. Харесваше бочи — игра на късмета, и шаха — игра на уменията. Когато бях малък, баща ми ме водеше със себе си да гледам как играе с неговите приятели. Слагаше ме да седна на високо — на ръба на някой шкаф или на висока табуретка, точно над главите на играчите — и ми даваше сандвич с прошуто и моцарела, след което топло ме прегръщаше. „Гледай и се учи — шепнеше в ухото ми. — И се опитай да отгатнеш ходовете на играчите, преди да са ги направили.“

С времето станах много добър в това.

Научих как можеш да намалиш риска в сете бело, подобна на блек джак, като наблюдаваш и изучаваш навиците на противниковите играчи. В игра, в която всеки сбор по-голям от седем и половина означава, че си „изгорял“, колкото по-предпазливо подхождаш, толкова по-голяма сигурност имаш. Но това не е най-прекия път към победата. Направи ми впечатление, че тези, които имаха репутация на агресивни играчи, често отнасяха най-големите печалби. Те демонстрираха пред другите, че не ги е страх и че им стиска да рискуват. Щом останалите го разберяха, не беше необходимо те да поемат рискове. Всъщност те печелеха повечето си игри чрез предпазливи и внимателни ходове. Именно чрез страха от дръзки залози успяваха да контролират опонентите си.

И докато аз се наслаждавах да гледам тези игри и извличах поуки от часовете, прекарани в присъствието на баща ми и неговата компания, най-много ме заинтригува шахът. На шахматната дъска играчът трябваше да вземе предвид едновременно три гледни точки, за да победи. Трябваше да бъде безстрашен и да предприема дръзки ходове. Трябваше да „разчете“ опонента си, да предвиди не само непосредствено следващия му ход, но най-малко следващите му два хода. Кога да отбранява позицията си и да отрази атака, докато не

настъпи подходящ момент за контранападение. Това беше стратегическа игра, която изискваше умение и търпение, за да се постигне победа.

Това беше животът, игран върху шахматната дъска.

Заради работния график на баща ми, който го принуждаваше да отсъства от града често по няколко дни, една наша игра продължаваше седмици наред. Прекарвах часове, вперил поглед в дъската, в разположените върху нея фигури и се опитвах да отгатна какъв ще бъде следващият му ход и съответно какъв ход да предприема аз. Баща ми беше отличен играч и още по-добър учител. Той успя да ме направи шахматист от висша класа и непобедим опонент.

След неговата смърт мястото му беше заето от чичо Карло.

За него шахът беше повече от игра. Беше пътна карта, инструкция как да се ръководи престъпна организация — опознай врага си, разучи неговите силни и слаби страни, атакувай безпощадно и отстъпвай само в краен случай. Двамата братя обожаваха играта, но всеки по коренно различни причини. Баща ми играеше за удоволствие. Чичо ми играеше, за да тренира инстинкта си и за да го държи във форма — допълнително средство, което да му помогне да се задържи на върха в жестокия подземен свят. С времето аз се научих да ценя играта и заради двете причини.

От шаха като приятно занимание до теорията на играта имаше една крачка.

Джими първи ме насочи към трудовете на Емил Борел — кръстника на теорията на играта. Когато бях в колежа, слушах лекциите на Оскар Моргенстърн и Джон фон Нойман. Прекарвах часове наред в училищната библиотека, където направо поглъщах книгите и статиите, посветени на тази тема — често късно вечер, в компанията единствено на чаша топло кафе. Научих, че редица световни лидери са били привлечени от теорията на играта и са използвали методите за печеленето и запазването на властта си. Освен всичките изброени качества, на които учеше шахът — най-вече как да разчетеш опонента си, за да го вкараш в пътя на собственото му поражение — теорията на играта също така наблюдаваше на хитроумието, измамата, заблудата и манипулацията, в стремежа към постигане на крайната цел. Сред нашите президенти най-опитен и изкусен в тази област беше Джеймс Медисън, който предвиждал

предателството от страна на свой приятел още преди да бъде направен първият ход. Плановите на футболния треньор Винс Ломбарди и математическият гений на Джон Наш се дължат също на теорията на играта. В моите среди се говореше, че Чарлс Лъки Лучано е бил привърженик на теорията на играта, както и брилянтният Майер Лански — първият дипломиран гений, заклеймен като „гангстер“.

За мен беше изключително уместно и подходящо да приспособя тази теория към нашите престъпни начинания. Гангстерите обичат да се придържат към прости правила. Най-основното е и най-ефективното: отклони се от стратегията на противника си и победата ти е в кърпа вързана. През последните години аз се възползвах от анонимността на интернет, за да запазя формата си. Включих се в една онлайн група, членовете, на която разискват подробно аспектите и методите на играта. Допитваме се до съвета на останалите от групата, коментираме ходовете и се стремим да разрешим потенциални проблеми. В тази компания на седемдесет членове аз не съм Винсът. Не съм Вълка. Не съм босът на мафията. Аз съм безличен играч сред много инвестиционни банкери, съпруги-домакини, адвокати, художници и дърводелци. Търся техните съвети и напътствия, както те търсят моите. В сигурната среда на подобна уникална общност аз мога да бъда себе си.

Когато се отнася за контакти лице в лице, няма по-добър партньор от Джими. Виждам се и разговарям с него всеки ден и макар той да не може да отговори, по мимиките му разбирам дали е съгласен или не с моите решения. Той е моят пътеводител и аз никога не сключвам сделка и не вземам решение, без първо да съм ги обсъдил с него. Давам си сметка, че ако Джими, който е по-голям от мен с две години, беше здрав, той, а не аз, щеше да бъде избран да управлява престъпната ни империя в двайсет и първи век.

— Заплахата е съвсем реална — казах и погледнах чичо Карло.
— Не само в краткосрочен план, а за години напред.

— Тази война си заслужава да се води, признавам — добави той.
— Ще ми е мъчно, че не мога да участвам.

— Ти ще си духом с нас.

— Джими какво мисли?

— Остави на бюрото ми биографията на Джордж Патън, придружена с бележка — отвърнах и се усмихнах.

— Какво пише в бележката?

— „Не позволявай да те победят“.

Чичо Карло се засмя и извади пура от джоба на ризата си. Щракна позлатената запалка, гравирана с неговите инициали, и си запали. Вдиша дълбоко от дима, без да обръща внимание на болката в белите дробове. Отдавна се бях отказал да го отуча от вредните му навици.

— Какво искаш от мен да направя? — попита той.

— Най-напред, ако събитията не се развият както планирам, искам да те помоля да се погрижиш за Джак. Както навремето се погрижи за мен.

— Нямах проблеми. Друго?

— Говори с Джанети.

— За Стрега ли?

Кимнах.

— В началото може да откаже, но щом помисли добре, ще се съгласи, че тя е най-доброто ни оръжие срещу Раза.

— Тя е негова дъщеря. Няма да е добре да го караш да рискува живота на дъщеря му и съдбата на неговия синдикат заради някакъв терорист.

— Той никога не се е замислял да я излага на куршумите.

— Да, той я изпрати да изпълни онези задачи. Сега искаш ти да я пратиш.

— Тогава какво те притеснява?

Чичо Карло остави пурата в пепелника и ме погледна. Този поглед ми беше добре познат — ярко напомняне, че този треперещ от немощ старец с хриптящи дробове все още е един от най-влиятелните и могъщи донове в страната.

— Стига си се правил, че не разбираш, Винсънт. Когато иде реч за теб и Стрега, винаги има и нещо друго и ти го знаеш.

Кимнах и преместих погледа си върху гледката през прозореца — красивите градини в имението на чичо ми, което се намираше в Хамптънс.

— Това беше много отдавна — отвърнах.

Той се засмя отново.

— Джанети и неговата банда са от старата школа на Камората. За тях почти нищо не се е променило от седемнайсети век досега.

Техните правила и методи никога не се променят. Ако си мислиш, че след всичките тези години, особено в светлината на случилото се, то ще остане в миналото, дълбоко грешиш, скъпи ми племеннико. Голяма грешка, която може да ти коства живота.

— Джанети я готви за свой заместник, за шеф на Камората. Никога не го е крил. Много скоро Анджела ще бъде единствената жена — член на нашия Съвет. За нея тази битка е голямо изпитание. Затова ще направи всичко, за да се хареса на останалите членове.

— Той може да има по-големи амбиции за нея.

— Моето място?

Чичо Карло кимна.

— Отдавна го познавам. Постави ли си някаква цел, не се отказва, докато не я постигне. Като куче, захапало кокал. Анджела е неговото наследство. Всичко, което той прави сега, всеки ход, който предприема, го прави с мисълта за нейното бъдеще.

Три години след като почина баща ми, чичо Карло прати мен и Джими в Италия през лятото, за да се запознаем с доновете от другата страна на океана. Там за първи път срещнах Анджела. Бяхме на една възраст с нея и макар че аз говорех развален италиански, а нейният английски не беше по-добър, с нея бързо се сприятелихме и тримата — аз, Анджела и Джими — ходехме навсякъде заедно. Баща й бързо забеляза топлите чувства между нас, но по онова време аз бях твърде наивен, за да внимавам какви сигнали давам на дона с постъпките си.

Но Джими забеляза и една сутрин, докато закусвахме в стаята, която деляхме двамата, той извади бележника си и ми го подаде. На белия лист беше написал списък с всички фамилии, за които се беше сетил — кралски и мафиотски — които бяха скрепявали съюзите си през вековете чрез династически бракове.

— Защо ми го показваш? — попитах.

Той ми направи знак да обърна страницата. На следващата страница беше написал моето име и това на Анджела, свързани с фамилията Джанети.

— Ти сериозно ли?

От погледа му разбрах, че е без значение дали Джими го мисли сериозно или не. По-важното беше, че сериозният в случая е бащата на Анджела.

— С Анджела говорихме за това, Джим — казах аз. — Има още много време, още сме млади. В момента искаме само да се забавляваме. Нищо повече.

Джими се вторачи в мен, докато приключвах със закуската си. Повече никога не спомена за брак между мен и Анджела.

И двамата знаехме, че съм влюбен в нея. Тя вече беше започнала да се превръща в красива жена. Имаше дълга светлоруса коса, светлокафяви очи и усмивка като филмова звезда. Лесно се палеше и не го прикриваше, но, от друга страна, беше изключително щедра към онези, които обичаше. Имаше и черно чувство за хумор. Привличането стана моментално — и ако трябва да съм честен — то остана завинаги.

Тя се чувстваше и се държеше по-свободно в обкръжението на момчета, отколкото с момичетата на нейната възраст. Макар и много млада, разбираше какво е да си дъщеря на дона и каква власт ти дава подобна титла.

През онова дълго и горещо лято тримата прекарвахме заедно по-голямата част от дните и вечерите си. Сутрин отивахме на плажа и се виждахме с приятели, печяхме се на скалистия бряг.

Следобед, докато градчето, спеше и магазините бяха затворени, ние се катерехме по върховете, наслаждавайки се на прохладата от сенките на боровите дървета и червеникавата пръст. Гледахме към вилите и улиците, скупчени в ниското. Вечерите бяха най-забавни. Ходехме да танцуваме в местните клубове, докато Джими седеше на масата и ни гледаше как правим брейк-чупки на дансинга, заобиколени от множеството.

Много от вечерите ни завършваха със сладолед в един денонощен бар на плажа, докато някъде наоколо свиреше музика, а рибарските лодки се поклащаха от вълните на прилива.

След като се върнах в Щатите, с Анджела започнахме да си пишем често, като всеки от нас се опитваше да усъвършенства владеенето на езика на другия. Тя си кореспондираше и с Джими, който знаеше много по-добре от мен италиански. Джими и чичо Карло многократно ми намекваха, че Анджела е готвена да наследи империята на баща си. Може би това ме възпря дружбата ни да прерасне в нещо повече.

По онова време продължавах да имам съмнения — които не споделях дори с Джими — дали животът на мафиотски бос е за мен.

Без да съм напълно сигурен дали го искам, аз не можех да продължа смело напред, независимо какви чувства изпитвах към Анджела. Имаше и един друг фактор, който ме възпираше. Анджела се чувстваше най-добре в Неапол и не желаше да се мести в Америка. И макар аз да обожавах Италия и да бях склонен да прекарам там дълго време, Америка беше страната, в която възнамерявах да работя.

Затова реших, че най-добре и за двамата ни ще е да изчакаме. А и с оглед на юношеската ни възраст, не бързахме да се женим.

Но висшите членове на фамилията бяха на друго мнение.

Те нямаха търпение нещата между нас да потръгнат. Нищо не може да ощастливи така един дон както династичния брак. Така щяха да се гарантират абсолютната власт и контрол от двете страни на океана за десетилетия напред. Щеше да се консолидира властта, да се умножат многократно печалбите.

Първи Джими ми отвори очите за нещо, което до този момент изобщо не бях забелязал.

Ако се оженех за Анджела и двете фамилии се обединяха, само един от нас в крайна сметка щеше да стане дон — тук нямаше такова нещо като споделена власт. Много от международните престъпни синдикати никога не биха поставили начело жена. Но Камората не страдеше от подобни предразсъдъци. Щеше да се създаде неприятна ситуация.

Не е лесно да си влюбен, дори и в най-благоприятни условия, става още по-трудно, ако намесиш в уравнението и международната престъпност.

— Според теб тя защо не се омъжи досега? — попитах чичо Карло, обърнах се с гръб към прозореца и тръгнах към него. — Красива е и лесно щеше да си намери друг кавалер. Има пламенни черни очи, като на циганка, а баща ми обичаше да казва, че една циганка може да ти открадне сърцето, душата и портфейла в един и същи ден.

— Тя е властна и смъртоносна — отвърна чичо Карло.

— Повечето мъже напълват гащите, когато се сблъскат с жена като нея. Не им понася знойната топлина, която тя излъчва, когато е до тях. Добави и хипнотизиращия поглед и за мнозина жената-мечта Анджела се превръща в кошмар.

— Да не би да искаш от мен да се ожения за нея? Няма ли да е по-лесно, ако обединим силите на двете фамилии?

Чичо Карло си пое дълбоко дъх.

— Ти се ожени за жената, за която ти беше писано — каза. — Какво искам аз, не е толкова важно. Нито сега, нито тогава. Никога не съм сватосвал, не съм уреждал бракове. Уредените бракове създават повече проблеми, отколкото удобства. Лесно е да се сключат, дяволски трудно е да се разтрогнат. Двамата сме късметлии и не сме заради жените, за които бяхме женени. Късметлии сме, защото сме открили половинката, по която сме били луди, а не сме късметлии, защото и двамата ги изгубихме преждевременно.

Настойчиво погледнах чичо.

— Нужна ми е, за да се опълчи срещу Раза — казах. — Има и други варианти, но тя е най-удачният. Тя може да набави необходимата ни информация за неговите дейности и да ми помогне да го сринна със земята.

— Нека първо поговорим с Джанети. Може и да е започнал да харесва идеята за обединението ви, за разлика отпреди две години.

— Какво те кара да мислиш така?

Чичо Карло сви рамене.

— Сега си сам, вдовец. Може да му хрумне да изиграе тази карта отново. Да види дали няма да излязат аса. В това време ти се качвай на самолета и иди да се видиш със Стрега.

— Това е делова договорка, нищо повече — отвърнах.

Чичо Карло отново сви рамене.

— Така или иначе, тя ще ти пасне добре. Ще ти помогне да се стегнеш и да влезеш отново в играта. А за Джак не се притеснявай. С Джими сме му осигурили пълна охрана.

Наведох се и целунах чичо си по бузата, след което тръгнах.

— Знаеш ли откъде идва прякорът й? — попитах, стиснал дръжката на вратата.

— Искаше да се разчуге надалеч. Покани половин дузина босове на мафията на среща. Беше организирала голямо пиршество. От печени миди и паста с артишок до пицарола с месо. И всички до един добре си хапнаха.

— И след това всички до един умряха направо на масата — допълних аз.

— Отрова за плъхове. Представи си само: Анджела седи по средата на масата, отпива червено вино и ги гледа как едновременно предават богу дух. Така само с една гощавка тя помогна на баща си да превземе улиците на Неапол. — Чичо Карло се усмихна. — Послушай съвета ми, когато стигнеш там.

— Какъв съвет?

— Яж сам на масата. Така ще останеш жив по-дълго.

14.

Париж, Франция

Раза и Владимир седяха с гръб към залязващото слънце, всеки от тях с бутилка минерална вода в ръката. За тях шумът от ранния вечерен уличен трафик — клаксони, викове на изнервени шофьори — сякаш не съществуваше.

— Това ще е единствената ни среща — каза руснакът.

— Аз така правя бизнес.

— Ти досега никога не си правил бизнес с мен — отвърна с хладен тон Раза. — Обикновено гледам да науча повече за партньорите си, преди да се заема с дадена мисия.

Руснакът хвърли бърз поглед към Раза. Впечатлиха го самоувереността на младежа и дръзкото му държане, но в същото време арогантността и липсата на уважение го отблъсна. Хора като него не биха се издигнали високо в йерархията на руската организирана престъпност. Може и да беше изгряваща млада звезда в терористичните кръгове, но в който и да е международен престъпен синдикат нямаше да стигне по-далеч от нископоставен боец, в най-добрия случай наемен убиец.

Владимир беше проучил внимателно биографията му, обръщайки внимание най-вече на това как терористът планира и осъществява акциите си. Малцина бяха така взискателни и педантични като него. Той нямаше нито съветници, нито помощници. Работеше с малък и ефикасен екип, беше много жесток, не знаеше какво е милост и беше подходящ за извършване на най-дръзки атаки.

— Аз не съм ти партньор — отвърна Владимир. — Преведох двайсет и пет милиона долара чисти пари по банковите ти сметки. Ще преведа още двайсет и пет до три седмици, смятано от днес. И тъй като парите ги давам аз, мисля, че няма да е пресилено да се каже, че ти си мой служител.

— На служителя позволено ли е да задава въпроси? — попита Раза.

Владимир сви рамене.

— Искам тези операции да минат по мед и масло. Това беше една от причините да се спра на теб. Държа всяка операция да бъде като отделна декларация, а това не се получава, когато скриеш бомба в обувка или в долно бельо.

— И в същото време не искаш официално да поемаш отговорност за атентатите. Това ще са мощни атаки със стотици жертви, ако не и хиляди. Това означава, че ще вдигнат мерника на мен — нещо, което дори с петдесет милиона долара не може да се избегне. Така или иначе, на мен не ми пука, че ще ми вдигнат мерника. Нямаше да се занимавам с този занаят, ако подобни дреболии ме притесняваха.

— Тогава какво?

— Вниманието. Повишеното внимание ще затрудни провеждането на следващите операции.

— Съгласен ли си да участваш или не? — попита Владимир, започнал да губи търпение. — Всеки може да бъде медиен терорист. Достатъчно е само да имаш динамит и часовник. Аз ти давам възможност да станеш безсмъртен. Не е ли това, което искаш?

Раза стана и се загледа в трафика.

— А какво искаш ти?

Владимир също стана и хвърли бутилката с вода в кошчето за боклук.

— Имаш да вършиш работа, а и вече разполагаш с пари да я свършиш — отвърна той. — Концентрирай се върху това. Но помни: подведеш ли ме по какъвто и да било начин, ще те настигне смърт. Но смърт, много по-ужасна от тази, за която жадуваш.

Той се отпрати към центъра на града.

Раза проследи с поглед руснака, докато не се скрие в тълпата. После седна, затвори очи и вдигна глава към смрачаващото се небе.

15.

Североизточен Йемен

Обектът беше добре осветен и охраняван. Въръжени мъже и жени, облечени в камуфлажни униформи, които им позволяваха да се сливат с местния пейзаж, патрулираха по горния и долния периметър. Всеки от тях носеше шал или бандана и беше участвал в не една и две ожесточени битки.

Общо бяха четирийсет души, обучени да се бият до смърт.

Обектът — четири малки къщи и една двуетажна сграда — беше щаб на Ануар-ал-Сабир — терорист номер две в организацията на Раза и неин основен двигател. За него бомбен атентат на градски площад беше прахосване на експлозив. Предпочиташе мисии, водещи до поголовно унищожение.

Ал-Сабир също така беше човекът, към когото групата се обръщаше за помощ, когато се планираше отвличане на пътнически самолет или круизен кораб. Говореше се, че едва ли не подскачал от радост, когато на единайсети септември 2001 година разбрал за нападенията над кулите-близнаци в Ню Йорк.

Възнамерявах да говоря с него и да разбера какво знае той за терористичната акция, в която загинаха жена ми и дъщерите ми. Искях да знам дали и той е замесен.

За целта трябваше да го измъкна жив от щабквартирата му. Което изискваше да бъдат избити повечето от охраната, да бъде похитен Ал-Сабир и да бъде прекаран през враждебния терен. Подобна задача изискваше пълно мълчание. Колкото по-малко хора знаеха за нея, толкова по-голям беше шансът за успех.

Това означаваше, че планът трябва да се пази в тайна от всички групи и организации, съгласили се да участват във войната срещу руснаците и терористите. Дори не трябваше да се изпускам пред моите хора. Хората ми бяха добри, но нямаха уменията, необходими за подобна мисия. Освен това акцията трябваше да протече незабелязано за останалите мафиотски структури, понеже аз положих големи усилия

да убедя шефовете им, че не става въпрос за лично отмъщение, а за хладнокръвно разчистване на сметките, продиктувано от бизнес съображения.

Предстоеше ми да разгърна и да водя война на два фронта и по две причини.

Ако познавате историята, значи сте наясно, че подобни планове много често свършват с провал. От древните римляни до генералите от Гражданската война в САЩ и нацистките военачалници, всички, които са водили война на два фронта, са имали малки шансове за успех. Но никой от тях не е действал по лични причини. В нито една от тези войни не е имало пълководец; който е започнал война, защото е загубил близък от семейството. Те са започвали войни, защото са им заповядвали, или защото са вярвали в някаква кауза, или пък поради друга, още по-неясна причина. Но в никой етап от историята действията им не са били продиктувани от лични мотиви.

Личният мотив е моята сила и моята слабост.

Затова и аз свиках доверената ми група елитни бойци — четирима мъже и две жени — които бяха изпълнявали деликатни поръчения в продължение на близо десет години. Лично бях подбирал всеки един от тях, отдавайки предпочитание на хората от специалните части на армията и разузнаването. Търсех такива, които имаха опит в тежки битки, ръкопашни схватки, улични боеве. Търсех също онези, които съчетаваха в себе си начетеност и образованост с хитростта и лукавството на улични тарикати. Не исках единствената им мотивация да са внушителната заплата и другите облаги. Най-много от всичко ценя лоялността и исках шестимата в това отношение да са бетон. Държах да са аполитични, когато се отнасяше за политика и патриотизъм. Задачите, които имах предвид, не биваше да се влияят нито от едното, нито от другото. Бяха преминали сурово военно обучение и подготовка и аз разчитах на желязната им дисциплина. Исках от тях също така да бъдат отряд хладнокръвни убийци, свързани от думата на честта. Отряд, който никога не би ме предал, колкото и изкусително да е предложението на врага.

Задачата да намеря и да подбера такива хора не беше никак лесна и ми отне три години.

Прелетях хиляди километри, разговарях със стотици хора — от нелегални разузнавачи до войници-наемници и наемни убийци,

работещи за мафията. И преди да се свържа с шестимата, избрани за мисията, аз извърших подробно проучване на биографиите и психологическите им профили. Не оставих нищо на случайността. Отнесох се така сериозно към подбора на моята „Безшумна шесторка“, както се бях отнасял към всяко едно ново начинание в битието си на мафиотски бос.

Те са най-добрите в занаята и работят само за мен и за никой друг.

Те действат в абсолютна тайна, никой не знае за съществуването им. Те са моята невидима армия, готови да направят невъзможното.

Затова в онази нощ бяха разположени зад стените на обекта в Северен Йемен, готови да ликвидират четирийсет души охрана и да ми доведат мъжа, с когото възнамерявах да си поговоря грубо.

Екипът имаше миниатюрни камери за нощно виждане, прикрепени към раниците и ръкавите на униформите им. Те също така притежаваха високочувствителна аудиоапаратура, обвита около коланите им. Това ми позволяваше да виждам и да чувам всичко, което те правят, от моя уютен мезонет на хиляди километри от Йемен. Беше като да гледам видеоигра, създадена от мен, играна пред очите ми.

— Готови сме за действие. — Беше гласът на водача на екипа Дейвид Лий Бърк. Бърк се беше скрил в един ъгъл по външния периметър на обекта, мускулестото му тяло беше свито като пружина и готово всеки момент да се изстреля.

— Имаме ли потвърждение, че нашият човек е вътре? — попитах.

— Да. Потвърдено е от източник на най-високо ниво и от нашите улични информатори. Никой не го е видял да излиза откакто влезе преди три дена.

— Когато го измъкнете, искам да е жив. Иначе мисията няма да е успешна.

— Не мога да гарантирам, че няма да отнесе някой куршум. Ще се стремим да не стреляме по него, но понякога знаеш...

— Човек застава на пътя на куршума.

— Нещо такова.

Дейвид Лий Бърк ми харесваше. Допадаха ми любезността и деловитостта му. Той беше „зелена барета“, награждаван с не една и две бойни награди, експерт по ръкопашен бой, най-близкото

олицетворение до воин-нинджа. Беше също така вдовец (жена му беше починала от рак) и баща, погребал дъщеря си на тийнейджърска възраст. Мъж, който търсеше утеха в пъкъла на войната.

В моя занаят има два вида помощници — такива, които харесваме, и такива, които се преструваме, че харесваме. Имаме предостатъчно врагове и често влизаме в различни съюзи със сходни организации от всички точки на света. Липсват ни или не са достатъчно приятелите в нормалния живот. И това е принцип в законите на мафията, който никога няма да се промени. Но аз имах малцина приближени сътрудници, на които можех да разчитам, и Дейвид беше част от този малоброен тесен кръг.

— Започвайте — наредих аз на Дейвид, който се беше притаил и дебнеше в другия край на света, готов да избие толкова хора, колкото е необходимо, за да ми доведе жив един конкретен човек.

Човек, с чиято помощ щях да опозная по-дълбоко самоличността на виновника за смъртта на жена ми и дъщерите ми.

16.

Ийст Хемптън, Ню Йорк, САЩ

Бях в оградения с тухлена ограда заден двор на къщата на чичо ми, седнал на пейка под една плачеща върба. Джими беше до мен в инвалидна количка, оборудвана с повече електроника, отколкото пилотската кабина на пътнически самолет. Сутрешното слънце освети загарялото му лице и тогава долових загриженост у него.

— Нали разбираш, че така трябва да се направи? — попитах го аз.

Той кимна.

— Тогава разбираш и че ще е много опасно. Но нямаме избор. Можем да отложим с година или две, но какъв ще е смисълът? Ние остаряваме и слабеем с времето, а противникът става по-дързък и по-силен. Сега е моментът. Победа или смърт.

Освен Джими нямаше никой друг, на който да имам повече доверие. Обичах го като собствения ми син. Джими, затворен по неволя в мълчаливия си свят още от рождение, разговаряше с мен по начин, който само аз разбирах. Както казах, ако не беше недъгът му, той щеше да застане начело на бизнеса. Притежаваше всички необходими умствени качества и куража за това.

Джими беше редом с мен по време на траурната церемония за погребението на жена ми и дъщерите ми, след което се затвори в себе си и отказа да се вижда с когото и да било в продължение на една седмица.

Дъщерите ми обожаваха да прекарват времето си с него и той беше единственият, на когото жена ми позволяваше да ги глези. Той беше и първият, на когото споделих плана си и бях сигурен, че когато се наложи, ще е до мен, за да ме напътства в трудните дни, които скоро щяха да настъпят. В много отношения аз гледах на Джими като на моето тайно оръжие — единственият човек, на когото можех да разчитам да остане с мен докрай, независимо от развоя на събитията.

— Стрега ли е? — попитах.

Той кимна.

— Ти никога не си й вярвал — добавих и проследих реакцията му, наклона на главата му и повдигането на веждите. — Но тя винаги ни се е притичвала на помощ, когато сме имали нужда. И сега отново имаме нужда от помощта й, Джими. Този Раза действа на нейна територия и ако искаме да му стъжним живота, ще трябва да го направим с нейно съдействие.

Джими килна глава назад, към дебелията черна кожа на облегалката на инвалидната количка, и насочи погледа си към ясното синьо небе. Познавах го отдавна и бях изучил добре всеки негов жест.

— Никой не се хваща на нашето хоро безплатно — казах. — Тя ще иска нещо в замяна. Това не я прави по-различна от другите босове. Никой не участва само защото смята, че така е редно. Онези, които ме подкрепят, всичките са загрижени от опасността терористите и руснаците силно да навредят на бизнеса им. Те не са по-различни от нас.

Джими вдигна глава и ме изгледа строго.

— Вярно, за мен е по-различно. Може да отнеме време да разбере истината, но аз ще я разбере рано или късно. И ще направя всичко, което е необходимо за това.

Джими се приближи с инвалидната си количка до мен, сложи дланта си върху моята и я стисна така силно, че чак ме заболя.

— Ти ще бъдеш с мен, Джими. Във всеки ход. Както винаги. Без твоята помощ няма да победя. Затова искам да одобриш съюза ми със Стрега. Когато тръгнем срещу бандата на Раза, трябва да сме единни.

Джими стисна дланите си в юмруци и постави единия върху другия.

— Няма да изпускаме руснака от поглед. Той също ще ни следи. Владимир разполага с всичко необходимо за един терорист — пари, мрежа, оръжие. Той ще изсипе торбата с тези „блага“ пред Раза и в замяна ще иска лоялност.

Джими разпери пръстите си и ги допря сякаш за молитва.

— Точно така — продължих аз, изправих се, заставах зад инвалидната количка и хванах дебелията ръкохватки. — В началото те ще се държат умерено, докато Раза не нанесе големите си удари. Но това ще стане много скоро, ще видиш.

Завъртях инвалидната количка и го поведох към къщата.

— Трябва добре да изиграем картите си с Раза. Когато акциите му започнат да се провалят една по една, той трябва да повярва, че в това има пръст Владимир. И тук ще се намеси, и ще ни помогне Стрега. Като ѝ посочим враг, който тя мрази повече от нас, ще я убедим да се включи в борбата.

Джими сви рамене и ме дари с усмивка, топла като деня.

— Добре де, тя не ме мрази — казах и му отвърнах също с усмивка. — Тя само ми е малко ядосана. Аз я отхвърлих или поне тя смята така. А и с този неин темперамент... това е напълно достатъчно. Но Стрега ненавижда още повече Владимир. И аз залагам на тази карта.

Джими извърна поглед към къщата, допрял гъстите си черни коси в облегалката. Виждах, че има съмнения за съюза ми със Стрега, но в същото време даде благословията си.

Аз също имах съмнения, но сега не беше време за тях.

17.

Рим, Италия

Раза и един слаб младеж, който се смееше нервно, стояха срещу входа на железопътната гара „Термини“ въпреки обилния дъжд.

— Според теб ще се справи ли? — попита младият мъж, чието име беше Аврим. — По-предната вечер беше толкова развълнуван, че се усъмних дали не се е разколебал.

— Щеше да е глупак, ако не се беше разколебал — отвърна Раза. — И не мисълта за смъртта го разколеба, а дали наистина ще изпратим обещаните пари на семейството му в Пакистан.

— Че защо да се притеснява за това? — попита Аврим.

— Защото понякога аз не изпращам пари на семействата им — отвърна Раза.

Думите му изненадаха Аврим.

— Та нали това е част от свещената клетва — промърмори той. — Нали затова тези мъже склоняват да жертват живота си.

— Те решават да умрат в името на каузата или в името на повече храна и по-добър дом за близките си? — попита Раза. — Един мъченик, истински мъченик, не се интересува от материалните облаги, било то за самия него или за роднините му. Непрекъснато ни натякват тази безсмислица, че да жертваш живота си за пари е акт, достоен за възхищение, нещо свято. Затова и толкова много от мисиите ни се провалят. Изпращаме най-отчаяните, безумните и авантюристите. А трябва да изпращаме най-решителните и вдъхновените от Аллах. Те са хората, които ще ни доведат до победата.

— Един човек може да е вдъхновен от бог и в същото време семейството му да се нуждае от пари — възрази Аврим разпалено. — Бедността не прави един мъченик по-малко мъченик. Дори напротив, тя е движеща сила.

— Ако това наистина е така, значи в случая сме избрали идеалния мъченик за мисията. Той пристигна в лагера за подготовка без пукната пара, нямаше дори сандали на краката си. Ние вложихме

месеци в обучението му, в подготовката му за този момент. Моментът, който ще осмисли жалкото му и сиво съществуване и който ще внесе поне малко слава в него. И аз съм този, който му дава тази възможност. И те питам: каква цена ти би дал за подобен ценен дар?

— Не мога да назова цена за живота на един мъченик — отвърна Аврим. — Това трябва да решат самият мъченик и неговото семейство. Раза кимна и провери колко е часът.

— Остават по-малко от три минути — каза. — Преди нашият агнец да поведе овцете на заколение.

— Паркирал съм от другата страна на парка — отбеляза Аврим. — Оттам по една пряка ще излезем право на Виа Венето. Оттам ще се озовем в покрайнините на града, преди полицията да пристигне тук.

— Ти върви, ако искаш — предложи Раза, вперил поглед в сградата на гарата. И по-специално в перон 15. Чакай ме в колата. След като избухне бомбата, веднага идвам.

— Можеш да я чуеш от колата — отвърна спътникът му. — Ще се вдигне дим, който ще се забелязва от километри.

— Не искам да я чувам или помиришвам. Държа да видя взрива със собствените си очи. После да чуя виковете и да видя паниката. Именно в този миг врагът ни ще разбере какво е да водиш живот, изпълнен със страдания, както нашите семейства живеят. Това искам да видя и затова ще остана тук. Искам да усетя силата на тяхната болка.

— Рискуваш да те разпознаят — предупреди го Аврим.

— Дори се надявам. — Раза се усмихна и направи няколко крачки към главния терминал на гарата.

18.

Неапол, Италия

Стоях на един голям балкон и гледах замислено спокойните води на Неаполитанския залив. Анджела се приближи и застана до мен. Остави чашата си с червено вино на мраморния перваз.

— Гледам към този залив откакто бях дете — каза тя — и още намирам утеха и спокойствие в красотата му.

— Не са много местата по света, които се запазват за вечни времена, но това изглежда е едно от тях. Затова и аз продължавам да се връщам тук.

— Повечето хора се боят от Неапол. Но не и ти.

Обърнах се към нея.

— За мен беше лесно — отвърнах. — Имаше кой да ми покаже красотите му.

Анджела е хубава жена. Има дълга кестенява коса с руси кичури, изсветлели от лятното слънце. Тялото ѝ е стройно и тренирано. Плува по един час всеки ден, или в залива, или в басейна на вилата си. Притежава очи с форма на бадем и усмивка, която излъчва топлина и уют. Образована е и обича пътешествията и приключенията. Тя е от онези жени, които някои мъже търсят през целия си живот и се надяват, но не могат да намерят. Жена, за която други мъже не смеят и да мечтаят.

Но за мен част от нея щеше да си остане онази красива девойка, която обичаше да се разхожда мълчаливо по плажа, която се смееше на комедиите с Терънс Хил и Бъд Спенсър и която можеше да спретне кулинарен шедевър от няколко домата, червен лук и пресен босилек. Тя беше ужасна танцьорка, но това не я спираше непрекъснато да ме дърпа към дансинга на местния клуб, когато звучаха песните на любимите ѝ италиански групи. Тя ме научи да карам мотоциклет, като ми даде да управлявам нейния „Дукати 999“ и ме удряше по шлема всеки път, когато аз сменях скоростите със стържене на предавките. Двамата с нея отидохме за първи път на опера. Заспахме в началото на

първо действие и се събудихме чак когато публиката стана на крака, за да ръкопляска. Аз стоях до нея, стиснал дланта ѝ, докато гледахме с мъка как баба ѝ издъхва. Тогава я видях за първи и за последен път да плаче.

Аз се вълнувах от Анджела и може би дори я обичах. И макар и тя да беше спечелила уважението ми и онова специално място за нея в сърцето ми, аз бях обзет от колебания дали да задълбочим връзката ни. И да си призная честно, не бях сигурен дали и тя би искала отношенията ни да се развият.

Но имаше и една друга част от Анджела, която с течение на времето опознах добре и тази част би накарала всеки мъж да се спре, преди да е дал израз на страстните си чувства към нея.

Отстъпвайки само на баща си, Анджела беше най-жестокият гангстер в Италия и един от най-влиятелните в Европа.

Виторио Джанети все още официално беше начело на Камора, неаполитанския клон на мафията, но за онези, които всекидневно си сътрудничеха с тях, беше известен факт, че дъщеря му командва парада. Гласът ѝ не само се чуваше на съвещанията на Съвета, но често с мнението ѝ се съобразяваха.

Тя отговаряше за вербуването на кадри и за инвестирането на милиардите долари, които Камора печелеше годишно от търговия с наркотици, крадени стоки от висшата мода и транспорта на токсични товари. Под нейното управление с желязна ръка Камора контролираше европейския черен пазар — предприятие, от което мафията получаваше месечна чиста печалба от двеста милиона долара. Не беше никак зле за организация, създадена през тринайсети век като протест срещу тормоза над бедните.

Камора набира и вербува своите членове още от шестгодишни деца.

Те експлоатират с пълна сила Неапол, процъфтяват благодарение на мизерията в най-бедния град в Европа, с ниво на безработица над четирийсет процента. Те взимат момчетата от семействата, които им дължат пари. Много често отчаяни родители почти са обезверени за себе си, имат още по-малко надежда за съдбата на сина си и затова го водят до вратата на някой местен мафиотски главатар, след което умоляват благодетеля да вземе детето им.

Десетилетия наред тези деца са помагали на Камора да затвърди властта си.

Изпращат ги в най-добрите училища според конкретните умения и заложибите на детето. С течение на времето този метод е позволил на Камора да изгради всеобхватна мрежа от контакти и връзки, несравнима с друга престъпна организация по света. Те имат свои хора, поставени във всеки бранш, във всяка професия. Тези техни хора редовно ги снабдяват с необходимата информация. За мен именно информацията е най-силното оръжие на всяка мафиотска организация.

Анджела има дипломи и университетски степени по световна история и икономика. Тя може да води с лекота и самочувствие дискусии по най-различни теми, като може да го прави на четири езика.

Но също като мен тя има и една тъмна и зловеща страна на характера.

Анджела беше безпощадна към всеки враг, било то реален или само подозиран. Тя можеше съвсем спонтанно да реши и да заповяда някой да бъде, ликвидиран, имаше избухлив нрав и беше привърженичка на традиционния метод на Камора да се отървава от неудобни хора — чрез удушаване.

Погледнах към нея. Тя сякаш сияеше. Късното следобедно слънце огряваше лицето ѝ и тялото ѝ, което би запленило всеки мъж. Аз обаче си давах сметка, че зад тази външна красота се криеше най-смъртоносната жена, която познавах.

— Колко време мина? — попита тя. — Две години? Три?

— Четири — отвърнах. Разбира се, и двамата добре знаехме кога за последно бях идвал в Неапол, както и причините за това. — Тогава дойдох за една среща с хора от правителството, за да уредя сделка за телефонен и кабелен оператор. Ти много ми помогна.

— В Италия с помощта на красиво лице и торба пари можеш да постигнеш много — каза Анджела.

— Това, което сега обаче ми трябва, е... доста по-трудно и сложно.

— Този терорист, той замесен ли е в инцидента с жена ти и дъщерите ти?

Въпросът ме свари неподготвен, което, сигурен съм, тя целеше.

— Твърде е рано да се каже. Но те са една общност, работят и си сътрудничат тясно, също като нас. Ако не е бил той, то със сигурност знае кой е бил.

— И затова ли искаш да го премахнеш?

— Отчасти да. Основната причина е, че искам да им изпратя сигнал — на терористите и на руснаците.

— Защо точно на неговата група? Има десетки организации като неговата, ако не и по-големи, във всеки европейски град. Само ние в Неапол държим под око четири такива. С какво Раза се откроява от тях?

— Той е като мен и теб преди петнайсет години. Жесток, готов да постигне целите си, без да жали средства. Той е терористът-образец, по който се равняват другите. Всички гледат към него, за да видят докъде е готов да разпали войната, докъде е готов да стигне в дързостта си и в мащаба на жертвите. Ако го очистим, ако сложим край на него и на бандата му, ще дадем на другите ясно да разберат, че нямаме намерение да отстъпваме.

— Владимир е натъпкал джобовете му с пари — каза Анджела — и му е дал конкретни заповеди. И двамата добре познаваме руснака. Той не си пилее парите на вятъра. Ще следи как и за какво се харчи всеки негов цент. Ако се съглася и Камора обяви война на Раза, това ще означава, че обявяваме война и на Владимир.

— Това проблем ли е?

— Аз разполагам с две хиляди и петстотин активни бойци и повечето не стоят без работа. Колко са хората на Раза е трудно да се разбере, но не му липсват безумни кандидат-камикадзета. Мексиканците им пращат само с един кораб повече оръжие, отколкото има в цял Неапол. А Владимир има десет пъти повече бойци от нас и не го е грижа колко ще загинат при една война. Така че, да, Владимир за нас е проблем.

— Ти няма да си сама. Всичките ми хора, най-добрите, които имам, ще бъдат на твое разположение. Аз ще финансирам цялата операция и ще дам допълнителен бонус от пет милиона долара, ако всичко мине по план. А и да не забравяме, че вие ще се биете на собствена територия и никой не познава града по-добре от вас. Само този факт си струва няколко от милионите на Владимир.

— Ще ми трябват не само пари и хора — отвърна Анджела.

— Само кажи какво.

— Глупаво е да се опитваме да ги проследим без необходимата техника. Те планират действията си и комуникират по мобилни телефони, като всеки от тях сменя от седем до десет различни номера и СИМ карти. Най-добрият начин да се проследи Раза е с помощта на дигитална компютризирана джи-пи-ес система. С нея ще можем да прослушваме техните номера, да знаем къде се намират, с кого и за какво говорят. Ще ми трябва система, която може да установи времето, локацията и датата, както и да може да потвърди визуално. Искам тази система да бъде монтирана на сигурно и охранявано място и с нея да работят най-добрите компютърни специалисти. Ако успееш да набавиш такава система и специалисти, ще имаш съюзник в мое лице.

— Ще ти намеря система, която може да следи десетки мобилни номера едновременно — отвърнах. — И ще може да локализира с лазер до четири човека едновременно. Тази система може да бъде монтирана, където пожелаеш за по-малко от седмица.

— Колко техници са необходими за работата и поддръжката? Не е необходимо да споменавам, че колкото по-малко хора знаят за операцията, толкова по-спокойна ще бъде.

— Ще оставя това на гърка. По мои приблизителни сметки ще ни трябват не повече от трима души, които ще работят на смени. Може да е необходим и четвърти човек, който да бъде в постоянна готовност, в случай че възникне непредвидена ситуация. Големият Майк ще ни помогне да подберем специалистите.

— Ще ми трябва твоето досие за Раза. Цялата информация до най-малката подробност — хобита, любим филм, какъв сладолед обича.

— Той не понася лактозата и млечните продукти — отвърнах и се усмигнах. — Така че на твоє място не бих заложил на сладоледа. Но за сметка на това обича женско биле — черно, не червено. Само по тази му особеност би трябвало да можеш да го засечеш.

Анджела впери поглед напред, към града. Градът, в който не само живееше, но и властваше. Отпи от чашата си и се умълча за миг.

— Какво целиш, Винсънт? — попита. — Искам да кажа, като се отървеш от Раза. Съгласна съм, всички имаме интерес това да се случи и съм на твоя страна. Но след това какво следва?

— Не съм планирал толкова надалеч. Предполагам, че ще отведа сина си някъде и ще се опитам да водя и да му създам нормален живот. Досега никога не съм го правил и не знам как ще стане, но го дължа на хлапето. Трябва поне да опитам.

— Ти не си от хората, които се провалят. — В гласа ѝ долових възхищение.

— Жена ми и дъщерите ми загинаха заради мен — продължих, изричайки думите с тъга. — За мен това си е провал.

— И си мислиш, че ако беше с тях в самолета, щяха да оцелеят? Или че си се провалил, като изобщо си ги качил на този самолет?

— Както и да го погледнеш, смъртта им ще тежи на съвестта ми. Остана ми син, когото да защита, и няма да го подведа.

— И тези думи ги изрича бос на мафията, който почти не използва бодигардове. Само защото въртим бизнеса си като търговска корпорация, това не означава, че сме обикновени мениджъри. Ние сме гангстери, Винсът. Това автоматично ни превръща в мишени. Нас и нашите семейства.

— Не забелязах голяма охрана пред къщата ти.

— Това е градът на баща ми — с гордост отвърна Анджеела. — Никой не би посмял да вдигне и пръст срещу него или срещу мен, защото знае, че после върху му ще се изсипят огън и жулел. Страхът на другите е моята охрана. Но аз живея по по-различни от твоите правила.

— Какво друго ще ти трябва? — попитах я.

— Само още едно нещо. — Тя остави чашата си и влезе вътре.

— Какво.

— Заведи ме на вечеря. Много скъпа вечеря. Знам подходящото място.

— Не се и съмнявам.

19.

Планът ми постепенно се осъществяваше.

Щях да се съюзя с Анджела, брутална коалиция между Камора и моята Нюйоркска мафия, а черешката на тортата щеше да е „Безшумната шесторка“. Всяка от другите банди имаше конкретни задачи — Якудза щеше да наруши финансовите потоци към терористичните мрежи, като се фокусира главно върху организацията на Раза. Триадите трябваше да държат терористите настрана от основните ни бизнеси и да пазят от тях азиатския пазар. Марсилската организация щеше да ми осигури разузнавателна информация, събрана от десетките мюсюлмански банди, които действаха по техните улици. Сицилианската Мафия щеше да внесе смут и хаос в корабните доставки на оръжие и наркотици от Мексико, предназначени за европейския пазар. Израелците и техният екип от убийци щяха да вземат на мушка руските гангстери, като се заемат с ликвидирането на високопоставените босове, всеки от които беше свързан с терористичните групи.

Мои мишени щяха да са Владимир и Раза.

Както вече казах, нямаше да е по-различно от играта на шах.

Първите ходове на пръв поглед са незначителни, продиктувани предимно от случайността или удобството. Но едва по-късно, в разгара на битката, победеният осъзнава колко коварни и целенасочени са били тези първи ходове. Такава роля планирах да изиграе ликвидирането на Раза и неговия отряд — печеливш първи ход в дългата и трудна война.

Премахването на Раза щеше да покаже на другите банди, че Владимир не е непобедим. Давах си сметка, че повечето организации въпреки големи думи се страхуват от руснаците. Съюзниците ми им завиждаха за купищата пари, които печелеха, за огромните човешки ресурси, с които разполагаха, за това, че беше почти невъзможно да вкарат агент в техните редици или да се договориш зад гърба на босовете им. Руснаците демонстрираха техните правила на играта още от самото начало. Те лесно нарушават обещанията си и единственото

чувство, което изпитват към колегите си от другите престъпни организации, е ненавист.

Те вярват, че са орисани да господстват, а всички останали престъпни фракции трябва да им се подчиняват. И за тях най-добрият начин да постигнат целта си е като се съюзят с терористите. Да направиш коалиция с хора, които убиват в името на идея, е дръзка постъпка. В крайна сметка никой от участниците в тази коалиция — нито руснаците, нито терористите — се бяха съюзили заради печалбата. Терористите от тяхна страна са фанатично решени да променят сведа по техните демонични представи, като избият толкова невинни, колкото е необходимо. Руснаците пък просперират от хаоса и суматохата и са готови да спонсорират терористите. В резултат на това структурите, които са съществували десетилетия наред, рано или късно ще се срутят.

Владимир възнамеряваше да запълни празнината, образувала се на мястото на срутилите се структури.

„Всичко се свежда до противоборството на организираната престъпност с неорганизираната — каза ми веднъж Франк Тонели. — Лично аз винаги бих предпочел организираната престъпност. За тях поне знам, че се ръководят от правила. Виж другите... те се занимават само с убийства. Това предизвиква у мен огромен страх, а аз не съм от хората, които се плашат лесно.“

Тонели беше полицейски детектив в оставка, смятан за един от най-добрите в Ню Йорк. Докато беше младо ченге, често кръстосваше шпаги с моя чичо. С течение на времето, въпреки че бяха от противоположните страни на барикадата, започнаха да изпитват взаимно уважение. В по-късните години от живота им това уважение прерасна в приятелство. Двамата си приличаха в много отношения и за мен беше нещо нормално да се обръщам за съвет едновременно и към двамата, често по един и същи въпрос.

Имах силно предчувствие, че на Тонели изобщо няма да му хареса планът ми, но ще разбере каква е логиката. Той си даваше сметка, че полицията и службите на реда не са способни сами да победят терористите, въпреки всичките им закони, технически и числени предимства. Той разбираше, че понякога се налага да прекрачиш границата на закона, за да спипаш онези, които с лекота го престъпват. Той беше работил достатъчно дълго като ченге и беше

естествено да се мръщи на подобни идеи. Но Тонели също така беше реалист и имаше добра представа за възможностите на жестокия противник, срещу когото планирах да се изправя. И беше съгласен, че този противник трябва да бъде спрян.

Аз го имах за полезен източник на информация, към когото мога да се обърна по всяко време и той да ми даде име, биография, адрес на тайна квартира или пък полицаи за връзка в някой чуждестранен град. Никога не съм искал от него да нарушава закона. В замяна той държеше само да запази анонимност, контактите ни да си останат между нас. Хората като Тонели, към които можех да се обърна при необходимост, бяха десетки. Това беше един от най-ранните уроци, на които ме научи чичо ми: ако исках да оцелея като бос на мафията, трябваше да разполагам с мрежа от контакти отвъд престъпната организация.

Колкото повече доверени сътрудници имах, толкова по-дълго щеше да продължи моето царуване. Сега според мен има голяма разлика между доверения сътрудник и приятеля. Довереникът очаква нещо в замяна на предоставената информация. Приятелят не очаква нищо в замяна.

Способността да различиш едните от другите може да спомогне за по-продължителното ти оставане в занаята.

Да не се доверяваш на никого, да подозираш всекиго, може и да не е най-нормалният подход към живота, но само когато водиш нормален живот. Когато си престъпник, ситуацията е коренно различна. Престъпният бос винаги живее на ръба. Няма място за грешки, защото ако направиш погрешна крачка, връщане назад няма.

Обикновено влизам в битки сам, но ако започнех тази война сам, със сигурност щях да се проваля. И макар и да не обичам около мен да има бодигардове, това не означава, че нямам охрана. Само дето не се виждат. Това не важи само за мен, а за всеки високопоставен шеф на мафията. Ако искате да видите бодигардове, потърсете ги около някоя филмова звезда или модел. Те плащат добри пари за демонстрация на сила. Най-добрите бодигардове обаче са онези, които не можеш да видиш — невидима армия, която се появява само когато се наложи. Може и да изглежда така, че се движа сам, но бъдете сигурни — аз никога не съм сам.

Намирам странно успокоение в мисълта, че правилата, които прилагам към моите планове, датират от векове и в различни времена са били използвани от такива криминални босове като легендарния основател на Мафията Джулиано, Джо Боса Масерия, Франк Костело, Лъки Лучано. Тези престъпни босове са поемали пресметнати рискове, винаги с поглед към бъдещето. Тези хора аз имах за свои примери и модел за подражание, тях изучавах, адаптирах тактиката им към днешния динамично променящ се и свиващ се свят — свят, крайно различен от техните представи.

Има още един важен елемент, ключов за удържането на победа над такъв внушителен противник — използването на враговете.

Врагът е също толкова съществен за победата, колкото приятеля или съюзника. Неговите мотиви могат да бъдат най-различни, в зависимост от това кой седи срещу него на масата. В случая с руснаците, мексиканците и терористите аз бях избрал за врагове колумбийските наркокартели.

Някога те бяха кралете на търговията с кокаин и бяха сред най-страховитите гангстери в света. Сега те са като малки деца пред витрината на сладкарница, допрели лица до стъклото, гледат със завист и яд сладостите. Тяхното могъщество беше многократно отслабено от акциите на колумбийската полиция, от раздорите и бунтовете в собствените им редици и от дръзките действия на конкурентите им. Мексиканците предприемаха общи действия да изместят колумбийците още от началото на деветдесетте години на миналия век, а колумбийците не направиха почти нищо, за да попречат на това. Те постепенно се умориха от непрекъснатите преследвания и гонитби със силите на реда. Наркобароните бяха станали или прекалено богати, или прекалено надрусани, за да дадат достоен отпор. Колумбийците не бяха планирали бъдещето си и бяха допуснали фатална за всеки гангстер грешка — в интерес на истината, фатална и за всеки бизнесмен, който се стреми да остане на върха: те бяха свикнали с мисълта, че винаги ще бъдат лидери в наркотрафика. Но винаги някой друг дебне да измести шефа и да го свали от високото.

Колумбийците бяха в такава позиция в момента — лишени от власт и хора, заети с възстановяване на организацията си, горящи от

нетърпение да обявят война на мексиканците и да си възвърнат челното място в многомилиардната търговия с наркотици.

Аз мога да им помогна да постигнат тези цели, което автоматично ме прави неотменна част от техния успех или провал. По този начин ще получа на своя страна потенциално смъртоносна организация.

Само трябваше да приемат моето предложение.

Една продължителна война с мексиканските картели щеше да наруши потока на наркотици, който представляваше главен източник на приходи за бандите, участващи в наркотрафика, в това число и за моята. Престъпните синдикати щяха да се примирят с намаляването на приходите за определен период от време. Но след като притокът на наркотици се забавеше, а търсенето се увеличише, тяхното търпение бързо щеше да се изчерпи, а с това и тяхната надеждност като мои съюзници. Ако можех да осигуря участието на колумбийците, те щяха да запълнят нарковакуума и да се погрижат пратките с дрога да продължат да се доставят по местоназначение. В замяна щях да им дам пари и легално прикритие в техния член сблъсък с мексиканците. Дватама съперници нямаха друг избор, освен да се обединят срещу един общ враг, създавайки временен съюз, който щеше да е в интерес и на двете страни.

На този принцип от хилядолетия се държи светът.

20.

Ню Йорк, САЩ

Майкъл Палеокрасас, глава на гръцкия картел, беше един от най-важните членове на международния престъпен синдикат. Висок на ръст, на трийсет и няколко години, мускулест и винаги загорял, независимо кой сезон на годината беше. Той се държеше спокойно и непринудено и никога не избухваше. Но беше ненадминат с пистолет, още по-добър с нож и не по-малко смъртоносен с голи ръце. Той беше мъж на думата и честта и се ползваше с уважението на всички фракции на подземния свят. Майкъл също така беше компютърен гений.

За първи път започнах да работя с него преди петнайсет години и оттогава му имам такова доверие, каквото нямам на друг извън моето най-тясно обкръжение. Той беше един от виртуалните компютърни приятели на Джими и когато беше в Ню Йорк, идваше на гости и двамата със сина ми с часове играеха на шах или на видеоигри.

Гъркът създаде за нашата организация специален софтуер с широко приложение — от проучването на отделни лица до проследяването и прослушването. Той беше Бил Гейтс на нашия синдикат, само че въоръжен до зъби и готов да убива, за да защити бизнес интересите си.

Поръчах две чаши кампари и чиния с бишкоти.

Намирахме се в едно кафене на открито в центъра на Манхатън, докато колите бавно пъплеха по улицата в натоварения сутрешен час-пик.

Майк постави огромните си длани върху масата.

— Как си? — попита.

— Все така — отвърнах аз. — По-скоро зле.

— Времето ще ти помогне да преодолееш мъката. Поне малко.

— Трябва ми нещо повече от времето. Трябват ми хора, които да умрат в бой. Много хора.

Той кимна.

— Аз съм с теб.

Подадох му лист.

— Да започнем, като проследим тези номера на мобилни телефони. Искам прослушване и визуална информация за всеки един. Искам да знам кой с кого разговаря, кога и къде.

Гъркът взе листчето и го прибра в джоба на синьото си сако.

— До какъв период назад? — попита.

— Три месеца преди атентата в самолета. За миналия период можеш да ми дадеш съкратена информация. За в бъдеще обаче искам всекидневни доклади. Можеш ли да го направиш?

— Парите не са проблем. Нито техниката или хората.

— Тогава кое е проблем?

— Терористите сменят телефоните си всеки ден. Ако планират голяма акция или заподозрат, че ги следят или подслушват, могат да ги сменят и по три пъти на ден. Руснаците не ги сменят толкова често, защото те почти не говорят по мобилни телефони. Те си имат конкретни хора на конкретни места, които водят разговорите вместо тях.

Младата сервитьорка се приближи с поръчката и аз се облегнах назад, докато тя постави на масата двете питиета и чинията с бишкоти.

— Можеш ли да измислиш нещо? — попитах.

— Няма да е лесно — отвърна Майкъл. — Но всяка система си има слабо място. Само трябва да го намериш.

— Сам ли ще действаш или ще ти трябва екип?

— Екипът много ще ме улесни, но предвид обстоятелствата мисля да работя само с Джон Лу, ако нямаш против. Той е добър колкото мен.

— Племенникът на Кодома? Гласят го за наследник на чичо му. Колкото повече включим Якудза в операцията, толкова по-големи са шансовете ни за успех.

— От известно време го наблюдавам. Джон е сериозна работа. Умен, безпощаден, лоялен. Донякъде ми напомня на теб. Надежден човек, когото да имаме на наша страна.

— Не искам никой друг да знае за плана ни. Ще действаме безшумно и смъртоносно.

Гъркът се облегна назад и се усмихна.

— Те също могат да проследят нашите номера. В днешно време тайните не просъществуват дълго.

— За това можеш да разчиташ на мен.

— Не можем да избием всички до един, Винсънт.

Станах от стола и оставих две двайсетачки на масата.

— Поне можем да опитаме — отвърнах.

— Тогава да започнем с онези двамата в ъгъла, които се преструват, че не гледат към нас.

— В другия край на улицата има още двама. Вървят след мен още като излязох от апартамента — казах.

— Значи са изпратили двама души да те следят. Но тези двамата ни чакаха тук. Което означава, че са знаели къде ще се срещнеш с мен.

— Да се поразходим — предложих.

Излязохме на тротоара и тръгнахме към центъра. По това време нямаше много пешеходци. Големият Майк вървеше от лявата ми страна, прикривайки външния фланг. При евентуална атака това щеше да е най-вероятната посока, от която щеше да дойде тя.

— Не съм казвал на никого за срещата ни — продължи той. — И никой не ме е питал къде отивам.

— И при мен също — отвърнах аз. — Джими е единственият, който знае, че си в града.

— Но ето на. Имаме „опашка“ от четирима, от които двама предварително ни чакат на мястото, още преди да сме стигнали до него. Едва ли са открили случайно.

— Да се преместим на по-безопасна улица — предложих аз.

— Ти водиш.

Тръгнахме на запад, в посока обратна на модните бутици и луксозните кафенета, които се бяха нароили през последните години. Завивахме ту надясно, ту наляво, докато улиците станаха по-тесни, с още по-малко хора, а настилката премина в павирана. Четиримата продължаваха да ни следят, като заради ограниченото пространство бяха принудени да се държат още по-очевидно. Скоро се изпариха всички съмнения, че двамата с Големия Майк сме техните обекти.

Намирахме се в средата на улицата, от двете страни, на която се редуваха жилищни сгради и магазини за плодове и зеленчуци. Тази улица се беше съпротивлявала до последно на стремителното настъпление на модерния свят, беше устоявала на парите на строители

и инвеститори. Познавах всички в тази пресечка и всички в тази пресечка ме познаваха. Слязох от тротоара, отидох в средата на улицата и се обърнах към четиримата. Двамата бяха от лявата ми страна, другите двама — от дясната. И четиримата стояха близо до кръстовището. Големият Майк, който стоеше до мен, пъкна ръце в джобовете.

— Изглежда са ни приклезили здраво — каза той.

— Така изглежда.

Останахме така неподвижно за миг, който сигурно се беше сторил цял час на четиримата. Те останаха по местата си, но видимо бяха озадачени. Зад тях се появи кола и блокира входа към улицата. От колата слязоха други четирима яки мъже. Само за броени секунди още трима души излязоха от входовете и магазините на сградите наоколо, като препречиха пътя на четиримата ни преследвачи и ги принудиха да останат на място. Двамата с Майк тръгнахме към тях бавно, без да ги изпускаме от очи. Руски биячи, изпратени с конкретна мисия, която явно щеше да завърши с провал за тях.

Подминахме ги и завихме зад ъгъла. Докато минавахме покрай тях, забелязахме по физиономиите им, че осъзнават неизбежната си участ. Тръгнахме към посоката, от която бяхме дошли, а слънцето приятно топлеше гърбовете ни.

21.

Водачът на глутницата никога не напада, преди да е изучил навиците на жертвата си.

Когато дебне за плячката, той може да е в радиус от петдесет километра, но никога не спира да я преследва, от изгрев до залез-слънце. Изучава навиците ѝ за хранене и спане. Гледа колко време жертвата може да изкара без храна, дали спи на открито или търси заслон, дали е по-добре да я нападне, когато е сама или когато е в група. Докато вълкът-водач събере тази информация, може да се наложи да измине до петстотин километра по следите на плячката. Но вълкът е търпелив, уверен, че щом е готов за атака, рано или късно ще успее.

Вълкът може да нападне по всяко време, въпреки че предпочита мрака или сутрешната мъгла. Той стъпва безшумно и контролира дишането си, приближавайки се в същото време до жертвата си. Докато дебне, вълкът може да изкара дни без храна, вода или подслон. Цялото му същество се фокусира върху лова. Ако вълкът-водач подозира, че му готвят капан, той отстъпва назад и оставя най-старите вълци в глутницата да заемат видими позиции. Водачът се притаява в сенките и с всичките си сетива следи за подозрителни движения и миризми.

Щом атакува, вълкът го прави с такава ярост, че е страшно да го гледаш.

Той се хвърля върху плячката си не за да я рани, забави или обездвижи. Той има една-единствена цел — да убие. Вълкът унищожавя жертвите си без никакво колебание, с тяло, изцапано с тяхната кръв, безчувствен към виковете и писъците за милост. Атаката трае броени минути и глутницата се нахвърля върху останките от трупа на жертвата, когато водачът се оттегли с учестено дишане и триумфиращ поглед. Той гледа как малките вълчета обикалят в кръг около лобното място на дивеча и замитат следите на по-възрастните вълци, оставяйки след себе си възможно най-малко следи. В същото

време дават ясно да се разбере на всеки, който се натъкне на кървавото зрелище, че това е било дело на вълци.

Водачът застава встрани от глутницата, оглеждайки околността, нащрек за евентуално контранападение. Но той вече замисля кога и къде да удари отново, лидер, който никога не се уморява да преследва и да напада.

Аз се възхищавах на вълците още от ранна възраст.

Спомням си как четях книги и разкази от Джек Лондон и докато в тези разкази вълците почти винаги бяха враг, той пишеше за тях с уважение и симпатия. Възхищаваше се на тяхната смелост и способност да устояват и на най-големите трудности и да оцеляват. Четях книги за тези удивителни животни и разглеждах снимки в списание „Нешънъл Джеографик“, впечатлен от тяхната сила и издръжливост. Понякога си представях стоманените им светлосини очи. Очи и поглед, които служеха за предупреждение за всеки неприятел, мислещ им злото. За мен те бяха създания от една друга епоха, животни, следващи техен кодекс на честта, убиващи само при крайна необходимост или когато е застрашен животът им. Те се доверяваха само на членовете на тяхната глутница и дори и пред тях бяха нащрек за евентуални опити за предателство. В света, в който бях израснал, вълците навици ми позволяваха да оцелявам.

Бях подготвил всичко необходимо, за да тръгна по следите на моята жертва.

Гъркът и Джон Лу се заеха с електронните комуникации.

Якудза щяха да проследят паричните потоци.

Стрега щеше да ги наблюдава отблизо и да изучи навиците им.

„Безшумната шесторка“ беше готова да нанесе съкрушителен удар по човешката им сила.

Беше време да нападна, да нападна противника, дръзнал да нахлуе в моето леговище и да ми отнеме най-ценното. Очаквах да ме молят на колене да не ги убивам, но пощада нямаше да има за никого.

Бях готов да ги съсипя, да ги смеля на кайма.

Бях готов да усетя миризмата и вкуса на смъртта.

ВТОРА ЧАСТ

*„Ако трябва да минеш през Ада, по-добре
продължи докрай.“*

Уинстън Чърчил

22.

Неапол, Италия

Лятото на 2013 година

— Получих плик с двайсет евро и бележка, в която пише къде се намира чантата и откъде трябва да я взема. — Мъжът беше на трийсетина години, но изглеждаше по-стар заради гъстата брада и дрехите, които не му бяха по мярка. Той беше французин по рождение, но беше прекарал последните пет години като продавач в един магазин за дрехи в Неапол. Беше ерген, но от две години имаше връзка с жена от форчела. Нямахше досие в полицията, живееше под наем в двустаен апартамент над магазина, в който работеше, и нямаше кредитни карти и шофьорска книжка.

— Къде е чантата сега? — попитах го аз.

— Оставих я, където ми беше наредено, във фоайето на хотел „Екселсиор“, заедно с багажа на пристигащите гости на хотела.

— Само толкова ли знаеш?

— Само това знам, кълна се.

— Ти техен редови куриер ли си?

— Това ми беше третият път. Инструкциите винаги са едни и същи, парите — също. Само местоназначението се сменя.

— Част от клетката ли си? Или имаш някакъв дълг към тях? — попитах го аз.

Мъжът поклати глава.

— Баща ми — тихо произнесе. Английският му беше със силен френски акцент. — У дома е, той е болен и от шест месеца не може да работи. Взе назаем пари за наема и за храна. Мислеше ги за приятели. Но се оказа, че не са.

— Такива като тях никога не са ти приятели.

— Ще ме убие ли? — попита младежът.

— Колко още техни поръчки трябва да изпълниш за дълга на баща ти?

— Три. После ще ни оставят на мира. Поне така казаха.

— Това няма да стане. Накрая ще те накарат да избираш — или да продължиш да работиш за тях, или ще ви убият с баща ти.

— Не мога да не им вярвам. Какво друго ми остава?

— Трябва ми едно име. Човекът, който за пръв път ти предложи да им сътрудничиш. Ако ми кажеш кой е, може да ти помогна да се измъкнеш от тази ситуация. Ако ли не, то отговорът на твоя въпрос е: Да, ще те убия.

— Не бива да излагам баща ми на опасност. — Мъжът беше мокър от пот и дишаше учестено. Познавах това изражение на лицето: той се беше озовал пред пропастта на тоталното отчаяние.

— Независимо дали ще ми кажеш или не, те ще убият баща ти — отвърнах. — Той не им е от полза. И аз съм безсилен да сторя каквото и да е. На теб все още мога да помогна, но само ако ми дадеш необходимата информация. Това е единственото решение, което трябва да вземеш в момента.

Мъжът се огледа наоколо. Голямото помещение беше запълнено с големи дъбови бъчви с вино. В единия ъгъл имаше малка дървена маса, голяма кана за кафе и две порцеланови чаши в средата на масата. Той беше уморен и уплашен, изправен пред неизвестността каква ще е неговата участ. Облегнах се на една от бъчвите. Той ме погледна с навлажнени от сълзи очи.

— Хората ти избиха всички до един в онзи комплекс. Всички, освен мен. Защо мислиш, че ще съм ти полезен?

— Бях им заповядал да ми доведат жив един от вас. И те доведоха теб. Така че помисли добре, но не се бави прекалено много. От отговора ти ще преценя дали са ми довели правилния човек или не. И така, кой ти е свързката?

Мъжът наведе примирено глава.

— Той е от родната ми страна. Двамата заедно следвахме в университета.

— Как се казва?

— Казмир — отвърна мъжът с треперещ глас. — Чул, че имам финансови затруднения, и ми предложи да ми помогне.

— За кого работи той?

Младежът поклати глава, по напукания дървен под паднаха капки пот.

— Никога не съм го питал, а и той никога не ми е казал. Рекох си, че колкото по-малко знам за тази работа, толкова по-добре.

— Казмир работи за Раза — казах му аз. Когато се приближих към него, той вдигна умоляващ поглед към мен. — Казмир е бил вербуван малко след като е завършил университета. Както и другите ти състуденти.

— Никога не съм се занимавал с политика — отвърна мъжът. — Не ме влече.

— Но ето че попадна тук. По собствено желание или не, но си тръгнал по този път.

— Нямах избор.

— Сега имаш.

— Какво искаш от мен?

— Когато преди те използвах за куриер, винаги ли ти давах чанта?

Той кимна.

— Колко време, след като оставеше чантата, избухваше бомбата?

— Оставях я сутрин, в час-пик, когато имаше много хора — едни напускаха хотела, други тъкмо идваха. И двете експлозии станаха рано вечерта.

— Какви бяха пораженията?

— И на двете места имаше много трупове.

— И полицията не успя да стигне до Раза?

— Той не търсеше слава и официално не поемаше отговорност за атентатите. Изглежда експериментираше с различни видове експлозиви.

Усмихнах му се.

— Ето, виждаш ли? Знаеш много повече, отколкото предполагаш. Знаел си, че в чантите е имало бомби. Знаел си кога ще избухнат и на кои места да ги поставиш, така че да останат незабелязани часове наред. И си знаел, че ще има много хора, невинни хора, които ще умрат от чантите, които ти си оставил. Това те прави много повече от куриер. Прави те съучастник в масово убийство.

Мъжът замълча. Сигурен бях, че каквото и да му кажа, той няма да ме чуе. Бръкнах в джоба на самото си и извадих малка черно-бяла фотография, която му показах.

— Това ли е баща ти?

Той кимна, видимо объркан, което засили страха му.

— Кой ти я даде?

— Сега ще се върнеш в „Екселсиор“, ще намериш къде си оставил чантата и ще я вземеш оттам.

— И къде ще я занеса?

— Ще я върнеш на Казмир. Ще отидеш при него, докато той чака да избухне бомбата, и ще я задействаш.

— Но тогава ще загина и аз.

— Ако искаш я остави, ако искаш му я метни отдалеч, това си е твоя работа. Важното е бомбата да избухне достатъчно близо до Казмир, за да го убие.

— И после?

— После ангажиментът ти към мен свършва и ще можеш да си вървиш.

Мъжът се изправи, леко олюлявайки се, и тръгна към вратата. Преди да излезе, се спря и се обърна за последно към мен.

— Кой си ти? — попита.

След като не получи отговор, той се потопи в горещия летен неаполски въздух.

До мен се приближи Дейвид Лий Бърк, който до този момент беше стоял скрит в сянката.

— Наредих на двама от моите да го проследят, за да сме сигурни, че ще те послуша.

— Ще ме послуша — отвърнах. — Изпълнението на заповеди е единственото, на което са способни хора като него.

— А ако остане жив след експлозията?

— Няма да остане. Погрижи се за това.

23.

Рим, Италия

— Трябва да разширим мащаба на нашата дейност — каза Раза. — Не можем вече да се задоволяваме с десетки, та дори със стотици убити. Трябва да планираме хиляди жертви. Винаги сме били водени от каузата си. Благодарение на руснаците сега имаме и парите.

— Но също така имаме и много повече врагове — отбеляза Аврим. — И те не страдат от скрупулите на закона. Те създават свои закони. Досега са доказали, че могат да бъдат много опасни.

— Така е, защото им позволихме — отвърна Раза.

— Какво предлагаш?

— Време е да унищожим местата, които са свети за противника.

Двамата се намираха в галерията „Боргезе“, застанали пред картината на Караваджо „Момчето с кошницата е плодове“. Раза се възхити на детайлите и цветовете на творбата.

— Плодовете изглеждат като истински, чак ти идва да си отхапеш от тях — отбеляза с възхищение. — А лицето на момчето сякаш е истинско, а не рисувано. Но тъмнината, която обвива картината — ето тя винаги ме е пленявала. Той е бил майстор на тъмните нюанси.

— Избрал ли си обект за мишена?

Раза кимна, оглеждайки картината от друг ъгъл.

— Доколкото разбирам, американецът си партнира с организираната престъпност в Неапол — каза Аврим.

— Изглежда ги ръководи някаква жена.

— Тези италианци са такива романтици — отвърна Раза, а ъгълчетата на устата му леко се извиха нагоре и изобразиха усмивка на красивото му мъжествено лице. — Само те биха се оставили жена да ги води в битката.

— Тя има репутацията на опасен и смъртоносен бос.

— Тя е силна само в нейния град, на нейните улици. Извън града е само една обикновена домакиня.

— Не бива да я подценяваме.

— Никого не подценявам — отвърна Раза и за първи път насочи погледа си към Аврим, явно беше ядосан.

— Тя обаче е поставена начело на гангстерите по наследствена линия, а не защото го е заслужила.

— За разлика от американеца тя не е изгубила никого от близките си — добави със спокоен тон Аврим, за да успокои буйния Раза.

— Все още не е.

— Трябва да ти призная, че съм малко обезпокоен в сегашната ситуация. И някои от хората ни в групата също изразиха подобни опасения.

Двамата междуременно се бяха отдалечили от платното на Карваджо и сега вървяха из галерията, като само от време на време спираха, за да погледнат друга картина.

— Каж ми какви са ти опасенията.

— Очакваме съвсем скоро да ни погнат всички полицейски служби и правителствата, срещу които разпалихме война — отвърна Аврим. — Но тези, другите — те представляват много по-трудно предизвикателство. Те са престъпници. За разлика, от което и да е правителство, те няма да се спрат пред нищо, докато не постигнат целите си. За тях не съществуват правила.

— Както и за нас — каза Раза. — Те жертват живота си в името на печалбата. Ние загиваме в името на това да се озовем в Рая. Разликата е незначителна.

— Те очистиха няколко от нашите посред бял ден.

Атакуваха един от нашите комплекси и избиха всички, освен един, когото взеха в плен.

— Боиш ли се от тях?

— Да — отвърна Аврим. — Особено от Вълка.

— Защо точно от Вълка?

— За разлика от другите той има две много основателни причини да желае смъртта ни. Първо, заради бизнеса и второ, за отмъщение.

— Защо мислиш, че той е взел на мушка нашата група? Сигурен съм, че не съм единственият, сключил сделка с руснака.

— Може би си мисли, че сме виновни за смъртта на неговите жени — отговори Аврим. — Или пък че ние ще можем да го заведем

до истинските извършители.

— Изобщо не ми пука какво си мисли той. Престъпните синдикати щяха да кръстосат шпаги с нас рано или късно, когато нещата опрат до техните бизнес интереси. Те нямат доверие на никого и сами вършат мръсната работа. Те действат не много по-различно от нас.

— Можем ли да се доверим на този руснак? — попита Аврим.

— Познавам те от години, Аврим, и въпреки това почти никога не ти се доверявам. Затова нямам нито причина, нито желание да се доверявам на нашия финансов благодетел. За мен той не е нищо повече от една банка. Когато нуждите ни бъдат удовлетворени, тогава ще се отървем и от него.

— Аз ти имам доверие, Раза — каза другият мъж. Двамата се приближиха до книжарницата на първия етаж. — Бих жертвал живота си заради теб.

Раза се спря и се усмихна.

— И някой ден ще те помоля да го направиш. Но днес предпочитам да се насладим на един вкусен обяд. След това ще отидем на църква.

— Църква?

Раза взе едно копие-репродукция на „Рим“ на Караваджо и отиде на касата.

— Не се тревожи, няма да се молим — отвърна.

24.

Ню Йорк, САЩ

— Отне ни доста време, но накрая успяхме да пробием мобилните им комуникации и да клонираме три номера — каза Големия Майк. — Имай предвид, че това са само три от десетките номера, които ползват, като прибавят четири нови на всеки седем до десет дни.

— Можеш ли да засечеш местата, от които се обаждат? — попитах.

— На някои да, но не на всички. Тези типове са умни. За да предадат едно съобщение, използват три различни номера от три различни места. Комуникират на своя код, който е труден за дешифриране. Нещата стават още по-трудни, ако не и невъзможни, когато започнат да говорят на техния език.

Облегнах се назад и се вгледах в пенливите води на реката. Седяхме на пейка в Хъдсън Парк, в Челси, а над нас се беше разпростряло ясното небе. Слънцето приятно топлеше лицата ни.

— Колко са?

— В клетката ли? Или ме питаш за разговорите?

— И двете.

— Доколкото с Джон можем да преценим, той разполага с около стотина редови бойци, пръснати из цяла Европа, най-вече в Италия и Англия. Не ме питай защо са там, не знам. От този брой може би пет до максимум седем души са в непрекъснатата комуникация и непрекъснато сменят номерата.

— Останалите получават устни съобщения или такива, поставени в тайници, така ли?

— До голяма степен да — отвърна Големия Майк. — Като сведеш нещата до основи, операцията е съвсем проста. Високопоставените членове начело с Раза разработват плана. Предават го на втория ешелон и оттам той се довежда до знанието на най-низшите нива в йерархията. Този, който е най-маловажен, е

нещастникът, който ще се омотае с бомбения механизъм и ще бъде изпратен да извърши атентата.

— Успя ли да засечеш Владимир в прихванатите разговори?

— Нито дума. Или иска да запази дистанция и им дава пълна свобода на действие, или успява да прикрие следите си умело, така че да не можем да го разкрием.

— Какво успя да събереш до момента?

— Раза е хитър — каза Големия Майк. — Работи без ясен почерк. С изключение може би на това, че всяка следваща акция е по-значима и мащабна от предишната.

— За тях това е мисията на живота им — отвърнах аз.

— Каузата им, за която твърдят, че била справедлива, всичко това са пълни глупости. Всичко се свежда до това да избият колкото се може повече хора, в колкото се може по-кратки срокове.

— Да, излишно е да чакаме ендшпил, такъв няма да има — каза той. — Какво цели Владимир е лесно да отгатнем. Ние сме били в подобно на неговото положение, до голяма степен и ние действаме така. Той просто се възползва от слабостите в системата, за да укрепи собствените си позиции. Неговите ходове са гангстерски. А виж, какво целят тези другите, не е лесно да разбереш.

— Имаш ли идея коя ще е следващата им мишена? — попитах аз.

— Още не — отвърна Големия Майк. — Но сме близо. Явно ще е нещо много голямо. Засега мога да ти кажа само толкова.

— Ще бъде някой културен обект — отбелязах. — Като удариха Световния търговски център, удариха финансовото ни ядро. Следващият удар ще бъде насочен към сърцето. А това означава Европа. По всяка вероятност в Италия.

— Затова ли така се сдуши със Стрега?

— До голяма степен, да. Първата битка е много важна. Щом премахнем Раза, очистим групата му и секнем паричните му потоци, тогава в играта ще се включат нашите съюзници. На всяка цена ми трябва победа, Майк. Ти и Стрега сте моят най-добър шанс за това.

Големия Майк беше един от най-коравите мъже, които познавах, а и един от най-интелигентните и мъдри мъже. Той беше от новата вълна босове на организираната престъпност, които бяха прозрели, че двайсет и първи век ще е повратна точка в начина на водене на нашия

бизнес. Той постоянно се безпокоеше и ядосваше, че другите групировки все не успяват да прозрат това просто нещо.

— Според теб трябва ли да сме безпощадни като тях? — попита ме той. — Тези типове нямат никакви скрупули. За тях е напълно нормално да използват дете за примамка или дори за мишена. Може да си на пет или на петдесет и пет, това за тях е без значение. Окажеш ли се на пътя им, ще те прегазят. Мен ако питаш, ако изобщо имат някакво предимство, то е това.

— Знам. Те са способни на постъпки, за които ние не бихме и дръзнали да си помислим.

— Но не и руснаците. За тях бандата на Раза е идеалният партньор.

— От нас се изисква само да сме по-хитри и по-бдителни от тях, както и да имаме много повече късмет — отвърнах аз. — Ще се наложи да извършим някои неща, с които със сигурност няма да се гордеем. Но всяка една война има висока цена.

Големия Майк се умълча за момент и замислено се загледа в пейзажа.

— Ти вече плати достатъчно висока цена — отвърна накрая.

— Удвоих охраната на Джак — поясних. — Той е основната ми грижа. Направих го така, че да не забележи. И без това му се събра много, та да се движи заобиколен от въоръжени хора.

— За Джак не се притеснявам — каза Големия Майк. — Той е добро хлапе и няма да му се случи нищо. Ние всички ще се погрижим за това. Повече ме е страх за теб.

— Няма нужда да се страхуваш за мен. Всичко ще се нареди.

— Теб те сърбят ръцете да се включиш в боя. Загърбил си и най-елементарната предпазливост. Вярно, че когато стане дума за безопасност, ти винаги си имал свое виждане по въпроса. Но сега нещата са по-различни.

— Искам ги мъртви, Майк. И ако е нужно да изложя себе си на риск, за да го постигна, така да е. Това е риск, който съм готов да поема. За мен друг път няма.

— А на мен ми трябва жив. Както и на Джак. Вълка може да поема всякакви рискове, но не и бащата на Джак.

Големия Майк извади от сакото си малък черен мобилен телефон и ми го подаде.

— Ако трябва да се свържеш с мен, използвай го. Позвъни ми, или ми напиши съобщение, няма значение. Него не могат да го клонират. Ще дам по един такъв на Стрега и на Джими.

— Как така не могат да го клонират?

— Така, не могат. И Джон не може.

Прибрах телефона в джоба на ризата си.

— Довечера ли летиш обратно? — попитах.

— Самолетът ме чака в Тетърбъро — отвърна той. — Ще съм си у дома утре рано сутринта. Освен ако не искаш да остана за срещата с колумбийците.

Поклатих глава и отвърнах:

— Те са доста съмнителна шайка. Може и да се паникьосат, ако се появя на срещата с човек, когото не са очаквали.

— Мислиш ли, че ще се съгласят на нашите условия?

— Да, според мен ще се съгласят. Мексиканците им отнеха лъвския пай и те сега страшно много искат да си го върнат. Мога да ги подпомогна, като им отворя вратата. В замяна те няма да оставят мексиканците на мира, докато ние се фокусираме върху терористите и руснаците.

— Те имат ли достатъчно сили, за да се опълчат на мексиканците?

— Не и за по-дълъг период. Но ще ни спечелят достатъчно време и ще забавят трафика на оръжие и наркотици, които минават през територията на Мексико. Едно главоболие по-малко за нас.

— Пази си тила — предупреди ме Майк. — Никак не ми харесват тези.

— Никой не ги харесва. Но щом могат да ни помогнат, ние ще се възползваме.

— А след като престанат да ни бъдат нужни?

Обърнах се към Големия Майк и сложих ръка на рамото му.

— Тогава ще избием колкото можем повече от техните и ще превземем колкото се може по-голям дял от бизнеса им.

Той кимна.

— Нямам търпение да дойде този ден. Гледай да се върнеш към старите си задължения и да се грижиш за ежедневните ни операции. Доста по-чисто и приятно занимание е.

— И много по-печелившо — отбелязах аз.

25.

Флоренция, Италия

Владимир и Раза вървяха по тихата улица, а точно под тях се носеха бурните води на Арно. Не се радваха на компанията си.

— Не бива да ни виждат заедно — каза Владимир. — Мислех си, че си ме разбрал ясно.

Раза хвърли поглед към реката и се приближи до ръба на изградената от червени тухли стена на речното корито. Шумът на реката заглушаваше уличния трафик.

— Искам да те попитам нещо.

— Питай.

— Каква е историята на враждата ти с американския гангстер?

— Защо мислиш, че има вражда?

— Откакто с теб станахме партньори, той не ме оставя на мира. Хората ми забелязват странни физиономии навсякъде, където се движат. Паричните преводи станаха по-бавни или пък ги пренасочват. Трима от моите куриери, които пренасят пари в брой, бяха ограбени от въоръжени мъже. Мислех си, че партньорството с теб ще улесни живота ми. Вместо това цялата ми организация се превърна в мишена.

— Преди никой не ти обръщаше внимание — отвърна Владимир.

— Предишните ти акции бяха достатъчни да привлекат моето внимание към теб, но това не беше достатъчно, за да се прочуеш. С по-голямото влияние идва и по-големият риск.

— Той да не би да иска чрез мен да стигне до теб? — попита Раза. — Или ме подозира в участие в атентата, в който загина неговото семейство?

— Има ли значение? Той е по петите ни и няма да се спре, докато е жив.

— И жената ли?

Руснакът кимна.

— Всеки от тях поотделно представлява заплаха за нас. Какво остава, когато са заедно.

— Мнозина така или иначе ще умрат, за да изпълня задачата си. Трупове на тези двамата ще бъдат само капка в морето.

— Колко обекта си планирал да удариш? — попита Владимир.

— Засега два. Може би три.

— Доста си стеснителен и плах, а аз мразя тези качества.

Другият сви рамене.

— Аз снабдявам атентаторите с взривни устройства и подбирам мишените. Ти осигуряваш финансите. Такава беше уговорката ни. Единствената ни уговорка.

— Не забравяй каква е крайната ни цел. За мен броят на трупове има второстепенно значение. Това, което искам да постигна, са хаосът и страхът, които ще настъпят.

— И ще ги имаш. — В думите на Раза се долавяше арогантност. — И двамата ще получим от тази мисия това, което искаме.

— Скоро ще разберем дали и на действие си толкова добър, колкото на думи — отвърна Владимир.

Раза спря, обърна се и го изгледа гневно в продължение на няколко секунди, но успя с големи усилия да запази самообладание.

— Мога да ти покажа една от вероятните мишени — каза той. — Ако искаш.

Владимир сви рамене.

— С много по-голямо удоволствие бих се насладил на един дълъг обяд. Сам.

След тези думи руснакът се обърна и тръгна към Понте де Вельо. Сля се с туристите в централната част на града. Терористът замислено поклати глава и се усмихна самодоволно. Значи руснакът нямаше намерение да го остави жив до края на мисията. За него Раза беше само средство за постигане на целта, а също така и нежелана улика, от която беше по-добре да се отърве, преди някой да е видял връзката между двамата.

Раза не се уплаши от осенилото го прозрение. Той беше сключил споразумение с руснака, за да финансира своите акции, да ги изведе до мащаби, до които никой друг терорист не си е и помислял.

Но съзнаваше също така, че в неговия свят няма място за гангстери. Те бяха на срещуположни страни на фронтвата линия. Тези хора бяха закалени в битките — битки, които се водеха за надмощие и контрол, същевременно те бяха мекушави, поддаващи се на влиянието

на близки и приятели. На тях им липсваше решителността да сеят терор сред хората, те бяха силно зависими от емоционалната си обвързаност. Нямаха кауза, за която да дадат живота си, единственият им проблем беше как да увеличат печалбите си. Тази мотивация ги водеше в битка, но не беше достатъчна.

Победата щеше да е негова. Такава беше неговата съдба.

26.

Ню Йорк, САЩ

— Нещо си се умълчал — казах аз на Джак, докато пресичахме Западна петдесет и седма улица. Бяхме тръгнали на театър, за едно следобедно представление. — Добре ли си?

— Да — отвърна той, — просто си мисля.

Усмихнах се.

— За какво?

— Може би е по-добре да не ти казвам.

— След като вече постави нещата така — възразих, притеснен от това какво ли му е на ума — нямаш друг избор, освен да ми кажеш.

— Ти имаш тайни от мен. Защо и аз да нямам?

— Виж какво, разкрий ми една от твоите тайни и аз ще ти разкрия една от моите.

Джак сбърчи вежди и присви недоверчиво очи. Той беше красиво хлапе и беше наследил много от маниерите на майка си, което за мен беше едновременно болезнено и приятно да наблюдавам у него.

— Ти си първи — каза той и се изсмя.

— Бащите винаги са последни — отвърнах аз. — Особено ако е за тайни.

— Кой го каза?

— Записано е в правилника на бащите. Ти ще можеш да го прочетеш едва когато станеш баща.

— А според мен ти току-що си го измисли.

— Може би, а може би не. Но след като не можеш да го докажеш, ти си първи.

— Тревожа се, татко.

Сериозността на тона му ме стресна. Момчето беше изгубило майка си и сестрите си само преди броени месеци по възможно най-ужасния начин. Бях го пратил на психотерапевт, на когото имах доверие. Сеансите помогнаха, но не много. Джими го пое под крилото си и за няколко седмици, които прекараха заедно, направи от него

майстор шахматист. Двамата почти не пропускаха игра на „Янките“ на домашен терен и Джими се грижеше Джак и приятелите му не само да си прекарат добре, но и да са под засилена охрана. Той също така се погрижи никое от момчетата — и особено Джак — да не забележи тази допълнително подсилена охрана. Имах доверие на Дейвид Лий Бърк за подбора на охранители и той нае едни от най-големите професионалисти в бранша, които бяха способни да си вършат ефикасно работата и в същото време да останат незабелязани.

Но си давах сметка, че се бях отдалечил от него прекалено дълго. Бях затънал в своите дела за сметка на вниманието към сина ми, към единственото ми останало дете.

— За какво си се притеснил? — попитах го.

— За теб — отвърна той тихо, гласът му беше заглушен от напрегнатия уличен трафик.

Завихме наляво по Петдесет и втора улица и се спряхме пред една количка, от която продаваха хотдози. Зад количката стоеше мъж на средна възраст, потънал в пара от металните съдове.

— Още ли харесваш горещи гевреци с много горчица? — попитах Джак.

— Тъхъ, също като теб.

— Дайте ни два геврека — казах аз на мъжа. — Да са по-препечени. И две бутилки студена вода.

След броени секунди мъжът ни подаде двата геврека, покрити с жълта горчица, заедно с две запотени бутилки минерална вода и шепа салфетки.

Оставих му двацетачка, благодарих му и му казах да задържи рестото.

Спряхме и се облегнахме на стената на голяма сграда. Ядяхме гевреците, отпивахме от водата и се вглеждахме в хората, преминаващи покрай нас.

— Винаги са по-вкусни, когато са от количка от улицата — отбелязах аз. — По-вкусни са от тези от стадиона.

Джак кимна и избърса горчица от долната си устна.

— Мама също ги обичаше. Помниш ли?

— Помня. — Отпих голяма глътка вода. — Не искам да се тревожиш за нищо, Джак.

— Мама се тревожеше.

— Знам. И на нея й казвах това, което ще кажа и на теб. Наистина не ме бива много за съпруг и баща. Вярно е, че не съм бил винаги с вас, когато сте имали нужда от мен. И много съжалявам за това.

— Мама винаги се отнасяше спокойно към това. Пола и Санди се притесняваха много повече. Липсваше им, на мен също.

Затворих очи за миг. Истината болеше, сякаш ме бяха прерязали с остър нож.

— Правех каквото можех, Джак — отвърнах, запазвайки самообладание. Не исках момчето да става свидетел на моята мъка и чувство за вина. — Трябва да ми повярваш.

— Знам, татко.

— Но това, в което нямам равен, там, където съм ненадминат, това е моят занаят. Няма защо да се притесняваш за мен. Мога да се пазя и мога да опазя и теб. Когато се случи това с майка ти и момичетата, аз не послушах инстинкта си, оставих ги да ме уговорят в нещо, което знаех, че не е правилно. Това няма да се повтори отново. Нищо лошо няма да ти се случи. Имаш думата ми.

— Но нещо може да се случи с теб — отвърна той.

— Така е. Такъв е светът, в който живея, Джак. Но аз познавам добре този свят и досега съм се измъквал.

Няма да е никак лесно на този, който иска да ми попречи да се върна при теб.

Синът ми впери поглед в мен. Отдавна си беше изял геврека и беше изпил водата. Малкото му тяло беше в сянката на внушителната сграда. Бяхме престанали да обръщаме внимание на минувачите и на потоците от коли по улиците. Сега тези неща нямаха никакво значение за нас. Бяхме само той и аз.

— Давам ти думата си, Джак — повторих. — Ти ще бъдеш в пълна безопасност.

Той продължи да ме гледа още няколко секунди, след което разпери ръце и ме прегърна през кръста. Наведох се към него, вдигнах го на ръце и го притиснах до себе си.

— Обичам те, момчето ми — прошепнах в ухото му.

— И аз те обичам — отвърна той.

— Готови ли сме?

Джак кимна.

Свалих го отново на тротоара и двамата продължихме към театъра за любимия бродуейски мюзикъл на Джак — „Книгата на мормоните“.

— Знаеш ли кой трябва да се притеснява? — попитах.

— Кой?

— Твоите „Янки“. Много са зле този сезон. Дали да не смениш отбора си?

— За „Янките“ изобщо не се притеснявам, татко — отвърна Джак. — Те ще се оправят.

— Добре тогава, значи вече нямаш ник’ви грижи.

Неапол, Италия

Ресторантът в сърцето на Форчела беше пълен наполовина с вечерящи клиенти. Четиримата млади мъже, седнали на маса в ъгъла, се наслаждаваха на изисканата храна и пиеха скъпо червено вино. Докато виното се лееше, те ставаха все по-шумни, като веднъж дори се закачиха с певицата — жена на средна възраст в прилепнала рокля, която изпълняваше неаполитански балади от малката сцена до бара, на метър и нещо от тесния вход на заведението.

Други двама мъже седяха на бара и мълчаливо пиеха „Ферне Бранка“ с лед и лимон. По-високият и по-младият от тях, Луиджи Манцо, беше на не повече от трийсет и пет, член на Камора от тийнейджърската си възраст. През този период беше работил като куриер, като шофьор на дон Виторио Джанети и като събирач на дългове, докато не се беше издигнал на сегашния си пост като един от най-доверените бойци на Стрега. В свободното си време Манцо колекционираше стари автомобили „Фиат“ и портрети от улиците на един от най-опасните и бедни градове в Европа. Той беше стегнат, строен, не се палеше лесно, но действаше светкавично. Мъжът до него беше по-възрастен и по-спокоен, но не по-малко опасен. Казваше се Бартоло Винопиано, но местните го знаеха повече като „Брунело“, понеже той беше собственик на лозе в северната част на страната, където се произвеждаше любимото му вино.

Манцо хвърли поглед към големия стенен часовник над бара.

— Заклучи външната врата — нареди той на Брунело. — Не ни трябват други посетители. Нека сервитьорите да кажат на клиентите, че заведението затваря и да ги подканят да си вървят. Да го направят, без да привличат вниманието.

— На всички маси ли? — попита Брунело и направи знак на главния сервитьор.

— На всички без една.

— И какво ще правим с нея?

— Ще предложим да ги почерпим по един дижестиф. И ще оставим бутилката.

— Вече се питах кога тя ще направи ход. Поне ще ги изчакаме да свършат с вечерята.

— Тя е най-добра по това време — каза Манцо. — Точно след края на вечерята.

За петнайсет минути ресторантът се опразни. Клиентите си тръгнаха на равни интервали от време и това не предизвика никакво подозрение. Четиримата на ъгловата маса продължаваха да пият и да разказват истории и не обръщаха никакво внимание на напускащите клиенти. Явно бяха по-млади отколкото изглеждаха, но брадите на трима от тях и рядката четина на четвъртия — този с най-бурен смях и най-тънък гласец — ги състаряваха. Дрехите също ги издаваха — маркови дънки и тениски с дълъг ръкав, обувки тип „кубинки“ със силно износени подметки. Те почти не обърнаха внимание на сервитьора, когато той постави на масата им четири изстудени чаши и бутилка „Лимончело“.

— Комплимент от заведението — каза сервитьорът.

— Кажи на персонала да си върви — каза Манцо на Брунело. — Тя иска да е сама с тях.

— Не се ли притесняваш, че ако се почувстват притиснати, ще извадят пистолети?

— Те не ходят въоръжени с пистолети. Те са от онези, които се препасват с бомби и се самовзривяват. Само това знаят и могат. Но тази вечер са без бомбените препаски.

Брунело улови погледа на главния сервитьор и му направи знак да си върви заедно с кухненския персонал. Сервитьорът кимна и влезе през двойната дървена врата в относително тихата и спокойна кухня на заведението.

— Направи кана с кафе — нареди Манцо. — Донеси я с голяма чаша и я остави на масата вляво от тях. После седни в другия край на ресторанта и не изпускай и четиримата от очи.

— Ти ще бъдеш ли тук?

— Ще бъда там, където съм й необходим — отвърна Манцо.

Брунело тръгна към дъното на ресторанта, но по средата се обърна отново към Манцо:

— Все забравям как обичаше тя кафето?

Манцо се усмихна.
— Гъсто и горчиво. Също като теб.

Анджела Джанети се приближи до масата и се усмихна на четиримата мъже, които продължаваха да разговарят и да пият. Бутилката „Лимончело“ беше празна и голямото количество изпит алкохол си казваше думата. Гласовете им бяха дрезгави, думите им завалени.

— Надявам се вечерята да ви е харесала — каза тя.

Те се обърнаха към нея и се ухилиха.

— Искаш да танцуваме ли? — попита я единият от тях.

— Не и по твоя начин — отвърна Анджела.

— А може и да ни покажеш нещо повече, освен танци — включи се най-възрастният от тях, като избърса устата си с опакото на дланта.
— Уверявам те, много ще ни зарадваш.

— Ако тази вечер някой ще се забавлява, това ще съм аз.

— Коя си ти, бе? — попита я този с рядката брада.

— Собственичката на ресторанта, в който се намирате — отвърна Анджела и хвърли бърз поглед към Брунело. — В моя квартал, в града, който е под мой контрол.

Четиримата грубо се изхилиха.

— Да не би да мислиш, че ще ни уплашиш? — попита я единият.

— Би трябвало. Ако имате поне малко ум.

— Боя се, че ще те разочаровам — отвърна най-големият. — Там, откъдето идваме ние, не се боим от никого, особено от жена.

— Което е грешка. — Тънкото острие се плъзна незабелязано по десния ръкав на Анджела. Тя стисна здраво черната дръжка и се приближи още до масата, като застана между двама от мъжете, все още с усмивка на лицето. — Някой от вас въоръжен ли е?

— За глупаци ли си ни мислиш? Защо трябва да отговаряме? — реагира един от четиримата.

Тя реагира светкавично. Вдигна главата на мъжа най-близо до нея и прокара острието по гърлото му. После го пусна да се просне върху масата, като в същото време бялата покривка почервения от кръвта му.

Тя застана зад умирация, без да изпуска от очи останалите трима, които бяха застинали по местата си. В този миг куршумът, изстрелян от пистолета на Брунело, направи дупка в окото на младежа с рядката брада и го уби на място.

Манцо застана зад останалите двама, а Брунело остана на мястото си на съседната маса. Анджела заобиколи убитите, приковала очи към живите. Тя се приближи към тях уверено и спокойно.

— Както виждате, между моята група и вашите има известна прилика — каза. — Ние не се боим да пролеем кръв, за да получим отговори на дадени въпроси.

— Ти не зададе никакви въпроси — успя да отговори единият. — Само говореше за вечерята.

— Ето сега ще ти задам. Вие сте членове на клетката на Раза. По улиците усилено се говори за атентати тук, в Неапол, и някъде другаде в Италия, които ще се случат в следващите няколко дена. Искам да ми кажете кога ще бъдат извършени тези атентати.

— И да ти кажем, и да не ти кажем, ти пак ще ни убиеш — отвърна по-дръзкият от двамата. — Защо тогава да ти вярваме?

— Защото съществуват много начини един човек да умре. Бързо като двамата ви другари. Но може и по друг начин. От вас зависи.

— Ние не сме високопоставени членове в групата ни — каза другият. Той беше млад и много уплашен. — Разполагаме със съвсем оскъдна информация, която няма да ти е от полза.

— Това ще реша аз — отвърна Анджела. — Когато ми кажете какво знаете.

По-младият хвърли крадешком поглед към другаря си.

— Нямаме избор — рече. — Разкажи й.

— Няма да кажа нищо на тази италианска кучка! — озъби се онзи. — Нито ти ще разкриеш каквото и да било, пъзльо!

Анджела погледна към Манцо и кимна. Той омота тънко въжегарота около врата на опърничавия и подпря коляно върху дървената облегалка на стола. Мъжът вдигна ръце в плах опит да предотврати неизбежното, краката му затрепериха, от устата му излезе пяна. Манцо беше твърде силен и як, за да може жертвата му да се отърве от него, уменията му надминаваха многократно тези на терориста. Бяха нужни не повече от дваайсет секунди, за да изстиска и последните капки живот

от нещастника, който само преди броени минути се беше наслаждал на изисканата италианска храна.

Анджела изчака мъжът да се свлече на стола, след което Манцо прибра гаротата в джоба на якето си. Тя погледна единствения останал жив терорист.

— Сега ще ти е по-лесно да говориш — каза.

Младежът огледа трите трупа около него. Ръцете му се разтрепериха, лицето му се изкриви от паника. Очите му се напълниха със сълзи, повече от страх, отколкото от съжаление към мъртвите му другари.

Анджела се обърна към Манцо:

— Донеси му чаша вода и нещо по-силно за пиене.

Манцо отиде до бара, а тя остана при терориста.

— Ще ме убие ли, дори и ако ви кажа всичко, което знам? — попита той.

Манцо постави две чаши пред уплашения младеж.

— Пий — нареди Анджела. — Сега не мисли за смъртта. Само ми кажи какво знаеш.

Младежът пресуши чашата с вода на един дъх.

— Никога не ни казват подробности — започна той и с трепереща ръка остави празната чаша на масата. — Дори не знаем коя е мишената до самия ден на атаката. Най-много да разберем предната вечер, ако бомбата трябва да избухне на сутринта.

— А какво ви казват?

— Много малко. Предимно слухове.

— Например?

— В момента много се говори за културни паметници. Според някои се има предвид църква или може би музей. В комплекса имаше няколко книги за изкуството. Дадоха ни ги да ги прочетем. Повечето от тях са албуми с репродукции, има и биографии.

— На кои художници?

— Повечето са от Ренесанса. Раза прекарва доста време в музеи и църкви. Той е обсебен от творците на изкуството не по-малко отколкото от мисията.

— Конкретно от някои творци ли?

— Често споменава Микеланджело. Освен това боготвори Караваджо. Чувал съм, че самият той намира много прилики между

неговия живот и живота на Караваджо. Смята се за голям художник и когато рисува, копира Караваджо.

— Защо дойдохте в Неапол?

— Пак казвам, не ни дават много информация, освен тази къде ще избухне бомбата и къде да застанем, и да чакаме заповеди. Пристигнахме преди два дена и това ни беше първата вечер извън конспиративната квартира.

— Ти и приятелите ти празнувахте — отбеляза Анджела. — Не ми прилича на обикновено вечерно излизане. Поправи ме, ако греша.

Младежът посегна към чашата с вино, която му донесе Манцо.

Анджела се приближи и хвана ръката му.

— Сега говори, после ще пиеш.

— Не разбирам — отвърна мъжът, макар че по внезапната промяна в жестовете му пролича, че съзнава цялата сериозност на ситуацията, в която се намира.

— Сега ще ти се изясни. Къде трябваше да отидете ти и приятелите ти утре сутринта? — зададе въпрос тя.

Младежът си пое дълбоко дъх, поколеба се, без да може да овладее треперенето на тялото си, сякаш стоеше на улицата през зимата, а не в топлия ресторант.

— В пристанището на Маргелина — отвърна.

— Къде в пристанището?

— Гишето за билети. Там трябваше да ни чака човек с четири пътни чанти и четири билета. По един за всеки от нас.

— И после? — попита Анджела, макар и да се досещаше за отговора.

— Всеки от нас трябваше да се качи на различен кораб за островите и за Соренто.

— Какво щеше да има в чантите?

Младежът затвори очи и кимна.

— По това време на годината, сутринта, началото на уикенда — тези кораби ще са пълни с хора — изрече тя. — А ти и приятелите ти бяхте готови да ги избиее всичките, включително да убиее и себе си.

Младежът не отговори нищо. Само посрещна мълчаливо гневния поглед на Стрега. Тя пусна ръката му и се отдръпна крачка назад.

— Утре ще се срещнеш с мъжа с чантите — нареди му. — Ще му кажеш, че приятелите ти закъсняват, но ще гледаш да си убедителен.

Ясно?

Младежът кимна.

— Казаха ли ви след колко време ще избухнат бомбите в чантите?

— След трийсет минути. Искаха корабите да се напълнят с хора и да излязат в морето. Също така искаха да се подсигурят, понеже корабите никога не отплават от пристанището по график.

Анджела погледна Брунело, който само кимна, отиде до вратата на заведението, извади мобилния си телефон и излезе навън, като заключи отново след себе си. Тя отново се обърна към младежа:

— Четиримата в една стая ли се настанихте?

— Да.

— И с вас нямаше никой друг?

— Никой.

— Собственикът на квартирата замесен ли е?

— Не. Само ние четиримата. С никого не сме говорили.

— Ще останеш тази нощ тук. В мазето има легло. Ще оставя двама от хората ми, за да сме сигурни, че няма да се успиш.

— Какво ще стане утре сутринта?

— Ще умреш — отвърна Анджела. — Точно както го беше планирал.

28.

Рим, Италия

— Трябва да отклоним вниманието му — каза Раза.

Той вървеше между Аврим и един мрачен тип на име Сантос. Висок и слаб, Сантос излъчваше самоувереност и надменност. Той държеше бастун в дясната си ръка и незапалена пура в лявата. Не си беше ходил в родината си Мексико още откакто я беше напуснал като тийнейджър. Оттогава прекарваше времето в различни европейски столици, най-вече в Лондон и Рим. Беше търговец на оръжие от старата школа. Навлязъл в занаята като момче, започнал да доставя крадени оръжия на германската смъртоносна терористична група „Баадер-Майнхоф“. На двайсет и пет той се беше оженил за една от първите участнички в италианската терористична групировка „Червените бригади“, но тя загина в престрелка с полицията в малко градче южно от Салерно. Той си остана един от най-добрите оръжейни трафиканти. Позициите му винаги оставаха непоклатими, независимо от това кои организации се изкачваха на върха и кои завършваха с крах. Сантос се чувстваше на върха на щастieto, когато сееше семената на терора и смъртта.

В момента той беше човекът, контролиращ и отговарящ за каналите за оръжие от Мексико към отделните клетки. Той беше най-опасният оръжеен трафикант в Европа и беше работил е всички големи играчи в бързо разрастващата се международна терористична общност. Всички му се доверяваха и често го търсеха за съвети и помощ.

— Какви са щетите от действията на Вълка? — попита Сантос.

— Сега получаваме цялото си финансиране от Руснака — отвърна Раза. — Всички останали източници са прекъснати.

— В това е замесена Якудза — отбеляза Сантос. — Всички мръсни пари минават през тях и те решават дали ще изчезнат или не в процеса на „изпирането“.

— Имаме много оскъдна информация от Америка — продължи Раза. — Или наистина не се случва нищо важно, или нарочно

прикриват информацията.

— Дотук не чух нищо, което да е непреодолимо — отвърна Сантос.

Те пресякоха улицата и се насочиха към Пиаца Навона, площад, който се намираше близо до балкона, от който някога беше изнасял речи Мусолини пред многохилядната си публика. Терористът кимна, докато гледаше към бавно движещите се туристи и още по-бавно движещите се местни граждани.

— Не че се притеснявам — каза той. — Италианските мафиоти винаги са били проблем за нас. Същото се отнася за японците и за китайците. Но досега никога не сме имали нужда от тяхната помощ и едва ли и в бъдеще ще ни потрябва.

— Тогава защо обръщате внимание на Американеца сега? — попита Сантос. — Защо гледате как да подпалите задника му?

— Той ме е взел на мушка.

Сантос спря до един фонтан. Погледна към тълпите за няколко секунди и отново се обърна към Раза:

— Ти казваш, че е на лична основа?

— Той го направи да е на лична основа. Нямах никаква представа, преди да започне всичко.

— Но сега знаеш кой е той.

— Трябва да му създам някакъв проблем, за да ме остави на мира.

— На твое място бих се замислил сериозно, преди да се изправа срещу човек като Вълка — отвърна Сантос. — Той не е станал шеф на мафията само защото изглежда добре в костюм. Има реална тежест и си партнира с Камората. Това удвоява тежестта му в повечето страни по света. В собствената му страна я утроява.

— Наясно съм с рисковете — каза Раза.

Другият кимна.

— Семейството му вече пострада. Затова и той тръгна по петите ти. Мислиш ли, че човек като него щеше да започне война, ако семейството му беше непокътнато?

— Не знам какви са мотивите му.

Сантос искаше да поддържа отношенията си с Раза, а и с всеки терорист, единствено на делово ниво. Често си казваше, че е избрал престъпната кариера не заради друго, а за да печели много пари и да ги

печели бързо. Той ходеше въоръжен и търгуваше с оръжие и наркотици единствено за да си осигури финансова свобода. Дори гледаше на двете присъди, които беше излежал в затвора, като един вид обучение, инвестиция на време за усъвършенстването си като майстор в занаята. Той изобщо не разбираше манталитета на терористите, на камикадзетата, готови да умрат в името на религия, която на него му се струваше не по-малко прогнила и покварена от останалите. Но с удоволствие вземаше техните пари и дори безплатно им даваше съвети, когато му поискаха, въпреки че това за него си беше чиста загуба на време, защото още не беше срещнал терорист, който да не е убеден, че пътят на насилието е единственият.

— Внимавай как и къде стъпваш, приятелю — каза на Раза. — Вълка не е обикновен жабар. Няма да видиш физиономията му на страниците на вестниците, нито в съдебната зала. Той, онази италианка и гъркът играят в съвсем друга лига. Висша лига.

— Страхуваш ли се от него?

— Не бих правил подобни заключения — отвърна Сантос. — Но само ще кажа, че е спечелил уважението ми.

— Би ли се изправил срещу него?

— Все още не.

Сантос се отдалечи от фонтана и двамата с Раза тръгнаха към северния край на площада.

— Някои хора от моя занаят мразят дори мисълта за война. Но аз не съм от тях. Дори в интерес на истината, искам да има повече войни. Колкото повече банди воюват една с друга, толкова повече оръжие и боеприпаси ще са им нужни и толкова повече „сухо“ ще влезе в джобовете ми. Така че няма да те спирам. Дори и това да създава някой и друг проблем за мен, така да е. Рискове на професията.

— Но на теб все едно ли ти е кой ще победи и кой ще загуби?

— Това не е футболен мач — отвърна Сантос. — Аз печеля от това да подкрепям някой от лагерите. Ако италианците ви победят, тогава следващия път ще отида при някой новоизгряващ Бен Ладен, който ми покаже пачки. Чисто, просто и елегантно. Никакви емоции, никакъв ентузиазъм, никакви връзки с конкретна група или персона. Никога не съм криел от никого, че за мен това е въпрос само на сделка. Всеки, с когото правя бизнес, в това число и с теб, е само поредният чек в джоба ми.

Раза кимна.

— Последната доставка ще ми стигне ли за няколко седмици — попита той, без изобщо да оспори възгледите на Сантос.

— Това си зависи от теб. Бих казал, по-скоро да, но не знам какви са ти плановете и с каква съпротива ще се сблъскаш. Но според мои груби изчисления, дори и срещу вас да открият ураганен огън и ако планирате една-две по-мащабни акции, това количество пак ще ти стигне. Но както вече казах, Вълка може да предприеме действия за прекъсване на твоето снабдяване.

— Ако се случи, след колко време ще можеш да доставиш следващата пратка?

— Зависи от нуждите ти и какво е търсенето на другите пазари по света. Горедолу след седмица.

Двамата продължиха да вървят, за известно време умълчани, като никой от тях не се чувстваше спокойно в компанията на другия.

— Смяташ ли, че действам необмислено, като се изправям срещу Вълка? — попита Раза.

Сантос сви рамене.

— Никога няма да ме чуеш да го изрека на глас. Зависи от това кой е по-подготвен. Искрах само да разбереш, че не давам и пукната пара кой ще излезе жив от тази каша. Аз не се занимавам с този бизнес, за да печеля приятели, а за да печеля пари.

Раза замислено го погледна. Руснакът и Сантос бяха един дол дренки. И двамата бяха егоисти, действаха само за себе си и се стремяха да запазят или да разширят властта си. Вълка беше излязъл на лов, за да отмъсти за смъртта на семейството си и да докаже тезата си, че ако не бъдат спрени, терористите ще подкопаят финансовата структура на организираната престъпност. Сантос беше само оръжеен трафикант без преданост към никоя страна. Руснакът беше финансов източник с богат арсенал от оръжия и хора на свое разположение. Той беше умен и амбициозен. Същото се отнасяше и за Вълка.

Но въпреки тези неблагоприятни за Раза обстоятелства той беше убеден, че ако успее да изпълни плановете си, ще се превърне в най-опасния терорист в света. А именно това беше неговата цел. Неговата крайна и единствена цел.

— Давам ти дума, Сантос, когато всичко свърши, ти ще си много по-богат, отколкото си сега.

— Ето това е музика за ушите ми — отвърна той и доволно се усмихна.

29.

Маргелина, Италия

Морето беше бурно, вълните бясно се удряха във вълнолома на пристанището. Докери във вълнени ризи и сини работни панталони стояха на групи и чакаха следващият кораб на подводни криле да влезе в пристанището. Беше едва 9:25 часът сутринта, а заливът вече беше запълнен с нетърпеливи туристи и техния багаж, местни, прибиращи се у дома, и бизнесмени, запътили се към работните си места на някои от многото острови, обслужвани по двайсет часа от пътническите кораби.

Опашките пред гишетата за билети бяха големи и шумни и без каквато и да е организация и ред в тях. Зад дебелите стъкла на гишетата, облепени със стикери, разписания на корабните линии и знаци за туристите на три езика, продавачите гледаха стоически над полудялата тълпа към оживения трафик отатък каменните бариери, отделящи улицата от пристанището.

Един мъж на средна възраст с рядка кафява брада стоеше настрана и наблюдаваше целия този хаос с безразличие, пушейки цигари без филтър. Носеше сиво яке с два номера по-голямо за кльощавото му тяло. До него, до кафявите му военни пустинни обувки с кални подметки, имаше четири пътни чанти. Той избърса капката пот от веждата си и погледна колко е часът на екрана на малкия мобилен телефон, който стискаше в ръката си.

— Ти трябва да си Дал — чу се глас зад гърба му. Стреснат, той се обърна към млад мъж, който стоеше на сантиметри от чантите.

— Ти ли си... — Мъжът на средна възраст бръкна в джоба на якето и извади малко сгънато листче. Разтвори го, погледна набързо съдържанието му и отново се обърна към по-младия: — Ти ли си Панди? — попита.

По-младият кимна.

Дал огледа района на пристанището. Челото му тревожно се набърчи, по лицето му се стичаха струйки пот.

— Къде са другите? — попита той. — Трябваше да дойдете заедно.

Панди се усмихна и сви рамене.

— Твърде много вино и твърде малко храна. Събудих ги, преди да изляза. До няколко минути ще дойдат и те.

— Не ме интересува дали са пили или не! — каза Дал, като жегата и напрежението се изляха в гняв и объркване. — Трябваше да дойдете заедно. Такива бяха инструкциите!

— Имаме достатъчно време — опита се да го успокои Панди, без при това да привлича внимание. Той огледа тълпата около себе си и се запита дали изобщо е възможно да избяга и да умре, така както беше планирал, а не така, както онази италианка и нейните мутри искаха от него. — Подготовката им за този ден продължи месеци. Няма причина да се тревожиш.

— Ще престана да се тревожа, щом видя физиономиите им — отвърна Дал. — А ако не ги видя до няколко минути, ще направя каквото трябва и това няма да свърши добре за никой от нас.

— Казах ти, ще дойдат. — Тонът на младия мъж стана леко неуверен. Беше невъзможно да прикрива повече собственото си напрежение.

Внезапно Дал усети дулото на пистолет опряно в гърба си и замръзна на място. Брунело застана зад него, с праметнато през ръката черно кожено яке за прикритие на оръжието. Дал почувства горещия дъх на Брунело върху врата си и гневно изгледа Панди.

— Ти ни предаде? — каза той. — Ти си голям глупак, ако мислиш, че така ще оцелееш. Сега никой няма да може да опази жалкия ти живот. Можеше да умреш с достойнство, а сега ще умреш позорно. Както и цялото ти семейство до един.

Брунело се доближи до Дал.

— Вземи двете чанти и бавно се обърни — нареди той, след което кимна на Панди. — Ти вземи другите две. Заедно ще тръгнем към онази черна кола зад таксито.

— А ако откажа? — попита Дал.

— Тогава момчето ще отнесе четирите чанти в колата — отвърна Брунело — докато ти се гърчиш на асфалта и се давиш в собствената си кръв. Ако искаш да умреш като храбрец и пред многобройна публика, добре, на мен ми е все тая.

Дал се поколеба, загледан в тълпата. Хората бяха станали много повече, отколкото само преди няколко минути, когато пристигна на пристанището. Той си пое дъх, наведе се и взе двете чанти, последван от Панди, който вдигна другите две.

— Към колата — подкани ги Брунело. — И вървете, все едно че нищо не се е случило.

Манцо отвори задната врата на мерцедеса, когато тримата доближиха.

— Вие двамата заедно с чантите — на задната седалка — заповяда Брунело, а самият той седна зад волана на седана и изчака Манцо да седне до него. Брунело погледна към пътния полицај, застанал пред колата, кимна и след като полицајят махна с ръка, се вля в уличното движение по широката павирана настилка.

— Колко време имаме? — попита той Манцо.

— Петнайсет минути — отвърна Манцо. — И то ако таймерът и детонаторът са настроени и поставени правилно. В противен случай всички ние тази сутрин ще се срещнем с девствениците.

— Надявам се да не е днес — каза Брунело. — Още не съм си изпил кафето.

Той управляваше колата по улиците на Неапол с лекота — с отработени движения превключваше скоростите, ловко избягваше от пъплещите автобуси и веспи, отдалечавайки се от този луксозен квартал на града. Манцо леко се намести на седалката и погледна назад към Панди и Дал.

— Шефът ви ще побеснее, като разбере, че сте пропилили всичките тези скъпи експлозиви — каза им.

— Заради това, което направихте, той ще ви види сметката — изсъска Дал.

Манцо се усмихна.

— Всички рано или късно ще умрем — отвърна. — Вие обаче по-скоро.

— Терористични копелета — наруга ги Брунело, почервенял, целият стегнат като пружина. Пръстите на дясната му ръка яростно стискаха скоростния лост. Той повече не можеше да сдържа гнева си.

— Какво има? — попита го Манцо.

— Племенницата ми Роза, най-голямата дъщеря на сестра ми Ана.

— Какво тя?

— Всяка сутрин пътува с тези кораби — отвърна той. — Намери си работа в един от хотелите на остров Капри. Ако не бяхме попречили на тия двамата, щеше да загине при експлозиите.

— Днес тя има късмет — намеси се Дал. — Но ще дойде ден, в който късметът ще ѝ изневери.

Брунело направи остър завой наляво, в срещуположното движение, като едва не се блъсна в бързо движещите се насреща му фиат и скутер, после, без да намалява, влезе в тясна уличка. Едва избягна сблъсък с едно улично куче, което бавно и спокойно се движеше покрай стените на старите постройките. Гумите на седана се държаха добре на пътя и между тях и павираната настилка имаше добро сцепление, но въпреки това на моменти колата така подскачаше, че Манцо се притесни.

— Вземи намали малко — посъветва той Брунело. — Не знаем дали бомбите ще издържат на такова друсане.

Брунело превключи на по-ниска предавка и колата постепенно намали и спря по средата на празната улица.

— Прав си — отвърна. — Знаеш какъв ставам, когато ми кипне кръвта.

Манцо кимна.

— Остават ни по-малко от десет минути.

Брунело изключи колата от скорост, след което извади от коженото си яке берета със заглушител. Обърна се и насочи пистолета към Дал.

— Да караме поред. — Думите му бяха предназначени за Манцо, макар и да гледаше към Дал.

Брунело натисна спусъка и стреля три пъти, като внимаваше да не улучи чантите в краката на Дал. Първите два куршума удариха терориста в гърдите. Третият го уцели в левия край на горната устна.

Дал умря моментално, вперил очи в тавана на колата. До него Панди наведе глава, сви се и се разтрепери като лист. После повърна върху панталона си и върху двете чанти.

— Това не беше по програма — каза Манцо.

Брунело погледна за последно към мъртвия терорист, обърна се напред и прибра пистолета в кобура, след което подкара напред и зави на първия ъгъл.

— И без това щеше да умре — отвърна той след неколкосекундно мълчание.

— Седем минути — напомни му Манцо. — Оттук нагоре и наляво.

Бяха се озовали в един почти безлюден район на Спаканаполи — квартал, разделен на седем части, всяка от които водеше към центъра на града. Брунело направи един последен завой и излезе отново на брега, само че този път беше доста по-далеч от туристите, тръгнали към остров Капри. Той спря колата на ръба на полуразрушения кей и я остави с включен двигател.

Манцо се обърна към Панди:

— Тук пътят ни свършва. — Ужасеният младеж се беше примирил напълно с неизбежния си край. — Изглеждаш ми свестен. Не като онзи нещастник, дето хвърли топа. Но ти си си избрал тази съдба, не ние.

— Не ме е страх от смъртта — едва изрече Панди.

— Значи нямаш грижи — отвърна Манцо. — Ще се удавиш или ще се разлетиш на части от взрива. И в единия, и в другия случай желанието ти ще се изпълни.

Брунело и Манцо подпряха с ръце багажника на седана и го избутаха от кея във водата. Наблюдаваха, докато колата бавно и постепенно се скри под мътната повърхност.

— Сигурен ли си, че бомбите ще гръмнат под водата? — Брунело попита Манцо, докато двамата се отдалечаваха от кея.

— Ще разберем след три минути — отвърна Манцо.

Подводният взрив разтърси целия пристан. Завързаните лодки подскочиха във въздуха. Две огромни вълни заляха част от паважа, като го измиха от калта и саждите, наслоявани с десетилетия.

— Къде си паркирал? — попита го Манцо.

— Няколко улици по-нагоре — отвърна Брунело. — Намерих място до някогашната касапница. Онази, която братовчедът на Марио ни даде да използваме, когато още прохождахме в занаята.

— Вярваш ли на всичко това?

— В кое?

— В това, в което терористите вярват — отвърна Манцо. — Че когато умреш, в Рая ще те чакат седемдесет и седем девственици.

— Боя се, че ще те разочаровам, Луиджи. Съмнявам се, че изобщо някъде са останали седемдесет и седем девственици. Нито в Рая, нито в Ада, нито на този свят. Ако имаш късмет, може да си намериш някоя, но като си помисля колко ще е грозна, тръпки ме побиват.

30.

Ню Йорк, САЩ

Погледнах към Джак през стъклената врата, отделяща терасата от хола на нашия мезонет. Той седеше на паркета и подхвърляше топка за тенис на едно кутре, порода мастиф, което беше кръстил Хюго. Кучето, само на четири месеца и вече наддало до шест килограма, беше подарък от Анджела, която стоеше до мен на терасата и се усмихваше при гледката на хлапето и Хюго, които се наслаждаваха на компанията си.

— Можеше да му вземеш и нещо по-малко, някой мопс — казах й.

— Може. Но те нямат кралско потекло и родословна история като нашите булмастифи.

— Обаче като пораснат, тежат колкото боксьор средна категория. Тя се засмя.

— Виж го как му се радва. Двамата ще станат големи приятели. А и кучето ще го пази. Булмастифите бранят до смърт господарите си.

— Да, помня. Първото лято, което прекарах тук, трябваше да мине цял месец, преди вашите две кучета да спрат да лаят по мен.

— Те не се доверяват лесно — отвърна Анджела. — Можем само да вземаме пример от тях.

Обърнах се с лице към града, към центъра на Манхатън. Слънчевите лъчи отскачаха от измитите и лъснати до блясък стъкла на високите небостъргачи, които образуваха силуета на тази част от Ню Йорк, която Труман Капотти някога беше нарекъл „диамантен айсберг“.

Войната срещу терористите беше започнала преди по-малко от месец.

Якудза и Триадите изпълняваха задачата си — притискаха финансовите институции, през които минаваха потоците от пари, предназначени за терористите. Някои от тези институции бяха големи корпорации, с които бяхме работили от години. Източноевропейските и блискоизточните пари, които от десетилетия се насочваха към

Япония, за да бъдат изпрани и узаконени само за двацет и четири часа, сега изчезваха безследно, като няколко дни по-късно потъваха в хазната на нашите престъпни синдикати. Никой не беше по-добър в тази дейност от китайците и японците. Те управляваха фондовете на организираната престъпност още от средата на миналия век и го правеха умело и незабелязано. Те държаха под око милиони долари, движещи се сред поне дузина престъпни организации по целия свят. Въпреки че всеки ден в Страната на изгряващото слънце се вливаше лавина от пари и после също така се изливаше навън, този огромен финансов поток не беше документиран по никакъв начин, за службите на реда не оставаше нито едно писмено доказателство. Изпраните долари биваха инвестирани в десетина законни предприятия, които не само разширяваха властта ни, но и значително улесняваха воденето на бизнеса и по-конкретно на неговата незаконна част. Възможността да имаме достъп до такива средства, без страх да бъдем изобличени от полицията, беше една от основните причини за нашия просперитет в края на двацети век и първите години на новия век. Щом не можеш да направиш връзка между нас и парите, значи не можеш да направиш връзка между нас и престъплението.

Двата азиатски синдиката бързо поставиха прът в колелото на финансовата мелница на терористите. По моя оценка щеше да отнеме още месец, най-много шест седмици, за да се пресуши кладенецът до такава степен, че да им останат само парите на руснаците. Исках руските пари да стигнат безпрепятствено до касите на терористите, за да могат Големия Майк, Джон Лу и техният компютърен хакерски екип да разбият кодовете и да разберат кои са основните спонсори на терористичните мрежи, както и дали те действат в тандем. Щом попаднеш на следите на спонсорите, с помощта на моите хора щях да предам тази информация на моите верни приятели в службите на реда, както в Щатите, така и в Европа, и да ги оставя да свършат тежката работа. Давах си сметка, че подобна маневра щеше да предизвика усмивка у чичо Карло.

„Какво значение има дали ще удариш врага с куршум или с чукчето на съдията? — веднъж ме попита той. — По-важното е, че се отърваваш от него. И колкото по-малко следи водят към теб, толкова по-добре.“

Бях готов да се обзаложа, че едновременното пресушаване на двата парични потока в крайна сметка щеше да предизвика ответния удар на терористите. Предположението ми се основаваше на правилото, че никой не стои със скръстени ръце, когато вижда как парите му се изпаряват. Това беше валидно както за организираната престъпност, така и за който и да било хедж фонд.

Когато Големия Майк и Джон Лу инсталираха тяхната система, те успяха да клонират стотици телефонни номера на терористи и започнаха да следят действията им всекидневно. После вкараха номерата в базата-данни и без да излизат от комфортния си офис в Атина, можеха да установят кой се обажда, от кой номер и колко често. С помощта на тази информация можахме да установим връзките между различни терористични клетки и да определим кои работят съвместно и кои — самостоятелно. Това ни позволи да си създадем обща картина за силите и ресурсите на терористите. И с тази ключово важна информация, аз започнах да планирам действията срещу първата ми мишена — Раза.

Той беше впечатляваща личност, най-неординарният терорист. А опитът ми беше научил, че много често най-неординарният враг е най-опасният.

Той слушаше класическа музика, когато планираше поредната си акция, и беше изградил армия от неколкостотин камикадзета, готови да умрат по негова заповед. В неговата група нямаше жени. Това ми се стори любопитно, тъй като водачите на подобни организации активно вербуваха жени, тъй като беше по-трудно да бъдат разпознати като атентатори и задържани от властите.

Ако разчитах Раза да направи грешка или да стъпи накриво, никога нямаше да го доведе до крах. Той вече беше демонстрирал многократно, че не е глупак и едва ли би допуснал грешка. Налагаше се да продължа да унищожавам хората му един по един, да се заровя още по-дълбоко във финансовите му резерви, да прекъсна притока на оръжие към него. Да вляза трайно в съзнанието му, да го накарам да мисли, че съм зад гърба му, че го дебна постоянно и съм близо, че предвиждам всеки негов ход, че знам плановете му и съм в състояние да му видя сметката напълно. Трябваше да накарам Раза да повярва, че каквото и ход да планира или да предприеме, аз съм два хода пред него, на крачка от това да му обявя шах и мат.

Колкото до Анджела, тя в момента стоеше до мен на терасата и си наливаше чаша изстудено вино, цялата сияеща в жълтата си рокля, докато слънцето огряваше загорялата ѝ кожа и изящните ѝ мускули. Анджела беше изпълнила задачата си. Тя беше изпратила нейните камористи на север, чак във Флоренция, където те трябваше да издирят и да избият всички известни терористи, действащи в големите градове. Заедно с Дейвид Лий Бърк и членовете на „Безшумната шесторка“ после тя съсредоточи усилията си върху Раза и неговата мрежа. Анджела беше безмилостна, не приемаше никакви извинения и никакви предложения за сделка с терористите.

„Бях чувал и преди за нея и действията ѝ — каза ми Дейвид Лий Бърк една вечер в Рим — но видяното надмина чутото. Тя е хладнокръвна, безпощадна и решителна. Щом Стрега ти вдигне мерника, не ти остава нищо друго, освен да си поръчаш надгробна плоча.“

Стрега удряше бързо и решително.

Само в един от кварталите на Неапол нейните хора ликвидираха осем души, за които се мълвеше, че са законспирирани терористи. В Рим и Флоренция групата ѝ осуети две нападения на Раза и предотврати бомбен атентат на туристически кораби в Маргелина. Беше наистина безпощадна. Действаше, ръководена от съществуващите от векове принципи на Камора — убивай всеки, който се изпречи на пътя ти, и оставяй след себе само руини и кръв.

Тя напълно си заслужаваше репутацията на един от най-жестоките мафиотски босове в Европа, а аз имах късмета, че тя беше на моя страна.

— Той измисли ли име на кучето? — попита Анджела.

— Хюго — отвърнах аз. — Сега е на фаза „Виктор Юго и Александър Дюма“. Едва успях да го разубедя да не кръсти кутрето на един от мускетарите.

— Ябълката не пада по-далеч от дървото. — Тя се усмихна. — Спомням си, че и ти някога беше на същата фаза. Фаза, която, ако не ме лъже интуицията, още не си надраснал и преодолял.

— Джак забеляза засилената охрана и не остана много доволен. И кое хлапе на неговата възраст ще е? Може пък Хюго да му помогне да не обръща внимание, на ставащото около него и да го върне в детството.

— Подбери подходящо име на кучето, остави ги да отраснат заедно и после ще видиш, че животното не само ще знае по всяко време къде е Джек, но ще следи за тези, които са в обкръжението му, за тези, които са му приятели, за тези, които са заплаха за него.

Моите две кучета, за които спомена... Те ме спасиха не един и два пъти. Баща ми навремето ми каза, че всяко от тези кучета струва повече от шестима от най-добрите му телохранители.

Аз кимнах в знак на съгласие, подпрян на тухлената стена на терасата, загледан в сина си.

— И той ще си има приятел — отвърнах.

— Той е син на баща си, Винсът. Може да се справи с всяко предизвикателство, което животът му отправи.

— Сърцето ми се къса, като го оставям сам толкова дълго. През повечето време Джими и чичо ми са с него, но не могат да заместят истинския баща.

— Може би да е сам не е чак толкова лошо за него в момента.

Реших да сменя темата:

— Напоследък хвърли доста сили, за да разклатиш клетката на Раза. Предполагам, че вече е подушил кой му пречи на плановете.

— По-вероятно е да насочи вниманието си върху теб, а не върху мен.

— Защо? — попитах.

— Ти си по-известен. А всички терористи, независимо дали го признават или не, обичат да бъдат споменавани в новините. Ако докопа мен, най-много да му посветят няколко челни заглавия в италианските вестници. Но ако убие теб — богат и заможен американец, мафиотски бос или не — със сигурност ще получи много по-голямо и по-централно място в медиите.

— В момента успяваме да го забавим, но сме много далеч от това да разберем какви плановете крои за мащабната си атака.

— Ние знаем повече, отколкото предполагаме. Например знаем, че главният му удар ще бъде нанесен в Европа, най-вероятно в Италия. Цялата му подготовка навежда на тези изводи. Акцията, която осуетихме, онази в пристанището, щеше да бъде най-големият атентат в историята.

— Някой от хората ти успя ли да събере полезна информация за предотвратения атентат на железопътната гара?

Анджела кимна.

— Един скицник — отвърна тя. — Не от онези, които използват студентите по рисуване. Този е с кожена подвързия и е скъп. Продават се само в магазините за луксозни стоки във Флоренция и Рим.

— Как това го свързва с Раза?

— Не съм сигурна дали го свързва. Но подобни скицници открихме и в две от конспиративните им квартири. Може да са били забравени или просто да е случайно съвпадение.

— Това го нямаше в полицейските доклади — отбелязах.

— И няма да го има. Един от хората ми се сдоби със скицника благодарение на връзките си в полицията. Сега е в нашите досиета.

— Какво има в този скицник? — попитах.

— Графики, нарисувани с въглен. Лоши копия на творби на Микеланджело, Караваджо и Рафаел. Също като тези, които открихме в двете квартири.

— Струва си да ги проверим. Накарай някого да поразпита продавачите в магазините в двата града дали са виждали Раза и да им покаже негова фотография. Да видим дали версията ни ще съвпадне. Той обожаваше изкуството на Ренесанса и ако наистина е от онези терористи, които искат да оставят уникалния си почерк, защо да не унищожи това, което обича?

Анджела кимна.

— Притеснява ме, че твърде бързо и твърде лесно разкрихме членовете на неговата група. Те едва ли не ни снасят на тепсия неговите планове. Раза не е толкова глупав. Той е много по-хитър и едва ли така лесно би се разкрил.

— Кое ще рече?

— Че ни подава само жертвени агнета. Специално ги е поставил под носа ни, за да ни внуши, че уж сме осуетили плановете му и сме внесли хаос и безредие в неговата организация.

— Докато той в това време се намира далеч оттук и планира истинските си големи удари — допълних аз.

— Действа извън полезрението ни, спокоен, че сме в пълно неведение за истинската му игра.

— Допусках, че може да се стигне до това. Изникват въпросите дали наистина Раза е толкова умен и хитър. И дали не го надценяваме.

— Нищо чудно и да е. Или пък може зад всичко да стои Владимир и да направлява действията му.

Анджела отиде до стъклената маса в средата на терасата и седна на удобното кожено кресло.

— Не е важно кой направлява действията му — изрече след миг. — Може през цялото време да са ни водили за носа, а може и да не са. Но този главен удар ще се случи скоро и ще се случи в родната ми страна.

— Защо си толкова сигурна?

— В Щатите няма никакви следи от хората на Раза. А и на него ще му е доста трудно да организира там операция от нулата. Прекалено много очи, насочени към него, прекалено враждебна среда.

— Друго?

— Той обича да размишлява върху плановете си и да си провежда срещите в музеите — отвърна Анджела замислено, сякаш повече на себе си, отколкото на мен.

— Така той хем се среща и обсъжда финансирането на неговите акции на публични места, хем задоволява любовта си към творците от Ренесанса. Тук му е по-лесно да го прави, отколкото в Америка.

— И вербува новите си последователи от Европа — добавих. — Това може да е свързано повече с доверието — да приема в организацията нови хора, които вече са му препоръчани от старите членове.

— Това е част от дейността му — отвърна Анджела. — Но той досега никога не се е опитвал да установи базата си за действия в тази страна. Не мисля, че истинските му намерения са такива, поне не и в момента. Няма смисъл. Той е млад терорист, който цели да си извоюва име и слава в неговия свят. Ако осъществи атака тук, колкото и добре да е планирана тя и колкото и разрушителна да е, той пак няма да излезе от сянката на Бен Ладен. Но, от друга страна, в Европа той има достатъчно свободен терен. Ако акцията е достатъчно мащабна, това ще го постави на първо място в списъка на най-опасните терористи. Ако това е целта му, значи е избрал Европа.

— Ако не иска да копира Бен Ладен и не желае да го сравняват с него, той няма да нападне финансови институции — отвърнах аз. — Остават културните забележителности.

— Което пък ще задоволи страстта му към изкуството — допълни ме Анджела. — Има логика.

Кимнах и се приближих към нея.

— Ако беше на негово място и искаше да оставиш уникалния си почерк, да накараш да те забележат и да взривиш някой културен паметник в Италия, избивайки при това възможно най-много хора, къде би ударила? — попитах.

— Ще трябва да е такова място, което да разтърси из основи цяла Европа. Както атентатите на единайсети септември разтърсиха Америка. Сецам се за половин дузина места, които биха били подходящи — Статуята на Давид във Флоренция, „Дуомо“ Наклонената кула в Пиза, Ватикана, Колизеумът, Канале Гранде във Венеция.

— Добре ли са защитени тези места?

— Ватиканът се охранява доста добре, но предвид това, че всеки ден там прииждат тълпи от хиляди туристи, няма да е трудно да се промъкнат един-двама терористи-камикадзета, опасани с експлозиви. Галерията и останалите места са изключително уязвими. Там са монтирани голям брой охранителни камери, но когато си се омотал с експлозивно устройство и си готов да умреш, ти е все тая дали ще те видят, че влизаш или не.

— Но разбиранията на Раза за културен паметник може да се различават от нашите — казах аз. — Ние може да държим под око Рим или Флоренция, а той да удари Пиза или Милано. Нямаме право на грешка. Прекалено голям е залогът.

— Раза планира големия си удар още от първите години на терористичната си кариера. Ако е наполовина хитър, за колкото го мислим, той вече е готов с окончателния план.

Кимнах и добавих:

— И той ще пази плана си в тайна, и ще го съобщи на хората си едва когато настъпи уреченият час. Няма да го разкрие дори на Владимир, макар че благодарение на неговите пари провежда акциите си. Вече е обмислил всичко. Единственото неизвестно сме ние. Не е и предполагал, че ще се намесим толкова грубо в плановете му. Това няма да го спре, но може да го забави.

— Ако е вярно, че не е имал намерение да привлеча вниманието на престъпните синдикати, тогава може пък да не е бил виновен за

агентатите срещу семейството ти.

— Като му дойде времето, ще разберем. Но за тази цел първо трябва да го пипнем.

Анджела стана.

— Ще отида малко при Джак. — Тя тръгна към вратата. — После се прибирам в Италия. Ако искаме да спрем Раза, имаме да свършим още много работа. И няма да е лошо да удвоим броя на хората, които са задействани срещу Владимир.

— Довечера ще се погрижа — отвърнах аз. — Аз излитам вдругиден. Обещах на Джак, че ще ги заведа заедно с Хюго в Сентръл Парк. Освен това трябва да поговоря с Джими.

— Предай топлата ми прегръдка на твоя безмълвен консилиери — каза тя и влезе в хола. — И му предай, че ако някога се умори да се грижи за теб, съм му приготвила една вила само за него в Неапол.

— Благодаря. Без теб щях да видя голям зор.

Анджела се обърна и ми се усмихна.

— Ще ми благодариш после. След като ги изпратим на оня свят.

31.

Седях на окосената поляна в Грейт Лоун в Сентръл Парк, под сянката на едно дъбово дърво, чиито почти изсъхнали клони бяха виждали и по-добри времена. Джак и Хюго лежаха от двете ми страни, докато Джими седеше в инвалидната си количка. Беше късният следобед и слънцето грееше ярко с топлите си лъчи, а небето беше ослепително синьо. Джак вдиша глава към мен, после погледна към Джими. Усмивката не беше слязла от лицето му, откакто за първи път видя Хюго да излиза от картонената кутия, която Анджела му донесе сутринта.

— Анджела ми даде списък с нещата, които може да яде — каза Джак. — Тя също така ми каза, че ако го дресирам правилно, той ще стане най-послушното и предано куче на света.

Джими кимна и разпери широко ръце.

— Така е, чичо Джими — добави синът ми. — И най-голямото също.

— Ти се грижи за него и той ще се грижи за теб — обадох се аз. — Ще си бъдете другари.

— Като теб и чичо Джими ли?

Усмихнах се.

— С тази разлика, че Хюго ще стане с двайсет килограма по-тежък от чичо ти и ще изяде три пъти повече храна.

Булмастифът имаше сива козина с бели петна около муцуната, врата и хълбоците. По широките му лапички се виждаше, че от кутрето ще израсне голямо куче, но дори и сега, само след няколко часа с Джак, се виждаше как покровителствено се държи животното към детето. Кутрето сякаш се впечатляваше от всичко ставащо около него — децата, които мятаха фризби; мъжът на средна възраст до металната ограда, който свиреше на тромпет; младите влюбени младежи и девойки, легнали на тревата; други младежи, седнали на постлани кърпи върху тревата със сандвичи в ръцете, отдъхващи си от напрегнатото ежедневие — но то не изпускаше от поглед Джак,

попиваше с очи всяко негово движение, изучаваше маниерите му на поведение и се адаптираше към неговия глас.

Джими имитира пистолет с ръката си и посочи към Хюго с другата.

— Джими е прав — казах. — Чичо Карло по-скоро би научил Хюго да застреля натрапника, отколкото да го ухапе.

Джак стана, извади топката за тенис от задния джоб на джинсите си и я показа на Хюго.

— Да му хвърля ли топката да я донесе? — попита.

— Стига да не я сдъвче — отвърнах.

Погледах как синът ми и кутрето започнаха да си играят, след което се обърнах към Джими:

— Утре сутринта ще закарам Джак и Хюго до къщата. Той гори от нетърпение да отиде с теб и кучето на плажа. Не се радва, че пак заминавам, но е щастлив, че ще бъде с теб и чичо Карло и че вече си има нов приятел.

Джими направи няколко жеста, спокоен и уверен в маниерите си, само дето очите му излъчваха тревога.

— Имаш право — казах аз. — Искам къщата да се охранява отвътре и отвън, но не до такава степен, че Джак да се чувства като затворник.

Отново се обърнах да видя как детето и кучето си играят. Хюго дъвчеше топката, легнал до Джак, а момчето го галеше и му говореше тихо.

— Провери всеки един, Джими — добавих. — Дори и хлапетата, с които той си е играл досега. Не оставяй нищо на случайността. Ако Раза реши да ми отнеме Джак, той няма да се спре пред нищо.

Джими разлюля ръце напред-назад, този път по-енергично.

— Знам, че ще се справиш — продължих. — Просто искам да съм сигурен, че съм покрил всеки ъгъл. Не искам да загубя и него, Джими.

Жестовете на братовчед ми станаха по-бавни и спокойно и аз се протегнах и леко стиснах дланта му.

— Ако на Раза се наложи да мине през теб, за да стигне до Джак, знам, че няма да го пуснеш. Затова съм спокоен.

Облегнах се на дървото и се огледах.

— Оръжейният трафикант, с когото работи Раза, мексиканецът Сантос, на него не му пука с какви пари му плащат, стига да му плащат. Можем да му предложим два пъти повече от терориста, за което няма да искаме от него да ни продава никакви оръжия.

Джими извади бележник и написа няколко думи на листа, след което го скъса и ми го подаде.

Прочетох го и му го върнах.

— Може да не се наложи да убиваме Сантос — казах. — Щом всичко свърши и видим сметката на Раза, ще предадем мексиканеца на колумбийците. Те на драго сърце ще се заемат с него.

Джими написа нова бележка.

Прочетох я и свих рамене.

— Руснаците в последно време мълчат. По-старите босове не са толкова склонни като Владимир да си сътрудничат с терористите. Може да са заели изчаквателна позиция, да видят как ще свърши войната. Ако наистина са замесени такива големи пари, както твърди Владимир, тогава те много скоро ще се размърдат и ще действат бързо. До тогава обаче ще стоят и ще чакат.

В това отношение ние с Владимир бяхме в сходни ситуации. Аз знаех, че все още не съм дал убедителни аргументи на някои от лидерите на престъпните синдикати, че планът ми да започнем война си струва. Макар и те да се бяха съгласили да ме подкрепят във войната с хора и пари, мнозина от тях се ограничиха да запазят дистанция и да наблюдават от страни. Няколко от групировките — Якудза, Триадите и гърците начело с Големия Майк станаха най-преданите ми съюзници и те свършиха предостатъчно работа. Останалите седяха безучастно и не се намесваха, правеха си изводи, претегляха цената на войната срещу загубите на приходи, които биха понесли заради терористите.

Ако ставаше дума само за престъпната дейност, заплахата от терористите нямаше да е толкова голяма, тъй като нямаше да повлияе значително на печалбите ни. В интерес на истината дори щяхме да имаме по-високи приходи от продажбата на наркотици и оръжие, щяхме да разширим пазара на търговия със секс — особено в продажбите на евтини порнографски филми — и да увеличим търсенето на лихвари и букмейкъри в бизнеса със залаганията. Това също така щеше да ни позволи да заздравим контрола върху

международния трафик на фалшива валута, като взимаме пет чисти и истински долара за всеки един фалшив.

Но законните ни инвестиции щяха да претърпят съществени загуби. Огромните ни владения от недвижими имоти, в това число хотели и казина, щяха да пострадат, ако заради терористичните атаки движението в тези места бъдеше ограничено. От началото на осемдесетте години организираната престъпност беше взела под контрол повечето международни летища. Ние печелехме шестстотин и петдесет милиона долара годишно само от изгубен багаж. Бяхме със сериозни позиции и в бизнеса с финанси, като тихо и кротко придобивахме всичко, като се започне от хедж фондове с милиарди долари до контрол в съвета на директорите в четири големи световни банки. Назовете, който и да е бизнес, ние не само че участвахме в него, но и най-вероятно имахме решаващо влияние и вземахме най-важните решения.

Именно в тази сфера терористите щяха да ни причинят загуби от милиони, ако не и от милиарди. Тези законни предприятия разчитаха на стабилност, а терористите и руските им приятели носеха само хаос. Незаконните операции не бяха така чувствителни към резките колебания в реализираните приходи. Законните операции се извършваха под зоркия поглед на властите и в много случаи заради инвеститорите и акционерите трябваше да се провеждат в чиста и спокойна бизнес среда. Поетите рискове бяха така пресметнати, че да донесат повече пари, отколкото бяха вкарани. Терористичните актове внасяха хаос и се отразяваха зле на всяка стабилност.

Джими направи още няколко жеста, движейки бавно пръстите на ръцете си, за да мога да го разбера на езика на глухонемите.

— Прав си — казах. — Засега нанесохме вреда на мрежата на Раза, но само колкото да му дадем да разбере, че сме ние. Това ни даде необходимото време да довършим подготовката за плана.

Джими ме погледна. Обикновено жизнерадостното му лице сега се беше превърнало в маска на решителност и вътрешна сила. Той стисна дланите си в юмруци и ги удари един в друг няколко пъти. Станах и поставих ръце на раменете му, след което се наведох и погледите ни се срещнаха.

— Да, време е Раза да разбере, че сме готови да стигнем докрай — добавих.

Мускулите на лицето на Джими се отпуснаха, както и тялото му. Той беше доволен от поетия от нас курс.

— Още имаме време — допълних. — Нека го използваме добре.

Той се усмихна. Изкарах количката изпод сянката на дървото и я подкарах към Джак и Хюго — улигани в игра. Спрях се да ги погледам. Синът ми и кучето се търкаляха на тревата и се гонеха под напеклото слънце. Джими вдигна глава към мен и ме погледна.

— Никой да не припарва до тях, докато ме няма — наредих му аз. — Не ме интересува, ако ще да е пощальонът или куриерът. Никой. Ако го направят, заповядай да ги очистят на място.

Джими отвори лявата си длан и прекара показалеца на дясната по вените на китката. Това беше знакът за кръвна клетва, за дадена дума.

32.

Торонто, Канада

Седяхме на голяма маса в гостната в хотел „Сътън Плейс“. Вляво от мен имаше малка купчина от папки, чашата с леденостудена вода беше близо до десния ми лакът. На масата с мен седяха членовете на „Безшумната шесторка“ и Дейвид Лий Бърк. Сред присъстващите бяха също Големия Майк Палеокрасас и Джон Лу — последният командирован при нас от Якудза. Навсякъде около Големия Майк и Джо бяха разпръснати папки и листове.

В компанията ни беше специален екип от обучени убийци-ликвидатори:

Дженифър Маласън, която още нямаше трийсет, но вече с дузина убийства зад гърба си, еднакво смъртоносна с нож и гарота.

Робърт Киндър, на трийсет и пет, ветеран от войната в Ирак и един от най-професионалните военни снайперисти.

Франклин Джей Пиърс, на двацет и осем, кръстен на бившия американски президент, специалист по бойни изкуства, еднакво умел с ръце и крака в убийствата.

Карл Андерсън, на четирийсет и една, бивш химик в държавната лаборатория, който беше в състояние да отрови противника по десет различни начина.

Бевърли Уивър, на трийсет и две, единственият член от групата с кариера в полицията — отряд за обезвреждане на експлозиви в Северна Каролина. Тя беше и експертът по боеприпаси в екипа.

Бърк се грижеше за функционирането на Шесторката като единен екип и отговаряше за командването, когато екипът беше разгърнат за изпълнението на поредната задача.

Бърк беше служил в Специалните сили, част от времето в Италия, и си търсеше подходяща работа, в която да може да приложи уменията, придобивани близо десет години военна служба. Той не беше от хората, които мечтаят за мекия стол на консултант в някой военен конфликт или пък да проверява охраната на някоя голяма

корпорация и да им дава препоръки за подобряване на мерките. Той беше роден биткаджия и пълният му потенциал се разкриваше в най-критичните моменти на боя.

В средата на моето европейско „приключение“ чичо Карло ме беше изпратил да се опитам да постигна примирие между Камората и Казалези, клон на неаполитанската мафия, които бяха решили, че им се полага по-голям пай от бизнеса в Южна Италия. Когато опитите ми за мирно решение на конфликта се провалиха, трябваше да се прибегне до по-крути и по-кървави мерки. Тогава Бърк ми се притече на помощ, намеси се в жестоката тримесечна война, в която и двете страни дадоха тежки жертви.

По време на конфликта Бърк демонстрира природния си талант на пълководец и неуголимата си жажда за битки. Той също така доказва своята преданост и ценност в не една и две ситуации. Скоро след като прахта от сраженията се разнесе, телата на убитите бяха погребани и беше постигнато примирие, аз му предложих да дойде в Ню Йорк и да работи за мен. От него се искаше да състави екип, да работи безшумно и незабелязано и да докладва само на мен. Когато нямах нужда от групата, членовете ѝ бяха свободни да се занимават, с каквото поискат, стига да не се замесват в неприятности и да не поемат други деликатни поръчки. Те имаха солидно прикритие за истинските си занимание и начина, по който си изкарваха парите. Заплатата на всеки от тях възлизаше на шестцифрена сума, като Бърк взимаше един милион годишно. Освен това разходите му се възстановяваха. Исках всеки от тях да е доволен във всичко, да не е лесно да бъде купен от опонентите ми. Макар че имах доверие на Бърк, хората, които той щеше да вербува, трябваше да отговарят на същите високи стандарти. Той изпълни мисията си перфектно и оттогава досега екипът нито веднъж не ме беше подвел. Предстоящите операции обаче щяха да бъдат най-голямото предизвикателство и за мен, и за тях. Давах си сметка, че преди да започна разговора, малцина от тях предполагаха в какъв ад щях да ги изпратя. Скоро този факт щеше да стане очевиден за всички присъстващи на масата.

Отместих папките настрани, а Бърк извади една и я подаде на Уивър, която седеше най-близо до него. Отпих вода и зачаках всички папки да бъдат раздадени.

— Това са вашите цели — казах им. — Има информация за всеки от тях, а преди да си тръгнете, Майк и Джон ще ви дадат още. Във всички случаи трябва да се стреля. Не ни трябва пленници, няма да разпитваме повече никого. Искам ги всички мъртви.

— Някакви съображения за евентуални странични жертви? — попита Киндър.

— Това няма как да се избегне — отвърнах. — Когато тези типове са в акция, те обичат да се крият зад жени и деца. Бих предпочел жертвите да са минимум, но направете каквото трябва, за да им видите сметката, особено на най-главния.

— Всеки от вас получава осемнайсет мишени, пръснати в няколко страни — включи се Бърк. — Аз ще изработя план кой къде и кога ще отиде. Не е необходимо да ви казвам, че разходите не са проблем. Ваш приоритет е изпълнението на задачата.

— Имаме ли краен срок? — попита Маласън.

— В известна степен — отговорих. — Трябва да преодолеете доста големи разстояния и да ликвидирате доста мишени. Разбирам, че това ще отнеме много време. При нормални обстоятелства ще ви трябва три-четири месеца, за да мине всичко гладко.

— А при тези обстоятелства? — попита Пиърс.

— Две, максимум три седмици — отвърнах аз.

— Някои от по-високопоставените цели ще имат засилена охрана — добави Бърк. — Мисля да запазим най-трудните за накрая и да ударим първо по-лесните. Така виждам нещата. Но ако ви се изпречи някое от големите имена в списъка, ако усетите слабо място в защитата им, не се колебайте да се отклоните от плана и действайте решително. Ясно?

Всеки от присъстващите кимна, поглеждайки набързо към имената и кратката информация за тях. Оставих ги да прочетат и се запознаят с досиетата, след което се обърнах към Големия Майк и Джон и им дадох зелена светлина.

— Вие няма да сте сами в тази операция — каза Големия Майк на групата. — Някои от вас може да са чували за мен или за Джон. Но от днес нататък мислете за нас като за най-верните ви приятели. Преди да си тръгнете оттук, ще получите номерата на мобилните телефони на всяко от лицата от досиетата. Ще ви дадем също така последните им

известни адреси, любимите им ресторанти, местата им за срещи с приятели и местата им за срещи с други терористи.

— Клонирахме всичките им съществуващи номера — намеси се Джон Лу. — Но както всеки от вас знае, тези типове сменят номерата като носни кърпи. Това не трябва да ви притеснява. Когато номерата се сменят, ние ще ви изпратим новите много скоро.

— Терористите държат активирани най-малко пет телефона по едно и също време — каза Дейвид Лий Бърк. — Как да сме сигурни, че тези, които сте клонирали, са телефоните, които трябва да следим?

— Екипът ни следи комуникациите и разговорите по всички телефони от мрежата на Раза — отвърна Големия Майк. — Чуваме и научаваме всичко, което се говори по тези телефони, но на вас ще изпратим само най-съществената информация от най-важните телефони.

— И все пак няма да е със стопроцентова точност — поясни Уивър.

— Ние не го и твърдим — отвърна Джон Лу спокойно, без тонът му да стане отбранителен. — Ще ви помогнем да се доближите до тях, ще ви дадем достъп до водените разговори и така ще стесните кръга на предполагаемите места. Останалото зависи от вас.

Спогледахме се мълчаливо с Майк и аз му кимнах. Той беше не по-малко впечатлен от Джон, който се държеше като по-младия двойник на чичо си Кодону, водача на Якудза, и имаше абсолютно същите маниери. Беше висок, с дълга черна коса, красиво лице, гарвановочерни очи, които поемаха всякаква информация, но в същото време не разкриваха нищо за притежателя им. Той не издаваше никакви емоции, докато говореше. Излагаше спокойно фактите и беше единственият на масата, облечен в костюм.

— Информацията, която се съдържа в папките, заедно с информацията, която ще получите от подслушаните разговори, трябва да ви е достатъчна да проникнете в зоната на мишената — намесих се аз.

— Искате ли да доведем някого от тях жив? — попита Андерсън. — За информация, да разкрие връзките с другите клетки?

— Всички трябва да умрат — отговорих. — Всички от списъка.

— А ако открием някаква информация на мястото на ликвидацията? — попита Бърк. — Да я вземем или да я оставим?

— Ако имате време, вземете всичко, което мислите, че ще ни е от помощ. Унищожете всичко друго, което не можете да изнесете със себе си. Колкото по-малко отпечатъци оставите на мястото, толкова по-добре.

— Знаем ли с каква огнева мощ разполагат? — попита Маласън.

— Раза ще очаква изненади — отвърнах. — Също както и ние чакаме от него. Аз разчитам на това, че той едва ли ще е подготвен за толкова внезапен и толкова мощен удар.

— А руснаците? — попита Пиърс. — И те ли участват с техни сили?

— Засега нищо съществено. Но Владимир няма да стои със скръстени ръце. Той държи да контролира положението. Ако види, че групата на Раза понася тежки загуби, няма да се поколебае да се намеси. Ще изпрати колкото бойци намери за необходимо.

— Работата е сериозна — каза Бърк. Той потупа папките от купчината и подкани с поглед останалите от екипа, че е време да си вървят, да се отправят на мисия, от която може да не се върнат живи.

— Искам да ми донесете нещо — обадох се аз и всички се обърнаха към мен.

— Какво? — попита Бърк.

— Едно име.

— Ние прослушваме доста разговори по клонираните телефони — отвърна Големия Майк. — Три четвърти от тях обаче са безполезни глупости. Понякога се отпускат и говорят за някоя планирана акция или за вербуване на нов член. Спират с кодираните съобщения и говорят открито достатъчно дълго, че да разберем замисъла им и да се досетим за останалото.

— Значи искате името на техен член, така ли? — попита Киндър.

— Не — отговорих аз. — Искам името на един предател.

— Информацията, с която разполагаме, е още прясна и все още се опитваме да я разгадаем — добави Големия Майк. — Но мислим, че някой от нашите си сътрудници с Раза, с Владимир или с двамата едновременно.

— От вашите? — недоверчиво попита Бърк и се обърна към мен.

— Рано е да се каже — отвърнах. — Не знам колко навътре в обкръжението ми е, но ме тревожи фактът, че противникът така спокойно говори за това по телефона.

— Непринуден разговор или нещо по-сериозно? — попита Бърк.

— Това, което засякохме досега, са разговори за дислокацията — поясних аз. — Къде отиват, къде ще се установят. Единствените имена, които споменават, са моето и на Големия Майк.

— И ако вече се питате — което е напълно в реда на нещата — намеси се Джон Лу — с Майк вече бяхме проверени.

— Подозираш ли някой друг? — попита ме Бърк.

— Докато не разбере със сигурност, подозирам всеки един в тази стая.

— Ако екипът ми попадне на нещо, веднага ще ви го предоставя и на вас — каза Големия Майк. — Но си мисля, че е по-добре да се опитате да измъкнете тази информация от някоя от важните клечки от списъка.

— Ако научите име, не ми го съобщавайте по телефона. Ще ми го кажете, като се върнете — наредих аз. — Не искам да му давам предимство.

— Той в нашия списък ли е? — попита Маласън.

— Не, той е в моя списък — отвърнах.

33.

Флоренция, Италия

Раза стоеше в средата на голямата зала в Галерията, загледан в масивната скулптура на Давид на Микеланджело, сътворена от великия скулптор едва на двайсет и шест годишна възраст. Залата беше пълна с туристи, които снимаха, студенти, които си водеха подробни записки, деца, които гледаха в захлас.

— Красиво творение — отбеляза Аврим.

Той стоеше до Раза, свит между група азиатски студенти, загледани във внушителната скулптура, и добре облечена американка на около двайсет и пет, прелистваща албум с фотографии на статуята, стиснала със зъби черен маркер.

— А след няколко седмици? Кой знае — отвърна Раза. — Ще се превърне отново в безформена купчина.

— Но аз мислех, че...

— Че това ще е нашата примамка ли? Може и да е вярно. Ще бъде правдоподобно за всеки, който подслушва разговорите ни — полицията, другите групи, Владимир, американеца. Така ще ги убедим, че ще ударим тук и ще ги накараме да съсредоточат силите си тук. Така необезпокоявано ще ударим на другото място. Но, от друга страна, има смисъл да взривим едновременно две бомби на две различни места. Ако успее да го направя, тогава това ще е „визитната ми картичка“.

Аврим погледна към статуята на Давид и тихо отвърна:

— Имаме ли достатъчно ресурси за подобно начинание? Както и човешки сили?

— Ако не ни достигат, ще ни дадат.

— Задачата, която си планирал, е мащабна и амбициозна. Ще накараме врагът да трепери от страх. Замисълът е гениален и ще ни спечели име в Европа, каквото име си спечели Осама в Америка на единайсети септември. Наистина ли мислиш, че е необходимо да разширим операцията?

— Бен Ладен събори и двете кули — отвърна Раза. — Но съм сигурен, че и едната щеше да предизвика същия емоционален ефект. Ние вървим по стъпките му. Той с ентузиазъм щеше да одобри плана ми. Ще всеем страх у врага и такъв смут, че оттук нататък ще очакват да ударим по всяко време и навсякъде. Най-накрая ще повярват, че никоя от техните светини не е недосегаема за нас.

— Във всеки ъгъл на залата са монтирани охранителни камери — отбеляза Аврим и заедно с Раза тръгнаха около голямата статуя. — На входа има въоръжена охрана.

— Могат да имат колкото си искат камери. Веднъж атентаторът влезе ли в Галерията, смятай мисията за приключена.

— А пазачите на външния вход?

Раза сви рамене.

— Те виждат само дългите опашки от хора.

— Значи мислиш да извършиш две атаки в един и същи ден?

— Ще бъде като поезия, нали? Огледай се. Погледни лицата им. Те са безмълвни пред красотата на това великолепно произведение на изкуството. Представи си как ще се почувстват, ако то изчезне, сякаш изобщо не е съществувало. Те никога няма да се отърсят от подобна загуба. Никога.

— Имаш ли предвид човек, ако избереш този вариант за действие?

— Знаех кой ще е човекът още преди да ми хрумне този план. Убеден бях, че ще приеме мисията, защото ще извърши нещо, което ще се помни за вечни времена.

— Той знае ли го вече?

Раза погледна към приятеля си, усмихна се и го прегърна през рамо.

— Още не.

34.

Неапол, Италия

Сантос пресече улицата посред натовареното движение, на път за малкото кафене, зажаднял за горчиво еспreso и за две-три пресни пасти. Имаше време, когато беше във великолепна физическа форма и тренираше всеки ден, тичаше по седем-десет километра и в студ, и в пек, независимо в кой град на земното кълбо се намираше. Но онези дни бяха безвъзвратно отминали. Сега нямаше нещо, което да обича повече от хубавата храна и случайния секс с някоя изискана жена. Тези неща, както и трупането на печалби от инвестиционния му портфейл, които достигаха седемцифрена сума. Той бръкна в джоба на синьото си яке и извади банкнота от двайсет евро. Беше на по-малко от три метра от входа на кафенето, можеше да усети аромата на острата напитка.

Годините на постоянно благоденствие и сигурността, която му даваха животът и работата в Европа, бяха притъпили инстинктите му. В противен случай щеше да забележи черния седан с включен двигател, паркиран пред кафенето. Щеше да види двамата непознати с кожени якета, седнали на една външна маса, които се преструваха, че четат сутрешната преса. Но Сантос направи най-голямата грешка, която човек от неговия занаят можеше да направи — беше започнал да мисли като обикновен човек.

Вратата на седана рязко се отвори и препречи пътя му. Движението така го стресна, че той изпусна банкнотата на тротоара.

— Влизай вътре и го направи не принудено — заповядах му от задната седалка.

Сантос се заинати, надникна вътре.

— Струва ми се доста неудачна идея — рече.

— По-добре ли ще е да умреш на улицата? Ако е така, аз ще си тръгна и ще се намесят онези двамата на масата. Какво решаваш?

Сантос погледна към двамата с кожените якета. Те бяха оставили вестниците на масата.

Пое си дълбоко дъх и седна до мен отзад.

— Вземи си парите и затвори вратата — продължих аз и кимнах към банкнотата на тротоара.

Той се подчини и накрая затвори вратата. Кимнах на шофьора да потегля. Колата се вля в сутрешния трафик.

— Знаеш ли кой съм? — попитах.

— Не изглежда да си дошъл да ми продаваш коли — отвърна Сантос с останки с лек мексикански акцент въпреки прекараните години в Европа.

— Ти търгуваш с оръжие и боеприпаси.

— Добре си осведомен. С това се занимавам. Доставям от тази стока на този, който има пари да си плати.

— В момента не ме интересува кои други терористични организации снабдяваш — казах аз. — Интересува ме само бандата на Раза.

— Те купиха около петдесетина сандъка и платиха за доставката в брой — отвърна Сантос. — Но ти сигурно вече го знаеш, още преди да се кача в колата ти. Но возенето си го бива. Като сложиш на колелата и позлатени в центъра джанти, всички гаджета ще са твои.

— Ще го предложи на моя механик — отвърнах.

— Искаш да спра да му продавам оръжие ли? Затова ли е цялата тази дандания?

Въздъгнах.

— Те не получават оръжието директно от теб. Винаги се намира някой желаещ да им продаде. Но ти прекарваш стоката и помагаш да стигне до тях. И от това печелиш не малко пари.

— Тогава какво искаш?

— Искам да работиш за мен.

Колата се движеше по магистралата, а шофьорът, красив млад мъж на около двацет и пет с гъста черна коса и смугла кожа, поддържаше стабилно скорост от деветдесет километра в час, следвайки знаците по пътя към Салерно.

— Знаеш ли с кой оръжеен трафикант е работил Раза, преди да започне с теб? — попитах аз.

Сантос поклати глава.

— Мексиканците не обичат да си пъхат носа в канчето на другия. Аз не говоря много и не задавам въпроси, само изпълнявам поръчките.

— Бил е един колумбиец, Карлос Мендоса. В началото е работил с терористите, в това число и с групата на Раза. Плащали му в брой, а и той взимал оръжията евтино. Изглежда е имал връзки в Ирак — един от американските войници, пожелал да припечели нещо, а не само да се завърне жив от войната. Та краденото оръжие се озовавало в ръцете на Раза и другите като него, а дебелите пачки потъвали в джобовете на Мендоса и неговите шефове.

— Струва ми се добра сделка за всички участници — отвърна Сантос.

— Да, била е такава. И е можела да си остане, ако Мендоса е продължил да доставя оръжие, а терористите да му плащат.

— Какво е станало?

— Изглежда, тези, които правят бизнес с терористите — хора като теб и Мендоса — не живеят дълго. Понеже хората като Раза нямат много доверие на бизнес партньорите си, особено ако не споделят каузата им.

— Убили ли са го?

— Да, но не са спрели с него. Очистили всичките — човекът, който се занимавал с транспорта, bankerът му, войникът в Ирак, съпругата на Мендоса и двете му деца. Всички до един били застреляни от упор от близко разстояние. Това е начинът на терористите да ти кажат, че не са доволни от сътрудничеството.

— Доста сурово, да. Но и ние се занимаваме със суров бизнес. И нещастieto на колумбиеца за мен се обърна в късмет.

— Колко взимаш от Раза за прекарването на оръжие?

— Терористите плащат по-скъпо за транспорта. Рискът е по-голям, повече очи ги следят, по-големи са дистанциите.

— Тези обяснения ги запази за счетоводителя си. Искам да знам само колко.

— Около 175 000 долара за доставка, ако няма усложнения. — Само оръжие и боеприпаси. Цената се качва, ако се включат експлозивни и други модерни играчки.

— Откога ги захранваш?

— Той се появи преди около година, може би преди четиринайсет месеца. Общо съм направил пет, може би шест доставки. Още една е на път.

— Директно ли преговаряш с него?

— Защо ми задаваш такива въпроси? — попита Сантос. — Накъде биеш? Не мисля, че баровец като теб се е притеснил от скромен бизнесмен като мен. Ако беше така, то срещата ми с теб и предложението да изиграя Раза със сигурност няма да добави повече сигурност за живота ми.

— Ще ти плащам двеста и петдесет хиляди долара на месец. В замяна искам да знам какво ти поръчва Раза да му доставиш, кога и къде ще бъде доставката. Не мога да ти дам гаранции за живота, особено щом си толкова близък с него. А и честно казано, дори и да можех, едва ли бих го сторил. Ако ти видят сметката, ще направя същото предложение на трафиканта, който заеме твоето място.

— Значи искаш от мен да ходя по нагорещени въглени за четвърт милион долара. Да кажем, че номерът мине за една, най-много за две доставки. Той не е глупак. Тъкмо обратното, Раза е хитър като лисица. А ако разбере, че ти снасям информация? С всичките пари, които ще спечеля от теб, ще мога да си позволя красив ковчег и най-добрия погребален оркестър.

— Това е краткосрочна задача — отвърнах. — Ще трябва или аз да направя всичко възможно да е такава, или Раза ще ме изпревари. Но каквото и да стане, ти ще си заминеш с моите и на Раза пари, но ще останеш жив.

— Той не е единственият терорист, с когото работя. Ако се разчуе, че съм бил двоен агент, бизнесът ми ще пресъхне.

— Това си е твой проблем, не мой. Няма да ти е за първи път да играеш двойна игра. Имам предчувствие, че ще намериш начин да излезеш от ситуацията.

— А ако откажа? Тогава какво?

— Аз не съм дошъл да си приказвам с теб, защото съм самотен. Ако откажеш, твоя воля. Шофьорът ми ще те остави пред гарата. Оттам ще се върнеш сам в Неапол.

— Без кръв и насилие?

Поклатих глава.

— Но не мога да ти обещаая, че Раза няма да научи за разговора ни и може да се поинтересува за какво е станало дума. Оттам нататък си е ваша работа какво ще правите.

Погледнах през стъклото на колата, към добре поддържаните фермерски земи, тук-там се виждаше по някоя каменна къща.

— Намираме се на десет минути път от Салерно — продължих.
— Искам да получа отговора ти докато стигнем.

— Няма нужда от това. Съгласен съм.

Продължих да гледам към селския пейзаж. Фермите отстъпиха пред лозя и работници, които се грижеха за гроздето, оросителна система разпръскваше вода. Тези земи бяха обработвани векове наред, като земеделските работи спираха само когато имаше нашествие на вражески войски. Култивирането на земята, чакането реколтата да узрее и накрая да загине.

— Колата ще спре срещу гарата, от другата страна на улицата — казах. — Багажникът ще бъде отворен. Вътре има раница. Тя е твоя. Твоят първи хонорар е в раницата. Вътре ще намериш и номер, на който да ми се обадиш, когато имаш информация за мен. Запомни номера и изгори листчето. Ако някой друг, освен теб използва този номер и аз разбера за това, нещата няма да свършат добре за теб.

Сантос кимна.

— Трябва ли ти моят номер? — попита.

— Имам го.

35.

Париж, Франция

Владимир седеше в един богато украсен стол и с възхищение огледа огромното фойе на хотел „Джордж Пети“ — от кристалните полилеи до мраморния под и маслените платна в масивни позлатени рамки, закачени на стените. Той се прекланяше пред вкуса на французите, пред излишеството на детайли.

Тяхната висша класа имаше уникален стил, било то в облеклото или бижутата, колите или обзавеждането на домовете им. Но се възхищаваше и заради това, че те никога не парадираха с богатството си, за разлика от неговите сънародници, руснаците, които размахваха пачки като за последно. Той намираше това поведение за грубо и опасно, тъй като нищо не привличаше така нежелано внимание както човек, който разполага с големи суми пари.

— Вълка се задейства много по-бързо, отколкото предполагахме — каза Клаус Марни.

Марни беше един от двамата мъже, седнали от другата страна на масата, всеки от които пиеше водка с лед. Той беше един от най-доверените съветници на Владимир, а също така опитен професионален убиец. Беше започнал с дребни престъпления като млад и много скоро беше привлякъл вниманието на Кленско, гангстер, известен с уменията си да превръща нелегално спечелените хиляди в легални милиони. Кленско беше прибрал най-добрите руски гангстери под крилото си, като им беше предложил високи заплати и процент от печалбата. „Той действаше като изпълнителен директор на голяма корпорация — една вечер ми каза чичо Карло, докато се готвех да поема юздите от него. — Плащаше им достатъчно, че да не искат да бягат в другите банди, и им даваше дял от всекидневните печалби. Ако можеш да сравняваш Кленско с някого, то е само с Лучано.“

Именно Кленско запозна Марни с Владимир и двамата се оказаха невероятна и смъртоносна комбинация, докато се изкачваха стремглаво по стъпалата на престъпната руска йерархия.

А Марни беше този, който запозна Владимир с третия човек, седнал на масата. Руслан Холт беше родом от Канада, бездомен сирак, който беше обиколил доста европейски градове като момче, преди да стигне в Русия с фалшив паспорт. Това стана след пиянски скандал в нощен клуб в Лондон, завършил със смъртта на двама души, а пръстовите отпечатьци на Руслан бяха навсякъде из заведението. Той се издигна в руския подземен свят, където никой не обръщаше внимание на полицията и където можеше да действа безнаказано, ако редовно плащаше полагащия се дял от печалбите на местните босове от неговия район.

Тримата мъже, които седяха в уютното и безопасно фоайе на един от най-престижните и луксозни хотели в света, в момента контролираха близо четирийсет процента от руската организирана престъпност. Те заедно се бяха издигнали в йерархията, заедно бяха трупали печалби и заедно се бяха разправяли с неудобни противници. С изумителна бързина преодоляваха старата гвардия и вкарваха свежа кръв в руската престъпна фауна. Продължиха да просперират дори в хаотичния нов свят, в който Съветският съюз остана далеч в историята. От самото начало си бяха поставили за цел да застанат начело и да доминират над цялата организирана престъпност по света, а не само в Русия. Засилването на тероризма и войната, обявена от някои фракции от международния криминален интернационал, им предоставяха възможност, която те бяха чакали десетки години.

— И ние на негово място щяхме да постъпим по същия начин — отвърна Владимир. — Той си дава сметка, че би било катастрофално да чака от един терорист да направи първия си ход. Затова се стреми да му отнеме инициативата, преди да е започнала битката.

— Може и да успее — каза Холт. — Но другите организации не реагираха много възторжено на предложението му. Те дадоха съгласието си повече от уважение, отколкото заради друго. Помагат му, но от разстояние.

— Затова и се обедини със Стрега — отвърна Марни.

Той беше на четирийсет и няколко години, макар че гъстата му прошарена коса и брада го правеха да изглежда по-възрастен. Марни беше ненадминат стрелец както с пистолет, така и с далекобойна снайперистка пушка. Беше също така маниак на тема фитнес и

прекарваше по три часа на ден във вдигане на тежести и бягане на пътечката.

— Нищо не може да попречи на плановете на този терорист — каза Владимир. — Ще е жалко да се провали.

Холт сви рамене.

— Добър е.

Холт беше физическата противоположност на Марни, предпочиташе хубавата храна и виното пред потенето в задушните и лошо проветривани фитнес салони. Тялото му беше закръглено и меко и Холт обикновено носеше ризи и сака с един размер по-големи. Той беше на трийсет и шест, с една година по-млад от Владимир. В организацията отговаряше за мокрите поръчки — имаше опит в планирането на убийства и отвличания, които често завършваха с платен откуп и мъртви заложници. Холт също така управляваше и носещата три милиарда долара годишно търговия с плът, като участваше в закупуването на невръстни момичета или пък организираше трафика им и ги продаваше с добра печалба на нелегалните пазари в Азия и Близкия изток. Всяко момиче, което избегнеше сексуалното робство зад граница, или биваше убивано или пък се предоставяше на руските сводници, за да изкарва пари по улиците на родината.

От тримата на масата Владимир беше най-уважаваният в престъпните кръгове.

Марни беше известен с бизнес уменията си и способността да открива таланти. Ползваше се с доверието на руската мафия и можеше да се похвали със солидни връзки извън криминалните среди.

Холт, от друга страна, беше мразен от всички, имали нещастieto да се изпречат на пътя му. От десет години полициите на не една и две държави го преследваха и всеки път, когато искаха да го спипат, или обвинението им не издържаше в съда, или свидетелят изчезваше безследно само седмици след ареста му. Руските банди се държаха настрана от него, освен ако не се налагаше да работят заедно. Никой престъпен бос нямаше да каже нещо добро за него. Напротив, всички открито изразяваха отвращението си от него.

— Но след като двамата италианци са по петите му, може да се окаже прекалено трудна задача за Раза — отбеляза Марни.

— Той поиска ли помощ от теб? — попита Холт.

— Поиска само да го финансирам — отвърна Владимир. — И ако четете вестници, вече сте разбрали, че той доста добре оползотвори тези пари.

— Ние не му плащаме само за няколко вестникарски заглавия и вечерни новинарски емисии по телевизията — каза Марни.

— Хаосът, който целях да предизвикам, вече се случва — обясни Владимир. — Терористите станаха доста дръзки. Атенатите, които те извършиха през лятото, нанесоха доста сериозни щети на туризма и на всички свързани с него бизнеси. В последно време страхът се разпространява с невероятна скорост.

— Раза разполага ли с хора, които да могат да се справят с италианците? — попита Холт.

— Има престъпни синдикати, които не биха се справили и с двамата поотделно — отвърна Владимир. — А с двамата заедно — още по-малко. Но тероризмът разчита както на късмета, така и на планирането — добави. — Раза разполага с елемента на изненадата. Никой извън най-близкото му обкръжение — нито италианците, нито дори ние — никой не знае къде ще удари следващия път. Колкото и да не обичам да ме държат в неведение, това е най-добрата част от плана му. Като държи всички „на тъмно“ за намеренията си, той е с абсолютно предимство.

— А ако италианците престанат да бъдат негов проблем? — попита Холт.

— Това ще му бъде само от полза — отвърна Владимир. — От друга страна, може да накара другите престъпни организации да се намесят, понеже ще решат, че са изправени пред сериозна заплаха. А ние сме първите и единствените заподозрени.

— Е, и? — Холт сви рамене отново.

— Руслан, нямам желание да водя война с всяка една престъпна организация на света — избухна Владимир. — Поне не на този етап.

— Но само ако всяка една група се включи във войната — намеси се Марни. — Досега само няколко са изразили намерение да воюват. Ако не бяха италианците, тези групи навярно щяха да решат, че сега не е моментът за пълномащабни действия.

— Колкото и да не ми се иска, но ще се съглася с Марни — обади се Холт. — Той има право. А и ако решат да воюват, то ще

трябва да се изправят срещу нас, а не срещу неколкостотин терористи. Само тази перспектива би ги възпряла.

Владимир се облегна в удобното кресло и погледна към портрета на някакъв граф отпреди векове.

— Ако ще го правим, то ще трябва да елиминираме и двамата едновременно — изрече след няколко секунди размисъл. — Ако предпочетем единия пред другия, оцелелият ще ни погне с всичките си сили.

— Те виждат ли се? — попита Марни. — Доколкото разбирам, са си близки.

— Ще трябва да е на публично място — отбеляза Холт. — Домът ѝ в Неапол се охранява като военна база. А на негова територия Вълка е буквално недосегаем.

— Тогава къде се срещат? — попита Владимир.

— Обикновено в хотелски апартаменти — отговори Холт. — Силно охранявани. Когато той е в Неапол, се срещат в имението ѝ. Вълка има няколко къщи и е трудно да бъде засечен къде точно се намира. Непрекъснато е в движение, особено след смъртта на жена му и дъщерите му.

— Няколко пъти я е извеждал на вечеря — добави Марни. — Прочетох го в едно от досиетата, които имаме за тях. Стрега е собственичка на няколко ресторанта, повечето в Неапол, други в Рим. Ако отидат да вечерят заедно, то според мен ще е в някое от тези заведения.

— И двамата мразят бодигардовете — каза Владимир. — Още ли е така?

— Може да не ги харесват, но не се отказват от тях — отвърна Холт. — Стрега има двама мъже, които никога не я изпускат от очи. Където ходи тя, те я следват като сенки. И се появяват само ако има някакъв проблем. Тя се чувства неуязвима в Неапол, но тези двамата са с нея още от тийнейджърската ѝ възраст и баща ѝ настоява да я следват навсякъде.

— А Вълка? — попита Владимир.

— Синът му се охранява денонощно — отвърна Марни. — Както и всичките му жилища и офиси. Колкото до самия него, той изглежда се движи сам. Поне няколко пъти, когато сме го виждали на публични места. С охрана е само когато е със сина си. Но ние от опит знаем, че

най-добрите бодигардове остават невидими за врага, докато не се наложи да стрелят по него.

— Сега са партньори и ще трябва да се срещат по-често — продължи Владимир. — Ако, както казваш, Стрега е убедена, че никой не би дръзнал да я нападне в Неапол, тогава градът е идеално място за нашия ход.

— Раза кога възнамерява да задейства плана си? — попита Марни.

— Последният транш, който ми поиска, беше най-големият до момента и последният — отвърна Владимир.

— Две-три седмици?

— Тогавя трябва да планираме акцията срещу Вълка и Стрега да е не по-късно от десет дни — каза Холт. — Престъпните босове ще трябва да се прегрупират и да решат как да постъпят, но докато стигнат до някакво решение, Раза вече ще е свършил пъкленото си дело.

— Очистете ги и двамата — нареди Владимир — при първа възможност. Изпратете най-добрите ни хора, но нека групата да не е голяма. Ще трябва да действат светкавично.

— Можем да заложим бомба в някой от ресторантите ѝ — предложи Холт. — Така се премахва рискът от престрелка.

— Искам доказателство за смъртта им — отговори Владимир. — Другите престъпни синдикати също ще искат да са сигурни. А най-сигурното доказателство е куршумът.

36.

Неапол, Италия

— Полицията май е открила нещо интересно — каза Анджела.

— Сериозно ли е? — попитах.

Тя сви рамене.

— Един детектив от Рим ни го даде. За него случаят не е поредният като всички други. Той е мотивиран. Като теб.

— Като мен?

— По-малкият му брат също работил в полицията. Бил доста добър в задържането и откриването на терористи. Наскоро загинал на летището в Рим.

— Бомбата пред терминала. Това беше работа на Раза, горе-долу по същото време той сключи сделка с Владимир.

Двамата седяхме в ъглово сепаре в един от най-старите ресторанти в Неапол, „Мими ала Феровия“, близо до сградата на съда. Нямаше американски президент от Дуайт Айзенхауер насам, който да не беше идвал тук. Техните фотографии заедно със снимките на безброй политици и филмови звезди украсяваха стените на заведението.

Анджела беше предложила да излезем на вечеря и не се наложи да ме убеждава дълго. Намирахме се в нейния град и двамата ѝ най-добри стрелци бяха накъде наблизко, готови да реагират при първа опасност.

Сервитьорът се приближи и отвори бутилка скъпо червено вино.

— Само за дамата — казах му.

— Не виното убива, Винсънт — изрече Анджела — а куршумите. А и ти като истински джентълмен не можеш да оставиш дамата да пие сама.

Кимнах на сервитьора и той наля и в двете чаши, след като Анджела махна с ръка на неговото предложение първо да опита от виното.

Вгледах се в нея замислено. За миг ми се стори като момичето, с което се запознах през онова лято преди много години, красива девойка с диво сърце и цял град зад гърба ѝ. Тя беше с тясна черна пола и черна блуза. Тънката ѝ перлена огърлица блестеше на светлината на свещите.

— Това ченге...

— Лука Франтони — допълни Анджела. — Брат му Реми бил един от полицаите, които неуспешно се опитали да обезвредят терориста в Рим.

— Преди давал ли ви е информация?

— Не е това, което си мислиш — каза тя. — Той не е купен нито от нас, нито от някой друг. Предава ни информация само ако смята, че това ще му помогне да пипне негодниците, в конкретния случай — Раза. Знае, че сме погнали Раза, а и той също иска да се добере до него. Това е.

— Не това имах предвид — отвърнах. — Просто исках да попитам колко достоверна е била информацията, която ви е давал досега.

— Никога не ни е навеждал на фалшиви следи.

— Какво е открил той?

— Преди три вечери ченгетата от антитерористичния отдел на римската полиция нахлули в конспиративна квартира, близо до Виа Венето. Арестували трима души и конфискували няколко лаптопа, Франтони разпознал в един от арестуваните член на клетката на Раза. Онзи стоял ниско в йерархията, но се намирал в групата от доста време и можело да е дочул нещо интересно.

— Полицията не откри нищо на мястото на последния атентат — казах аз.

— Да, и информацията, която Франтони получил от терориста, може да не доведе до нищо, но си струва да я проверим.

— Каква е тя?

— Скицник, който много прилича на този, който открихме на гарата. — Анджела замълча, когато сервитьорът дойде с голяма купа салата е пиле, лимон и броколи на нея, а на мен — стек пицайола и печени картофи. Двамата отказахме пипера и тихо изчакахме сервитьорите да се отдалечат от масата ни. — Задържаният казал на Франтони, че скицникът принадлежи на Раза.

— Какво имаше вътре?

— Рисунки с въглен, също като в първия. Реплики на творбите на Микеланджело, Караваджо и Рафаел заедно с негови записки.

— Раза обича изкуството, но мрази света.

— Той може да реши да унищожи това, което обича — отвърна Анджела. — Ако можем да си направим някакъв извод от скицниците, то е именно този.

Няколко минути се умълчахме, докато се хранехме. В компанията на Анджела ми беше уютно, както винаги. Чувствах, че мога да сваля гарда. Надявах се да не греша. Не се доверявам лесно на хората. Човек не достига върха на кариерата в средите на организираната престъпност, като се доверява на всеки срещнат. Не можех и да не си давам сметка за жестоката истина — че зад красотата и чара на тази жена се криеше бруталният водач на една от най-многобройните престъпни групировки в света. Камората участваше в толкова много сфери, легални или не, че си бяха спечелили от полицията и службите на закона прякора „Октопода“.

Наред е това оставаше и въпросът за „къртицата“, която се намираще или в моята организация, или в някой от другите синдикати. Мисълта за предател в моите редици ме беше плашила винаги и аз правех всичко възможно, за да предотвратя подобна опасност. Всички шефове на мафията са обсебени от мисълта за предателство и подозират всеки — като се започне от близкото им обкръжение и се стигне до онези в периферията. Причините и мотивите някой от съюзниците ти, бизнес партньорите или съветниците ти да те предадат са много елементарни — пари, власт. Понякога го правят от завист, друг път, за да поправят някаква несправедливост според тях. Откриеш ли Юдата, всичко си идва на мястото.

Давах си сметка, че всеки би имал причина и интерес да ме отстрани от пътя си.

Бащата на Анджела може и да й беше позволил да си партнира с мен, докато в това време можеше необезпокоявано да действа подмолно зад гърба ми и да уговаря сделка с врага.

Чичо Карло не беше много склонен да жертва хората си в дълга и кръвопролитна война, но пък много по-охотно би приел пари от руснаците.

Анджела може да се беше съгласила да ми помогне, за да ме държи под око в Италия, в нейния обсег, което беше доста удобно, ако решише да ми устрои капан.

Или пък можеше да е всеки друг от босовете на престъпните синдикати, присъствали на първата ни среща. Всички те имаха доста силни мотиви да ме ликвидират.

С други думи, всеки по всяко време можеше да забие нож в гърба ми.

— Франтони ни каза и нещо друго — продължи Анджела.

— Какво?

— Преди два дена полицията откри нещо във Флоренция. В една кола, паркирана пред конспиративната квартира на Раза, близо до Порто Векио.

— Какво?

— Няколко картички с фотографии на „Давид“. Самите картички не са нещо особено, но все пак...

— Раза на практика живее в музеите, те са му като втори дом — отвърнах. — Той планира терористичните си атаки в галериите на музеите. Не бих се изненадал, ако реши да взриви някой от тях.

— Може би — отвърна Анджела. — Или може да са си само обикновени картички.

Огледах ресторанта. Когато влязохме, беше пълен с хора, но сега бяха останали само няколко двойки. Дватама с Анджела седяхме с гръб към стената, с лице към улицата. Беше десет часът и няколко минути, а тази част на Неапол, обикновено много оживена и шумна, беше пуста. От мястото си виждах стъпалата на сградата на съда и от другата страна тясната уличка, която водеше към старата железопътна гара.

Тогавя забелязах една кола, последен модел „Мерцедес“, седан с четири врати, със затъмнени стъкла. От двата му ауспуха излизаха бели облачета дим.

— В момента само гадаем — продължи Анджела. — Трябва да се доберем до надеждна информация, и то час по-скоро.

— Бодигардовете ти къде са сега? — попитах, без да отмествам поглед от прозореца. Дали паркираната кола беше само примамка? Дали убийците щяха да се появят от друга посока?

Анджела бързо проследи погледа ми.

— Ако има проблем, за петнайсет секунди ще са тук.

— Задният вход на заведението през тоалетната ли е?

— Да, излиза на една тясна пътека-уличка, която отвежда към пошироката улица срещу сградата на съда.

— Не мисля да го използвам. Искам да знам, в случай че се опитат да ни изненадат в гръб.

— Да не ги чакаме да ударят първи. — Тя стана и излезе от сепарето. Отвори дамската си чантичка и извади деветмилиметров пистолет. — Ако не си въоръжен, имам и втори.

Усмихнах се, излязох от сепарето и извадих глока от кобура на бедрото ми. Огледах ресторанта, за да се уверя, че останалите клиенти са още по масите, а сервитьорите — на мястото им.

— Триста евро ще стигнат ли за сметката? — попитах и бръкнах за портфейла.

— Няма да плащаш нищо — отвърна Анджела, вперила очи в колата отвън. Бавно, с отмерени крачки, тя тръгна към външната врата на заведението. — Ти си в моя град и аз черпя.

— Когато излезем, аз ще се заема с онези в колата. Твоите хора ще ни прикриват. Ако стане напечено, ти изчезвай оттук.

— Хубав план, но нямам намерение да го следвам. Иначе е хубав план.

Хванах ръката ѝ и я погледнах в очите.

— Ако нещо се случи с теб, баща ти ще ме убие или ще нареди да ме убият.

Анджела се разсмя.

— Баща ми иска да те убие още откакто отказа да се ожениш за мен.

Тя се доближи до мен и ме целуна по устните. После бавно се разделихме и всеки от нас тръгна към вратата.

Излязохме от ресторанта спокойно и непринудено, като държахме пистолетите ниско встрани, с цевите надолу. Анджела ме хвана под ръка. Улицата беше пуста. Светлината на уличните лампи беше замъглена от влагата. Излязохме на тротоара, Анджела беше облегла глава на рамото ми и беше скрила оръжието зад кръста си. Продължихме да вървим. В същото време четирите врати на седана рязко се отвориха. Четирима мъже, всички до един с внушителна физика, изскочиха от колата, сякаш вътре беше избухнал пожар. Насочиха към нас оръжие. Аз леко пристъпих пред Анджела, за да я

предпазя от неприятелския огън, вдигнах глока и стрелях два пъти по мъжете, които вече бяха на по-малко от десет метра. Куршумите зачаткаха по паважа, вдигайки облачета прах и отломки.

Някой от тъмното стреля и улучи.

Скрити дълбоко в сянката на Съдебната палата вляво от нас, Брунело и Манцо уцелиха мишените си с хирургична и смъртоносна прецизност. Всичките им куршуми попаднаха в главата или сърцето на жертвите. Само след броени секунди четиримата мъже лежаха на земята мъртви или умиращи.

Всичко стана за по-малко от три минути. Четиримата стреляха пет-шест пъти, но напосоки, без да улучат никого от нас. Погледнах към труповете им и веднага разбрах, че не те са истинските убийци. Те бяха жертвените агнета, пратени да ме заблудят, да ме накарат да си помисля, че всичко е завършило успешно, докато в действителност не беше.

— Засада! — извиках на Брунело и Манцо.

— Уличката до съда — обади се Анджела. — Или вратата, водеща към кухнята на ресторанта. Това са единствените места, от които могат да излязат зад нас.

— Дали някой от ресторанта няма да се обади на ченгетата? — попитах.

— Не, не и тук — отвърна тя.

Улицата беше необичайно тиха. Нямахме минувачи, нито коли. Сякаш се намирахме в изоставена част на града. Хвърлих поглед към Анджела, която беше застинала и се заслушваше и за най-лекия шум. Тялото ѝ беше като на котка, преди да скочи върху жертвата си. Брунело и Манцо останаха скрити под булото на тъмнината, някъде зад мен.

Тогава се чуха нечии стъпки. Вървах към нас — от уличката и от задната врата на ресторанта. Може би бяха осем стрелци, може би повече. Това не беше работа на Раза, миришеше ми на руската мафия. Само Владимир можеше да жертва с лека ръка четирима души, за да ни заблуди, че покушението срещу нас е минало.

Макар и вътрешно да се възхищавах на дързостта и бруталността на този ход, аз никога не бих постъпил по подобен начин. Никога не бих вербувал някого в моята организация само за да послужи за примамка, за пушечно месо. По движенията, по лошо скроените дрехи

и по неспособността им да уцелят две неподвижни мишени от близко разстояние, беше ясно, че четиримата млади мъже на земята бяха аматьори, които се бяха хванали на обещанието за бързо израстване в криминалната кариера. Навярно дори не им бяха платили за задачата, а седанът беше откраднат от съседните улици на иначе заможния квартал.

— Качи се в колата — казах на Анджела и посочих натам с пистолета. Четирите врати на седана стояха още отворени. — Ние тримата ще те прикриваме.

— Те са ми ценни, а ти си ми партньор. Няма да ви оставя сами. Но съм очарована от проявената от теб загриженост.

— Не ти казвам да бягаш. Качи се в колата и се насочи към стрелците. Включи фаровете на дълги светлини и стреляй към уличката. Дръж шофьорската врата отворена.

Анджела тръгна към паркираната кола.

— Но защо? — попита.

— Защото ще скочиш от колата миг преди тя да навлезе в уличката.

— А тези, които ще излязат от ресторанта?

— Твоите хора имат по-добра позиция да ги пресрещнат. Щом видят колата да се движи, те ще знаят какво да направят.

— Ти къде ще си?

— Зад теб и ще те прикривам.

Анджела бързо скочи зад волана на мерцедеса и зави към уличката. Докато завърташе волана, тя включи фаровете на дълги. Единият ѝ крак висеше отвън, токчето на обувката стържеше по паветата. С дясната ръка държеше волана, а с лявата ръка с пистолета стреля през отворения прозорец, по уличката, по посока на приближаващите се нападатели. Куршумите на нападателите улучиха предницата на колата и разбиха едната страна на предното стъкло.

От улицата, водеща към Съдебната палата, от двата ѝ края, отекнаха бързо един след друг няколко изстрела. Брунело и Манцо се включиха в ожесточеното сражение.

Аз тичах зад колата и също стрелях по уличката. Светлините на фаровете заслепяваха нападателите. Преброих седем от тях. Трима вече бяха на земята, а един всеки момент щеше да се строполи.

Седанът беше само на сантиметри от входа към уличката, когато Анджела скочи от колата и се претърколи на паважа, стиснала пистолета в ръка. Аз вървах зад колата, смених пълнителя на глока с нов, спрях до нея и ѝ помогнах да се изправи.

— Свършиха ми патроните — каза тя.

Прегърнах я през кръста с една ръка, а с другата стрелях по нападателите, които сега се опитваха да се промъкнат покрай седана, блокирал изхода от уличката.

— Тръгни към твоята кола — казах ѝ. — Но стой зад мен.

— Колко още остават?

— Може би трима. Но единият е ранен.

— Няма да оставя Брунело и Манцо.

— Няма да си тръгнем оттук, докато не очистим и последния стрелец.

— Боеприпасите ти свършват — отбеляза Анджела. — Ще ни трябва още оръжие.

Тя се отдели от мен и изтича към телата на четиримата стрелци, които ни бяха нападнали първи. Техните оръжия бяха разпръснати по паважа. В това време забелязах как един от нападателите, ранен във врата, се промъкна покрай седана и се прицели в нея. Нямах време да я предупредя и затова, без да мисля много, затичах към нея, стреляйки в движение.

Тъкмо се озовах пред Анджела, когато усетих болка в лявото рамо. Миг по-късно силата на удара ме свали на земята. Тя застана пред мен и стреля три пъти по стрелеца, който се намираше само на три-четири метра от нас. Два от куршумите попаднаха в целта.

Единият — фаталният — проби малка дупка в лявата скула на мъжа и той падна по лице на земята.

Анджела се обърна към мен, разтвори коженото ми яке и разкъса синята риза, която беше мокра от кръв.

— Раната е дълбока — каза — но няма засегната кост. Ще изгубиш кръв, но ще ти мине бързо.

— Ризата, която току-що скъса, беше любимата ми. „Армани“ — процедих през зъби заради болката. — Имам я от години.

Тя се засмя и ми помогна да стана. Надникнахме в уличката и се уверихме, че освен телата на убитите и ранените нападателите няма никой друг. Чувах се само стоновете на ранените. Беше тихо и в

другия край на улицата до Съдебната палата. Чуха се стъпки в тъмнината и след малко оттам се показаха Брунело и Манцо. Манцо куцаше, подпрян на Брунело. Двамата вървяха с насочени пистолети и се усмихнаха, като ни видяха — застанали между седана и четирите трупа. В далечината се чуха сирени на полицейски коли.

— Да вървим — каза Анджела и се обърна към нейната кола, хванала ме през кръста с една ръка. — Наблизо има болница, където ще обработят раните ви. Като ви зашият и превържат, ще те заведе у дома и ще останеш там, докато се оправяш.

Докато бавно вървахме към колата на Анджела, хвърлих бърз поглед към труповете зад нас. Колко ли още щяха да загинат, преди да свърши тази война?

— Тази вечер имахме късмет — казах на Анджела, игнорирайки болката в рамото.

— И ще е добре и занапред късметът да е на наша страна — отвърна тя.

37.

Флоренция, Италия

Във всяка стая имаше поне един мъртъв терорист.

Имението от тринайсети век някога беше служило за дом на херцог, известен с колекцията си от вина от цял свят. През вековете тук се бяха провеждали пищни обяди, охолни вечерни приеми и десетки сватби, на които бяха присъствали най-заможните и прославени жители на града.

Но днес просторните стаи на палацото бяха станали за първи път безмълвни свидетели на истинска касапница.

„Безшумната шесторка“ беше направила първия си ход срещу мрежата на Раза.

Те бяха нападнали през нощта, докато градът още спеше, а единственият шум идваше от буйните води на Арно. Бяха минали през сградата бързо и ефикасно под прикритието на димни гранати. Имението беше едно от шестте конспиративни скривалища на Раза и неговата терористична клетка. Четиринайсет стаи, разположени на три етажа, и шестнайсет терористи, разквартирувани из тях. Стаите бяха опразнени от най-пищната мебелировка и вместо нея бяха поставени сгъваеми маси, с подредени върху тях компютърни монитори, принтери и устройства за проследяване на мобилни телефони. В тези стаи също така беше скрито оръжие, достатъчно за провеждането на няколко десетки терористични операции.

Всеки от членовете на „Безшумната шесторка“ беше използвал своите конкретни умения, за да елиминира терористите. Маласън беше използвала ножове и гарота и беше оставила след себе си четири трупа. Киндър очисти също толкова, стреляйки от упор в главата или сърцето. Пиърс приложи бойните си изкуства, като повечето му жертви починаха от пречупване на врата. Водачът на екипа Бърк застреля охраната на външните врати и във вътрешните коридори.

Докато клането беше в разгара си, Уивър и Андерсън поставяха таймери в ъглите на сградата и настроиха експлозивите да избухнат

петнайсет минути след уречения момент на оттеглянето на екипа.

Цялата операция, от влизането на екипа до събирането им накрая в главната зала, отне по-малко от дваайсет минути.

— Извадете харддискете — нареди Бърк. — Прегледайте разпечатките и вземете всичко, което си мислите, че си заслужава.

— А телефоните? — попита Андерсън. — В тази и в другите стаи преброих поне трийсет.

— Сверете ги с нашия списък на съществуващите номера — каза Бърк. — Вземете само тези, които са в списъка.

Пиърс извади от раницата си шест сгънати пътни чанти и ги разтвори върху мраморния под.

— Тук слагайте оръжието, което откриете — заповяда той на хората си. — Не трябва да остане нищо друго, освен трупите.

— И побързайте — допълни Бърк. — Бомбите ще избухнат след по-малко от десет минути.

Маласън седна на сгъваем стол и се зае да преглежда нещо на компютърния монитор. След малко взе мобилния телефон на масата. Прегледа номерата, записани в паметта му, и се спря на един. Няколко секунди се вглежда в този номер и накрая каза:

— Бърк, ела да видиш нещо.

Той прекрачи трупа на един от мъртвите терористи и подаде цял наръч оръжие на Киндър. После застана над Маласън и погледна в дисплея на мобилния телефон.

— Какво е това? — попита той.

— Ти ми кажи — отговори тя.

Бърк отново огледа списъка на номерата и разпозна един от тях — този, който беше трайно запечатан в паметта му и на който беше звънял досега само четири пъти, откакто знаеше за него.

— Вземи го с теб — каза той и върна телефона на Маласън. — Когато се върнем, трябва да проверим на кого са звънели от него и кой му е звънял. Помоли Гърка да ти помогне.

— Да му казвам ли защо го правим?

— Няма нужда.

Бърк се обърна към останалите от групата и извика:

— Товарите багажа и да изчезваме оттук. Имаме по-малко от четири минути да стигнем до колата.

„Безшумната шесторка“ напълни тежките чанти с оръжие, амуниции, записки и папки, всеки от екипа метна по една на рамо и тихо и бързо излязоха от палацото, построено така, че да издържи на изпитанието на времето, но не и на десетина парчета мощен пластичен експлозив.

След като всички се качиха в микробуса, Киндър, седнал зад волана, включи на скорост и подкара бавно по уличката. Минути покъсно експлозията озари нощното небе и изпочупи стъклата на прозорците на къщите в радиус от километър и половин, задейства алармите на колите и детекторите за пожар. Взривът беше толкова силен, че от ударната вълна микробусът се килна на една страна. Киндър стисна здраво волана и се отправи на север, към магистралата, която щеше да ги изведе от центъра на Флоренция.

Те оставиха след себе си шестнайсет мъртви последователи на Раза и едно унищожено имение. Седнал на предната седалка, Бърк беше потънал в мислите си, доволен от успеха на мисията, но в същото време озадачен от информацията, събрана от мястото. Той се загледа в пейзажа навън и сутрешното слънце, което се беше показало срамежливо на хоризонта, но още не беше готово да изгрее и да посрещне новия ден. Бърк извади мобилния телефон от куртката си, подържа го за миг, след което набра един номер.

Аз вдигнах след второто позвъняване.

— Подаръкът е опакован и платен — изрече Бърк.

— Добре — отвърнах. — Всички ли успяха да излязат, преди да затвори магазинът?

— Дори ни остана време.

— Значи всичко е минало добре — отговорих и понечих да приключа разговора.

— Не всичко.

Спрях се и се облегнах назад в стола си.

— Още съм на линия — казах.

— Има проблем.

— Какъв проблем?

— Вътрешен е?

— Колко вътрешен?

— Още не знам. Но достатъчно.

Затворих телефона и го оставих на масичката за кафе вляво от мен. Облегнах си главата на дебелата възглавница. Лявата ми ръка беше превързана и бинтована и още подута от огнестрелната рана. Загледах се навън, към градината във вилата на Анджеела. Сам в нейната стая за гости. Сега вече знаех, че трябва да се боря не само с Раза, неговата клетка, с Владимир и неговата руска мафия.

Сега вече знаех, че предателят е в моя лагер.

38.

Рим, Италия

Двама души завързаха с тиксо Сантос за тръбата на парното до стената на тясното мазе.

— Ако хората ми разберат за това, ще си имаш сериозни неприятности — каза Сантос на Раза. — Няма нужда от подобни неща. Ако искаш нещо от мен, кажи ми, но не ме връзвай за тръби.

— Ти нямаш никакви хора — отвърна атентаторът. — Ти си само един прост оръжеен трафикант. Такива като теб с лопата да ги ринеш.

— Може да е така, а може да не е — отвърна Сантос, все още в неведение какво иска от него другият.

— Аз ти се доверих — каза Раза.

— Не съм те подвеждал никога, Раза — отвърна Сантос. — Доставките винаги бяха навреме, стоката винаги отговаряше на договореното и обещаното. Ако е заради онези твои хора, дето са ги очистили миналата нощ, аз нямам пръст в това. Просто малшанс.

— Ти не си бил там, но това не означава, че нямаш никаква вина за случилото се.

— Не знам за какво говориш.

— Нека тогава ти опресня паметта.

Раза се приближи до малката дървена маса и взе от нея нож с назъбено острие и прокара пръст по зъбците.

— Ти познаваш човека, който уби хората ми и открадна оръжията, които бях купил от теб — каза, вперил очи в ножа. — Дори може да познаваш тези, с които работи той.

— Знам кой е. Нямах да имам успех в моя занаят, ако нямах свои източници на информация. Но аз познавам по име всички босове на синдикатите. Това е част от бизнеса ми.

— Ти си готов на всичко за пари — каза Раза. — Знаех го, когато започнах да работя с теб. Но не предполагах, че си готов и да предадеш за пари. Но грешката си е моя.

Сантос замълча и се вторачи в Раза, който продължаваше да държи назъбения нож. Мексиканецът си даде сметка, че са го разкрили. Даде си и сметка, че не може да предложи нищо — било то оръжие, информация или каквато и да е сума пари — в замяна, на което да го пощадят и да му позволят да си тръгне от това мазе.

Сантос разбра, че днес ще умре.

— Трябваше да се извъртя някак — накрая отвърна. — Вълка ме беше притиснал в ъгъла. Когато си притиснат, нямаш друг избор, освен да приемеш да играеш двойна игра. На теб доставях оръжията, а на тях — информация за доставката. Получавах пари от двете страни. Беше най-добрата сделка за мен и затова приех. И ти на мое място би сторил същото.

— Едва ли.

— Говориш така, защото не си бил в подобна ситуация. Ако имаш късмет, никога няма и да се окажеш. Но аз може и да им предавах кога се очаква да пристигнат доставките за теб, както и какво съдържат те, но никога не им разкрих твоите конспиративни квартири и имах много основателна причина за това.

— И тя е?

— Аз не знам нищо за тези твои скривалища. Ти никога не си ми казал, а и аз не съм те питал. Така че може и да си разбрал, че снасях информация на Вълка за нашите сделки. Но тази нощна акция? Нямам нищо общо с нея. Някой от твоите хора е.

Раза се приближи и го удари в лицето с опакото на дланта си.

— В групата ми няма предатели! — каза.

Сантос се усмихна, една сълза се търколи по бузата му, която се зачерви от удара.

— Скъпи, зад всеки може да се крие предател.

Раза го изгледа гневно.

— Предателят умира от ужасна смърт — каза. — Умира заслужено в мъки и това служи като сигнал за другите. Дори може да изпратят останките от тялото ти на Вълка. Да му покажа какво се случва с предателите, които той внедрява в групата ми.

Сантос се изсмя силно.

— Да не мислиш, че му дреме какво ще стане с мен? И какво според теб ще направи, когато му занесат парчетата от тялото ми? Ще побегне и ще се скрие? Човек като него? Като мен? Ние влизаме в тази

професия с пълното съзнание какво ни очаква и как може да Свършим. Това не ни плаши. А хора като теб ни плашат още по-малко. Вълка е гангстер. Ти си откачалка. Това е голямата разлика.

Раза стисна ножа и го заби до дръжката в корема на Сантос. После погледна нещастника в очите, очаквайки предсмъртните му конвулсии, усещайки как се лее топлата кръв по китката му. Повдигна нагоре ръката си с ножа, разпорвайки жертвата си, срязвайки тъкани и вени, докато накрая Сантос не забели очи и от ъгълчетата на устата му не потекоха тънки струйки кръв. Той пусна дръжката на ножа, отстъпи назад от локвата кръв, която се образува в краката му, и кимна на двамата младежи, застанали отстрани.

— Изчакайте да му изтече кръвта — нареди. — После изгорете тялото му. Сякаш изобщо не е съществувал.

39.

Ню Йорк, САЩ

— Откога знаеш? — попитах.

— Отпреди около седмица — отвърна Големия Майк.

Бяхме седнали на бара в един ресторант в центъра на Манхатън. Цялото заведение беше празно, а персоналът щеше да дойде на работа, за да готви за обяд чак след час.

— Но реши чак сега да ми кажеш.

— Трябваше да се уверя, че е така, Винсънт. Трябваше да съм сто процента сигурен, че е така.

— Как проследи разговорите до него?

— Не беше лесно. Той е добър, винаги е бил добър в работата си. Почти колкото мен. Но почти. Най-голямата му грешка е, че не е допускал някой да се усъмни в него и да започне да го проверява.

— Има ли риск това да е някакъв капан? — попитах аз. — Ами ако целта им е да ни накарат да се вторачим вътре в собствения си лагер, докато някой друг върши мръсната работа?

— И аз се надявах случаят да е такъв. Проверих всичко по два пъти, че и по три. Няма кой друг да е. Джими е „къртицата“ на Владимир.

Новината направо ме съсипа. Не можех да я приема, да се примиря с нея на някакво ниво — нито лично, нито професионално. На пръв поглед подобно нещо беше безсмислено и глупаво, дори твърде жестоко, предвид трагедията, която беше сполетяла мен и семейството ми. Предателствата са често явление в моя занаят, често и очаквано. Не бях наивник и допусках, че и на мен някой ден ще ми се случи. Затова винаги бях нащрек за всеки подозрителен знак.

Но и в най-мрачните си кошмари не бях предполагал, че ударът ще дойде от Джими.

Той беше най-близкият, най-довереният ми приятел. Човекът, с когото споделях всичките си съмнения, тревоги, страхове. И той винаги с готовност ми даваше утеха, даваше ми напътствия и съвети.

Ако имаше някой, който да знае всичките ми тайни, който беше наясно с мотивите ми и можеше да предугади всеки мой ход, това беше брилянтният младеж, прикован за цял живот в инвалидна количка.

Но трябваше да мисля и за Джак, когото Джими пазеше и наглеждаше. Предателството му излагаше на опасност живота на сина ми.

— Какво възнамеряваш да предприемеш? — попита ме Големия Майк.

— Не знам. За първи път не знам как да постъпя.

— Не можеш да оставиш така нещата. Но не можеш и да подминеш факта само защото предателят ти е близък.

— Не, много повече от това е.

— Само ако го оставиш да е така. Ще те попитам нещо. Ако не Джими, а аз бях предателят, пак ли нямаше да знаеш какво да правиш?

Поклатих глава.

— Не, с теб щях да се разправя набързо, бъди сигурен в това. Не искам да мисля за подобни ситуации, но нищо нямаше да ме спре да го сторя.

— А Джими с какво е по-различен? Заради недъга му ли? Защото си мислиш, че двамата с него сте като братя? Сега всичко това са само разбити илюзии, Винсънт. Има предател и този предател е от най-приближения ти кръг. Той представлява риск за цялата операция. А също така за теб, за Стрега, за мен и най-важното, за Джак.

— Мислиш ли, че Джими би позволил да наранят Джак?

— С действията си той вече го е допуснал. Сега враговете ти имат такъв достъп, какъвто би бил невъзможен без наличието на „къртица“ от такъв ранг в твоя лагер.

— А какво мислиш за случилото се на самолета? — Думите сякаш сами неволно излязоха от устата ми. — Дали и той не е участвал в плана?

— Малко е вероятно. Него проверих най-напред и излезе, че е чист. По всяка вероятност Джими се е решил на предателство това лято, седмица или може би две след срещата на Съвета.

— Може ли да го използваме по някакъв начин? — попитах. — Поне докато не реша как да постъпя в тази ситуация.

— Дай ми пример.

— Ако кажем на Джими, че знаем заедно Раза планира удар, че дори обмисля възможност за двойна атака? Че знаем за плановете му и че възнамеряваме да ударим първи?

— И той ще предаде информацията на Владимир, който ще я предаде на Раза. Добре, ако е така, ние какво ще спечелим?

— Ако замисълът проработи, можем да засечем техни разговори за истинските им планове, което ще ни изведе на вярната посока.

— Или?

— Или те ще ускорят осъществяването на плана. Ще преместят датата и ще ускорят подготовката. И по техните действия ще можем да локализираме местата на планираните експлозии.

— Може и да стане — каза Големия Майк. — Ще се погрижа Джими никога да не разбере, че подслушваме телефонните му разговори. Но, както казах, той е доста добър и доста по-умен и хитър от останалите ни противници. Следим го от около седмица, предимно с лазерни устройства за подслушване, така че трудно ще ни разкрие. Но когато го поставим на денонощно прослушване, много скоро ще се досети за това.

— Ще може ли да разбере кой го подслушва?

— Не е необходимо. Ние сме единствените заподозрени.

Поседях замислен няколко минути, след което станах от бара и отидох до голямата кафемашина. Погледнах към Големия Майк — той също изглеждаше съсипан от новината. Улови погледа ми и поклати глава.

— Ще гледам да спечелим колкото се може повече време — каза. — Но едва ли ще е повече от седмица.

— Достатъчно — отвърнах аз.

— Чичо ти ще бъде съсипан. Мафиот от старата школа като него няма как да приеме спокойно подобна новина. Баща ми беше същият. За тях не е важно кой е предателят, какви са мотивите му, както и дали, и колко съжалява за стореното. Предадеш ли фамилията, ти вече не си част от нея. Ти си пътник.

— Подслушваш ли телефоните на Стареца?

— Не, не съм имал причина за това. — Големия Майк явно се изненада от смяната в тона ми. — Ние и Джими не подозирахме. Той сам падна в лапите ни.

— По чия инициатива е станал контактът с руснаците? — попитах.

— Трябва да проверя по-подробно списъците с разговорите, проведени от телефона на Джими. А може и там да няма нищо. Няма как да се разбере. Остава ни само да гадаем. Според мен Владимир първи му е предложил. Съмнявам се, че Джими, каквито и да са били намеренията му, е тръгнал да се свързва сам с руската мафия.

— Тогава той как комуникира с тях? Те могат да говорят с него, а той как им отговаря?

— Повикванията винаги са от руснаците — отвърна Големия Майк. — Джими отговаря или с кодиран текст, или с помощта на аудио четящо устройство, вградено в лаптопа му. Идеалният „вътрешен човек“, ако се замислиш — човек, който не може да говори. Кой би го заподозрял?

— Аз трябваше отдавна да съм го усетил.

— Ще кажеш ли на Стрега? Тя е до нас от доста време. И не само е близка с Джими, а също му има доверие. Всъщност до днес всички му имахме доверие.

— Нека оставим всичко както си е. Ще се оправя с Джими, когато му дойде времето. Може да има нещо друго, да не е чисто предателство. Или може би на мен така ми се иска да мисля.

— Да не би да смяташ, че той иска да изработи Владимир?

— Нещо такова. Ти сам го каза — Джими е много умен, а аз не му възлагам много работа, освен да наглежда сина ми и да ръководи компютърния бизнес на фирмата. Може би това е неговият начин да демонстрира, че може да ми бъде по-полезен. Видял е, че сме се фокусирали върху Раза и неговата група. Също така знае, че освен Стрега никой друг от синдикатите не поиска да се ангажира напълно. Те стоят и чакат да видят как ще се развият събитията, кой ще остане, след като димът се разсее.

— И затова се преструва, че те предава?

— Не казвам, че точно така е станало. Но може да е било така.

— И затова той изчаква — каза Големия Майк.

— Точно така. Ако ще трябва да затрия Джими, първо искам да се уверя, че наистина е предател, а не човекът, който предано се грижи за мен и семейството ми.

— И кой от двамата според теб е той?

— Де да знаех.

Ватикана, Италия

— Това е залата, в която се събират кардиналите, когато трябва да изберат нов папа — каза Раза и погледна към масивната и внушителна фреска на Микеланджело, „Страшният съд“. — Виждал ли си по телевизията онзи дим, който показват? Той излиза от една тръба в дъното на залата. Ако димът е кафяв, значи още не са решили. Ако е бял — вече има нов избраник.

— В пътеводителя пише, че те седат на тези дървени столове, подредени до стената, и обсъждат възможните кандидатури — изрече Аврим. — Трудно ми е да повярвам, че всичко се прави толкова цивилизовано.

— Защото не е — отвърна Раза. — Чиста корупция, пазарлък и задкулисни споразумения. Излиза, че религията не играе никаква роля в избора на папа. Това е бизнес като всички други.

— Залата е впечатляваща — отбеляза Аврим, загледан в масивния таван, в изящното „Сътворение на Адам“ на Микеланджело. — Бил съм тук и преди и всеки път се впечатлявам.

— Творецът няма почти нищо общо с религията — отвърна Раза. — В известен смисъл Микеланджело е бил бунтар. Те всички са били — Рафаел, Да Винчи, Караваджо.

— Но виж творбите им. Изпълнени са с духовност. Сигурно са имали някаква вяра в Бог, за да сътворят такива шедеври.

— Те са вярвали единствено в дарбата си. Истинската религия е била техните умения и талант. Не са обръщали внимание на онези, които са критикували работата им, дори не са понасяли критика. От богатите си спонсори не са искали друго, освен парите, необходими им, за да довършат работите си. В много отношения те не са били по-различни от нас двамата с теб в съдружието ни с руснака. Неговото мнение изобщо не ме интересува. Нито пък го търся за съвети. Единственото, което ме интересува, е парите да продължат да текат

към нас и той да ми помогне да опазя колкото се може повече от хората си, докато тази мисия не приключи.

Огромната „Сикстинска капела“ беше пълна с туристи, както през повечето дни в годината. Войници от охраната на Ватикана вървяха сред тълпата и молеха хората да пазят тишина, а също така следяха някой да не фотографира със светкавица. Изкуството тук, първоначално придобито от папа Юлий Втори, заемаше всяка педя от третото ниво на залата.

Аврим се загледа във всяка една от фреските по стените на второто ниво. Беше потресен от величието на творбите.

— Знам, че няма да ти е приятно да го чуеш, но смятам, че трябва да ти го кажа — обърна се той към Раза.

Раза отвърна поглед от „Страшния съд“.

— Слушам те.

— Иска ми се да беше избрал други обекти за акцията ни — колебливо изрече Аврим. — Някакви правителствени сгради може би, мост, тунел, залив. Струва ми се нередно да унищожаваме нещо, което толкова се доближава до съвършенството.

— Знам. Затова те са идеалният избор. Тяхното унищожение ще представлява емоционален удар с епични размери. Погледни тези хора, вторачили се в творбата, сякаш фигурите на стената са истински и всеки момент ще слязат при тях. Да постигнеш такъв ефект върху толкова големи човешки маси означава да имаш силата на истински художник. И именно това ще направя аз, само че в обратен ред. Ще ги лиша от това съвършенство, ще ги откъсна от мечтата им, ще разбия на пух и прах вярванията им. След като мисията ни завърши и целите бъдат превърнати в руини, на хората ще им останат само спомените за тези шедьоври. И когато стане дума за Микеланджело или дори когато само споменат името му, по неволя ще трябва да споменат и моето име. Защото аз ще бъда за вечни времена свързан с Божествения.

— Някога и ти си се мислел за творец — каза Аврим, без да е убеден как да продължи разговора. — Имал си дарбата да станеш такъв.

— Аз и сега съм творец, Аврим — отвърна Раза.

— Ние сме поели по пътеката на разрушението — открито и свободно произнесе Аврим и вече не беше притеснен каква ще е реакцията на събеседника му. — Ние не творим и не създаваме нищо,

освен бомби, с които глупаците като мен опасват телата си заради вярата си в хора като теб. Ние излизаме, разрушаваме и после ни мразят за това.

— Все още не си разбрал значението на нашата задача — каза Раза. — И може би така и ще си умреш, без изобщо да разбереш. Но ще е срамата, защото ние не го правим за слава или за злато. Ние само искаме да ни оставят да си живеем мирно на нашата земя и да се молим, и да се кланяме на нашия бог. Ние никога не сме обявявали война на никого. Но другите непрекъснато ни обявяват войни. И ти си прав, като казваш, че сме мразени заради разрушенията, които причиняваме. Но също така ги караме и да се боят от нас. А аз предпочитам да треперят от страх пред мен, отколкото да се чувстват спокойно и комфортно в моето присъствие.

— Ако тези мисии успеят, нас не само ще ни намразят — отговори Аврим. — Ще ни ненавиждат до смърт до края на света.

— Още една причина да се молим за успеха. — Раза се усмихна. — Ако трябва някой да ме съди, то нека да са враговете ми.

Аврим наведе глава. После погледна нагоре към творбата, доставяща му неизмеримо удоволствие.

41.

Ню Йорк, САЩ

Големия Майк Палеокрасас, внукът на рибаря, който с годините се превърна в една от най-ярките звезди на подземния свят, седна зад волана на префасонирания черен мустанг, модел 1967 година, с осем цилиндъра колосална мощ, направен за скорост и комфорт, и облегна глава на кожената седалка. Беше мечтал за такава кола още от деня, в който за първи път гледа филма „Булит“ със Стив Маккуин. Беше на десетия му рожден ден, а филмът беше записан на видеокасета, подарък от баща му, който му беше предал по наследствена линия любовта към бързите коли. Но Майк трябваше да чака още единайсет години, докато открие това, което търсеше. Колата беше очукана, двигателят — изтъркан от каране, купето — олющено и похабено от климата и времето. Но Големия Майк тогава разбра, че това е неговата кола-мечта и не се поколеба да инвестира време и средства, за да придобие мустангът сегашния си бляскав вид. Докато израстваше в йерархията на гръцкия престъпен синдикат, той събра в колекцията си и други коли, всичките копия на онези, които беше гледал във филмите. Истинските любви на Големия Майк бяха две — колите и филмите.

— Ако можех да изживея живота си отново — каза ми той веднъж по време на дълга и обилна вечеря в лятната му вила в покрайнините на Атина, — щях да се кача на самолета и да отида в Лос Анджелис. Щях да си намеря работа в киноиндустрията, но нямаше да се занимавам с това, което вършим ние — измами с бюджета, изнудване, рекет — а просто щях да правя филми.

— И защо не го стори? — попитах го аз. — Баща ти едва ли щеше да те спре. Нямам впечатлението, че е много щастлив, задето си избрал сегашното си поприще. Можеше да направиш промяна.

— Мислех за това — отговори ми Големия Майк. — Но тогава той се разболя и изведнъж сякаш всеки грък, когото познавах, поиска да има парче от неговия бизнес. А той дори още не беше предал Богу

дух. Винсънт, той беше изградил бизнеса си от нулата. Не можех да си замина просто така и да оставя да го разграбят някакви чужди хора.

— И сега съжаляваш ли за това?

— Всеки е съжалявал за нещо в живота си — отвърна Големия Майк. — Може и да не постигнах детската си мечта, но запазих жива мечтата на баща ми. Нашата организация не е голяма, изобщо не можем да се сравняваме с твоята империя, с Якудза или с Триадите, да не говорим за руснаците. Но ние сме си извоювали място на масата и без съгласието ни никой не може да предприеме каквото и да било на нашата територия. Ние никога не сме били зависими от никого и това е хубавото на една престъпна организация. Върху мен не се упражнява натиск, какъвто ти изпитваш всеки ден. Не мога да си представя, че си искал животът ти да се развие по този начин.

— Ако родителите ми бяха доживели до старини, резултатът щеше да е по-различен. Особено ако баща ми не беше умрял рано. Да, той много обичаше чичо Карло, уважаваше го и се вслушваше в съветите му, но истината е, че мразеше престъпния бизнес, с който чичо ми си изкарваше хляба. Баща ми беше работяга, който се трудеше къртовски по много часове всеки ден, а в замяна не получаваше много. Хората като него не ги е грижа много за гангстерите.

— Аз си те представях като студент по право в университета — каза Големия Майк. — Ти имаш ума и начина на мислене за това. Бих те наел на работа при мен.

Усмихнах се и поклатих глава.

— Не мисля. Макар че не бих имал нищо против да ми плащат хонорарите на час. И те ни наричат нас крадци и мошеници. Не, по-скоро бих записал да следвам медицина. Винаги съм се интересувал от нея, още повече, след като майка ми се разболя.

— Доктор Вълк — каза Големия Майк и прихна да се смее. — Добре звучи.

— Кого, по дяволите, заблуждаваме? Та ние сме били родени за гангстери. От мен щеше да излезе некадърен лекар, а твоите филми най-много щяха да ги издават на дивиди, без изобщо да стигат до кинозалоните. И двамата щяхме да сме доста нещастни.

Големия Майк се намираше на последния етаж на един закрит паркинг в центъра на града. Погледна между двете дебели бетонни греди и видя, че започва да вали доста силно. Забеляза и втора кола, паркирана на същото ниво. Не му трябваше много време, за да разпознае марката и модела на седана и да разбере, че това е „опашка“. Стъклата бяха затъмнени и вдигнати догоре, за да не се вижда колко души са вътре. Той предположи, че са шофьорът и четирима стрелци.

Тази кола я нямаше, когато той паркира мустанга си два часа по-рано, преди срещата му с Джон Лу и членовете на проследяващия екип, които го информираха за последното предполагаемо местонахождение на Раза и за смъртта на Сантос. Той разтърка очи, взе ментови дъвки от жабката на колата и пъхна три наведнъж в устата си. После си сложи тънки черни кожени ръкавици и провери огледалата за задно и странично виждане. Завъртя ключа на стартера и се усмихна, когато чу звука на осемцилиндровия двигател, 427 кубика, който сам беше монтирал. Вътрешността на колата бавно потрепери. Обърна се и видя как шофьорът на седана — последен модел „Мерцедес“ — също запали двигателя. Големия Майк си каза, че ще може да надхитри и да изпревари стрелците. Даваше си сметка обаче, че по огнева мощ те го превъзхождат многократно.

„Е, Беси — каза Големия Майк на колата по прякора, който баща му ѝ беше дал, когато за първи път беше видял жалката купчина желязо, домъкната отнякъде от сина му. — Винаги съм вярвал, че ти си по-добра от който и да било Бенц. Време е да го докажеш.“

Големия Майк свали ръчната спирачка и превключи на задна. Зави назад, към мерцедеса, превключи на първа и подкара към рампата, извеждаща от седмия етаж. Седанът го последва. Когато приближи до рампата, той превключи на втора, натисна газта до дупка и стисна здраво волана. Бързо подкара по спираловидната бетонна рампа, като внимаваше да не закачи металната мантиanela от едната страна и здравата бетонна стена от другата. Седанът го следваше. Затъмнените стъкла на вратите бяха свалени и трима от мъжете се бяха показали навън с насочени пистолети.

На завоя към шестия етаж задната лява броня на мустанга отскочи в металната мантиanela. Един от куршумите на стрелците разби задния фар, друг уцели страничното огледало. Големия Майк превключи от втора на първа, предницата застърга в бетонната стена и

от търкането се появиха искри. Седанът скъсяваше дистанцията, като взимаше завоите със скърцане на гумите. Шофьорът предпочете да се държи по-близо до стената, за да не закачи мантинелата.

Мустангът подскочи на рампата към петия етаж и Големия Майк подкара из етаж, след което маневрира покрай близо четирийсетте коли, паркирани и разпръснати из целия етаж. Той погледна в огледалото и видя, че седанът продължава да го следва, а стрелците стреляха по него. Един куршум разби задното стъкло, а друг проби кожената тапицерия на седалката и сякаш я разряза с нож.

Един от куршумите попадна в целта.

Големия Майк погледна надолу и видя дупка в корема си, от която обилно потече кръв върху черната постелка в краката му. Левият му крак започна да изтръпва, а от болката очите му се насълзиха. Той заобиколи с колата бял ван, чиито номера бяха от друг щат, след което натисна рязко спирачката и внимателно маневрира с мустанга, като направи обратен завой, за да се озове челно срещу мерцедеса. Към него летеше ураган от куршуми. Четири куршума пробиха предницата и от капака се изви черен дим.

Големия Майк превключи на трета скорост и усети как мощният двигател оживя, само на не повече от десет метра от бързо приближаващия се седан. Даде си сметка, че ако изгуби играта „Кой е по-голям куражлия“, ще се блъсне в мерцедеса и едва ли ще оживее. Колата му нямаше въздушни възглавници, а той дори не си беше направил труда да си сложи колана. Единственият му шанс беше шофьорът на седана да трепне и да даде на заден ход.

През болката в хълбока и димната мъгла пред него срещна погледа на шофьора на седана и се усмихна.

„Страх го е от теб, Беси — каза Големия Майк. — И хубаво прави.“

Мерцедесът удари спирачки и рязко зави настрани, като по този начин избягна удара с мустанга само на сантиметри. Седанът спря рязко до ръба, като от падането и разбиването му го делеше само половинметрова бетонна ограда. Един от стрелците изскочи от колата с пистолет във всяка ръка и започна да сее куршуми по мустанга. Един от куршумите улучи Големия Майк в рамото, втори одраска десния му лакът. Той стисна зъби въпреки болката и кръвта, превключи на

четвърта и натисна газта до дупка. Мустангът се устреми право към мерцедеса.

Сблъсъкът беше внезапен и силен. Стрелецът загина мигновено, а тялото му беше смачкано от скърцащите гуми и очуканата стомана. От удара мерцедесът отхвъркна настрани и падна през бетонната ограда, след което полетя надолу и няколко мига по-късно се заби в улицата с трясък. Резервоарът му избухна в огън и дим.

Тримата мъже вътре бяха мъртви.

Мустангът на Големия Майк едва не последва седана — предницата му увисна във въздуха. Колата беше смачкана и направена на решето от куршумите, гумите бяха изтъркани до метал, от двигателя излизаше дим. Гюрукът на мустанга беше изхвъркнал чак до другата стена.

Главата и гръдният кош на Големия Майк лежаха в купчина разбити стъкла. Тялото му беше мокро от кръв и едното му око беше затворено. Той бавно и предпазливо си пое дъх, като всяко вдишване беше болезнено като удар с юмрук. Силният дъжд барабанеше по главата и по гърба му.

Големия Майк си пое дълбоко дъх, потупа капака на колата, сякаш я похвали, след което напусна този свят.

42.

Ийст Хемптън, Ню Йорк, САЩ

— Какво ти обещаха? — попитах аз Джими. — Какво толкова ти предложиха, което да те накара да обърнеш гръб на семейството и на мен?

Джими се беше вторачил в мен, тялото му беше неподвижно като камък. Намирахме се в библиотеката на голямата къща на брега, заобиколени от библиотечни секции от пода до тавана, на които бяха подредени всякакви книги, от класика до най-новите трилъри. В центъра на голямата стая имаше две големи дъбови маси, заобиколени от ръчно изработени дървени столове. Върху всяка от масите имаше шахматна дъска — на едната фигурите бяха изработени като герои от разказите за Шерлок Холмс, а на другата — като италиански средновековни рицари. С Джими бяхме прекарвали много часове в тази стая с големия панорамен прозорец с изглед към океана. Тук четяхме, водехме безкрайни шахматни двубои и разговаряхме с часове — аз се учех да комуникирам с глухонямото момче, което приемах за свой брат.

— Искаш ли да отговоря вместо теб? — попитах го. — Защото мисля, че знам какво те е накарало. И то няма нищо общо с Владимир или Раза. Не е заради твоите отношения със семейството или заради войната изобщо. Заради мен е. Винаги е било заради мен.

Станах от масивния дървен стол и се приближих до двойната врата, която извеждаше към красивата градина. Застанах до инвалидната количка на Джими е ръце в джобовете и се загледах в плажа. По това време беше пълно с кучета, които тичаха по пясъка, ловяха фризбита и топки за тенис, а стопаните им се забавляваха заедно с тях.

— Разбрах — продължих. — Аз получих това, което ти искаше и желаше, но нямаше да се сбъдне — контрол над фамилията. Това беше твое наследствено право, не мое. Но ти продължи, през всичките години се преструваше, независимо кой от двамата беше шеф на

организацията, че искаш само да бъдеш изслушван, да се съобразяват със съветите ти, да се допитвам до мнението ти. В същото време обаче държеше да си начело, а аз бях пречката това да се случи.

Джими погледна към мен и аз видях, че очите му са пълни със сълзи. В същото време погледът му беше изпълнен е гняв. Тялото му леко потрепери и той стисна облегалките на инвалидната количка.

— Решението не беше мое — казах колкото на него, толкова и на самия себе си. — Баща ти направи този избор. Правилно или не, но той така реши. Ако бях отказал, той щеше да моли друг, тук или в Италия, без значение. Но нямаше да си ти шефът, колкото и да му се искаше да е така. И двамата с теб знаехме как ще се стекат събитията още от деня, в който дойдох да живея при вас. И сега се питам дали от самото начало си планирал да ме предадеш, търпеливо изчаквайки удобен момент, дебнейки подходяща възможност да удариш. И ето че Владимир се появява с предложение, за което ти винаги си мечтал — да ме отстраниш от пътя си.

Джими поклати глава, като от резките движения количката помръдна. Аз се обърнах, наведох се и доближих лицето си на сантиметри от неговото.

— Това някак мога да го разбера — добавих тихо. — На твое място сигурно щях да постъпя по същия начин. Но защо и семейството ми, Джими? Лиза, Пола, Санди бяха убити и аз искам да разбера от тебе истината — имаш ли нещо общо със случилото се на самолета?

Джими широко отвори очи от ужас и само дете не скочи от количката, стисна толкова здраво ръцете ми и рязко и енергично поклати глава. Очите му бяха пълни с мъка, съизмерима само с болката, която беше изпитал от смъртта им.

Освободих се от хватката му и отстъпих назад.

— Винаги съм вярвал, че ги обичаш не по-малко от мен — казах. — Спокоен съм, че поне това не е било лъжа.

Наказанието за предателство беше едно. Във всеки случай то не би трябвало да ме притеснява. Много пъти бях вземал подобни решения и никога досега не бях съжалявал. Но за първи път откакто бях провъзгласен за бос на синдиката, бях обзет от силно колебание и нерешителност. Обичах Джими и вярвах, че въпреки предателството му той също ме обича. А и близките ми хора, които останаха живи и

които обичах, се брояха на пръстите на едната ми ръка. Загубата на още един за мен можеше да се окаже непоносимо бреме.

Но пък да си затворя очите, да оставя стореното от Джими без последици и без наказание, беше голям риск и щеше да е грешка, която можеше да се окаже фатална. Щом плъзнеше мълвата, че съм помилвал предателя, това щеше да отслаби позициите ми пред другите престъпни босове във време, в което се нуждаех от уважение и респект.

Не бях първият, предаван от човек от най-близкото му обкръжение, и нямаше да съм последният. Човек в моето положение постоянно се готви за подобно действие и го очаква, гледа как да го предотврати, да предугади от кого би могло да дойде предателството и зорко следи заподозрения, докато онзи наистина не направи грешния ход. Аз правех това с всеки един в моята група, но през ума ми дори не беше минавало, че опасността може да изхожда от Джими. Не си правех илюзии и виждах, че има известно недоволство и недолюбуване от негова страна към мен, не само защото го бях изместил като престъпен бос, но също така бях спечелил и благосклонността на баща му. Но бях заблуден от любезното държане на Джими към членовете на семейството ми и от храбростта и достойнството, с които посрещаше нерадостната си съдба всеки ден, като отказваше да се примири с болестта и не се превърна в роб на недъга си.

Той взе бележника си и надраска набързо нещо, скъса листа и ми го подаде. Взех го, прочетох написаното и му го върнах.

— Не толкова лесно — отвърнах. — Много добре знаеш. Има само два варианта. Прощавам ти за случилото се, карам те да ми обещаеш, че няма да се повтори, и те оставям тук, вярвайки, че ще удържиш на обещанието си. Другият вариант е да наредя да те отведат и да те убият. Както бих сторил с всеки предател.

Джими написа отново нещо, като този път подбра думите внимателно, без да бърза. Прочетох написаното, погледнах го в лицето и кимнах.

— Наистина ли искаш това?

Погледът му отговори вместо него.

— Защото искаш аз да го направя, или защото мислиш, че няма да мога?

Той се усмихна за първи път през деня и направи жест с ръце.

— На мен ще ми е трудно след това да го преживея, без значение кой ще те убие — аз или някой от хората ми. Ти ще се отървеш лесно.

— Никой не се отървава лесно. — Все още силният глас на чичо Карло въпреки отслабналото му тяло дойде от задната част на стаята, от двойната дъбова врата. — Не и от нещо подобно. В случая и тримата сме жертви.

Все още не бях казал на чичо Карло жестоката истина за сина му.

Първо исках да говоря с Джими и след това да помисля как да му съобщя неприятната новина. Но трябваше да си дам сметка, че мафиотски бос от старата школа като чичо Карло има очи и уши навсякъде.

Той прекоси стаята бавно заради болното си дясно бедро. Спря до инвалидната количка на Джими и се наведе над него. Очите му бяха изпълнени с гняв, какъвто не бях виждал през всичките ми години откакто живеехме под един покрив. Той вдигна все още силната си дясна ръка и зашлеви сина си по лицето. Ударът беше толкова силен и неочакван, че от него количката се наклони. Със зачервена от плесницата буза Джими изгледа баща си и поклати глава, а от очите му потекоха сълзи.

— Да, и аз съжалявам — каза чичо Карло. — Но знаеш ли какво? В нашия занаят „съжалявам“ не върши нищо. Важно е това, което правиш, и начинът, по който се държиш. Останалото е само за театър.

— Не им е издал нещо много важно — казах аз, почувствал необходимост да защитя по някакъв начин Джими. Въпреки действията му не можех да го гледам как се свива и трепери пред баща си. — Само обща информация, която руснакът вероятно вече е знаел.

— Не ми пука какво им е издал. Ако ще и прогнозата за времето да е било — отвърна чичо Карло. — Това не променя стореното от него. Предателството си е предателство, без значение какво си издал.

Той погледна гневно сина си в очите.

— Може и да знаеш как да работиш с компютри и с друга модерна техника, но ти така и не можа да разбереш кои сме ние и как действаме. Затова предпочетох Винсънт да ръководи организацията. Не защото си в инвалидна количка. Ти си достатъчно умен и твърд, за да преодолееш психически недъга си. И можеше да поемеш, и да ръководиш синдиката така, както Винсънт го ръководи сега. Но твоите комплекси за произхода ни щяха да ти попречат да станеш силен бос, а

след твоето предателство вече знам, че съм бил прав, и друго доказателство не ми трябва.

На Джими не му оставаше друго, освен да посрещне погледа стоически и да кимне.

— Ето как вероятно са те заблудили и ти си налапал въдицата им — продължи чичо Карло. — Казали са ти, че руснаците ще спрат да подкрепят терористите, ако им дадем дял от нашия бизнес. И че ще ти позволят ти да посредничиш при мирното споразумение. Което ще те направи важен играч. Ти, хлапе в инвалидна количка, съдействаш за постигането на мир и приключване на войната, без да произнесеш нито дума. Ако това се беше случило, как можеш да не направя теб шеф на синдиката? Близко ли съм до истината?

Джими наведе глава и кимна.

— Сега обаче — продължи чичо Карло — някой трябва да умре, за да плати за грешката си. А само главата на клана може да заповяда да бъде убит човек. Така ли е, Винсънт?

— Така е — отвърнах.

— Предадох управлението на Винсънт, оставих го да ръководи и в известна степен се оттеглих от бизнеса — каза чичо Карло. — Но за да няма недоразумения, аз все още съм официално босът на фамилията и ще бъда такъв, докато съм жив. Някой от вас двамата има ли различно виждане за това?

Имах неприятно предчувствие накъде отиваше цялата работа и се изкуших да се намеся и да го спра, но добре познавах чичо Карло. Никакви думи не бяха в състояние да го отклонят от намеренията му. Той беше взел решение и беше организирал всичко, преди да влезе в библиотеката.

— Предателството стана зад моя гръб — добави старецът. — За Бога, то стана в проклетата къща, в която живея, а аз изобщо не го подуших. Това означава, че губя нюх за бизнеса. Беше време, когато можеш да подуша предателството от цял океан разстояние, а сега не го забелязвам дори и ако е в стаята, съседна на моята. В този смисъл аз съм не по-малко виновен от Джими. Може и да не съм се свързвал с руснаците или на когото там си давал информация, но не съм сторил и нищо да го спра. И понеже сега заради станалото някой ще трябва да понесе наказание, по-добре е този някой да съм аз.

Джими поклати глава и едва не скочи от количката, мъчейки се да докосне баща си с треперещи ръце и с издути на врата вени.

— Аз съм босът и аз решавам кой да живее и кой да умре — продължи чичо Карло. — Но искам да те помоля нещо в замяна.

Джими заудря с юмрук в гърдите си. Ужасно много искаше да разубеди баща си.

— Да, ти беше — каза чичо Карло. Той говореше спокойно, без да показва гнева си. Неговите думи бяха достатъчно силни, за да изложи позицията си. — И ти ще трябва да постъпиш правилно и да поправиш грешката. Смъртта ми ще изкупи донякъде вината пред Винсънт. Но в замяна, Джими, искам да ми дадеш дума, че никога повече няма да сториш нещо, с което да опозориш тази организация. Организация, която е създадена и с моя помощ и на която не бих позволил на никого, било то и човек от моята плът и кръв, да навреди. Затова искам думата ти. Твоята дума като мой син, като мъж, като член на този синдикат, че винаги ще се отнасяш към тази организация с респекта и достойнството, които тя заслужава. Мислиш ли, че ще можеш да спазиш това обещание?

Джими се помъчи да запази спокойствие, поемайки бавно и дълбоко въздух. Студена пот беше избила над веждата му, а косата му беше мокра и залепена за челото. Той хвърли поглед към мен и аз се отвърнах. Чувствах се като натрапник в труден разговор между баща и син. Макар и да играех ключова роля за изхода на спора, за първи път, откакто бях дошъл да живея при тях, бях само наблюдател и няхах думата за това как ще свърши всичко.

След известно време Джими кимна.

С него знаехме, че когато чичо Карло вземе някакво решение, нищо не е в състояние да промени намерението му. Той се беше ръководил от интуицията и инстинктите си през целия си живот, оцелявайки в бизнес, в който оцеляват само най-коравите и най-издръжливите. И той нямаше да отстъпи от избрания път, още повече сега, след извършеното предателство.

— Значи въпросът е уреден — каза чичо Карло. — А сега и двамата трябва да загърбите различията си, да ги заровите завинаги. Предстои ви да водите война, война, която трябва да спечелите. Затова се нуждаете един от друг. Иначе няма да стане.

Той погледна първо към мен, после към Джими.

— Обичам ви и двамата — каза.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попитах.

— Нали знаеш онова място на хълма, точно до къщата? — рече той. — Мястото, където често ходехме, когато вие още бяхте деца. Тайно от гледачките на Джими прекарвахме малко вино, сядахме и гледахме океана.

— Където ни разказваше истории за създаването на Камората и на мафията. — Спомените ми се върнаха към онези щастливи дни, които изглежда бяха останали далече в миналото. — И ни учеше да различаваме вината — „Ферне Бранка“ от Аверна.

— Там, на това място, искам да ме погребете. С лице към уханието и шума на океана. Това е най-доброто място стар гангстер като мен да свърши дните си. — Той се протегна и стисна силно моята и на Джими длани. Още имаше силна хватка като на миньор. — Бяха щастливи времена, бяхме само тримата, разговаряхме, смеехме се... това беше нашето специално място. Но след като днес ви виждам двамата заедно, съм спокоен, защото така исках да стане. И този спомен аз ще отнеса в гроба.

Чичо Карло погледна за последно към всеки нас, след което пусна дланите ни, обърна се и тръгна към вратата. С Джими останахме безмълвни. Чичо бавно прекоси стаята, отвори вратата и тихо я затвори след себе си. И никога повече не се върна.

Карло Марели, бос на организираната престъпност повече от половин век, си отиде. Отиде да умре като воин.

43.

Седях на пустия плаж и гледах към сърдитите вълни, които се хвърляха и се разбиваха в брега. Над главата ми грееше пълната луна, а зад мен светеха прозорците на десетина къщи, отразявани в необятната шир на тъмния океан. Отпих от бордото и оставих бутилката на пясъка до мен. Последните няколко дена бяха дълги и изпълнени с трагизъм. Тяхното бреме още тежеше върху плещите ми.

Смъртта на Големия Майк ме нарани жестоко.

Той беше истински приятел, а в моя занаят малцина са тези, които можех да нарека приятели. Той беше мой доверен съюзник и добър в професията си. Умря гордо, като гангстер, зад волана на колата, която много обичаше, като взе със себе си на оня свят всичките стрелци. Щяха да ми липсват неговото успокояващо присъствие, неговият сериозен подход към бизнеса и амбицията му да бъде най-добър в занаята. За краткото време, през което се познавахме, бяхме делили заедно много радост и тъга, но като с повечето неща в подземния свят хубавото свършва преждевременно, много по-рано отколкото би ни се искало.

А този преждевременен край е винаги напоен с кръв.

Част от мен се пита каква е била ролята на Джими и с какво е помогнал на руснаците да организират засадата срещу Големия Майк. Не го накарах да ми каже какво е издал на руснаците, нито ще го направя.

Оставих на него да реши дали да ми каже. Дадох на чичо Карло думата си, че ще работим и ще водим тази война заедно с Джими. Но как бих могъл отново да му се доверя, да се доверя като на Големия Майк или на „Безшумната шесторка“, или дори на Анджела, колкото и смъртоносна, и понякога непредсказуема може да е тя? И как можех да съм сигурен, че Джак ще е в безопасност с него? Как можех да му повярвам, че няма да изложи на опасност живота на сина ми? Давах си сметка, че постъпката на Джими е продиктувана от гняв и завист, но това беше ход, насочен срещу мен. Ход, който беше довел до смъртта

на чичо Карло. Такава беше горчивата истина. И тази истина винаги щеше да застава между нас.

Аз винаги ще обичам Джими. Но щеше да има бариера, която да ни разделя. Стена, която аз щях да се погрижа никога да не бъде разрушена. Джими доказа с действията си, че е слаб човек, че това няма нищо общо с недъга му, а се дължи на характера му. Не знаех колко време е таял недоволството и възмущението си, преди да се реши на предателство. Не знаех и дали смъртта на чичо Карло е потиснала напълно тези чувства у него или напротив, още повече ги е засилила.

Но нямаше да оставям нищо на късмета или на случайността. Всяко действие на Джими щеше да бъде под строго наблюдение. Всякакъв достъп до компютър или телефон щеше да му бъде забранен. Той щеше да остане изолиран и сам. И неговото бъдеще щеше да е в моите ръце.

Решението на чичо Карло да жертва живота си, за да запази живота на сина си, беше нещо повече от акт на кураж и доблест. То беше също така събитие в историята на организираната престъпност. Векове наред главите на фамилиите бяха взимали решения чий живот да бъде отнет и чий да бъде пощаден. Но никоя измяна не можеше да остане ненаказана, особено толкова нагла и дръзка като предателство от член на семейството. При тези обстоятелства един бос можеше да предложи да се пожертва един живот в замяна на това да се запази друг. Бях чувал истории за босове на мафията пожертвали собствения си живот в замяна на живота на брат си, дъщеря си или дори съпругата си. В замяна пощаденият се заклева във вярност към организацията до края на дните си и тясно сътрудничи и помага на новия шеф на групировката.

Уважавах тези традиции и се възхищавах на мъжете, които намираха у себе си куража, да се откажат от собствения си живот като отплата за предателството или измяната на техни близки, роднини или доверени партньори. Не съм сигурен, че щях да имам смелостта да постъпя по същия начин. Съмнявам се, че бих пощадил живота на Джими и в замяна бих предложил своя. Но пък не бих се поколебал да сторя за Джак същото, което чичо Карло стори за единствения си син. Но това е цена, която всеки баща, независимо от професията му би платил охотно. Част от нежеланието ми се дължи на факта, че аз не бях

роден в престъпния клан, бях попаднал в него поради обстоятелства, които бяха извън контрола ми. Може би в някои отношения това ми позволява да гледам на случващото се отстрани и ме прави по-ефективен престъпен бос.

Но в момента, гледайки към шумните вълни, удрящи се в белия пясък на плажа, си дадох сметка, че силите ми значително са отслабнали в борбата срещу Владимир и Раза. Смъртта на Големия Майк и чичо Карло ме лишиха от могъщ партньор и ценен съветник, а това са тежки загуби във военно време. Щяха да ми липсват техните умения и напътствия. Моята позиция беше отслабена точно когато се канех да пристъпя напред, където разликата между победата и поражението се измерваше от това кой имаше поточна информация за противника и беше по-подготвен за изненади. „Вкарай в битката най-добрите си сили и бъди готов да прибегнеш до най-лошото — казваше ми чичо Карло в дните преди последната битка, която водихме заедно с него — срещу една отделила се фракция от нашата организация. — И не оставяй живи пленници. Те имат памет, а това води само до повече конфликти и сражения.“

Все още имах Анджела и Дейвид Лий Бърк и екипа му. И контролирах най-мощната престъпна организация от тази страна на Атлантическия океан. Но независимо от това ми предстоеше най-трудният и сериозен тест откакто бях поел юздите на престъпния синдикат. Притеснен бях за изхода, но не се страхувах да вляза в бой.

Имаше и още едно нещо, което засилваше желанието ми, наливаше повече масло в огъня ми. Желание, което беше станало още по-силно след случилото се с Големия Майк и чичо Карло.

Жаждата ми за мъст беше достигнала връхната си точка.

Предстоящите дни щяха да отбележат първите стъпки в моя поход да унищожа онези, убили семейството ми, убили приятеля ми, чието окървавено тяло беше открито върху предната част на колата му. Смъртта на чичо Карло също трябваше да бъде отмъстена.

Беше дошло време да си платят за всичко. Сега беше моментът да им покажа онази страна на Вълка, за която само бяха чували, но не бяха виждали. Откъснах погледа си от вълните, вдигнах глава и се вгледах в пълната луна. Циганите я наричаха „Вълча луна“.

Това беше зов за битка, зов за възмездие.

44.

Флоренция, Италия

В стаята беше тъмно и тихо. Руслан Холт седеше в средата на оранжев диван, подпрял глава на брадичката си, и спеше, похърквайки. На дъбовата масичка за кафе имаше празна бутилка „Джак Даниълс“, кристален пепелник, пълен до горе с фасове, и полуавтоматичен пистолет. Вляво от дивана беше хотелската количка, пълна с остатъците от късната вечеря.

Аз седях на леглото и гледах спящия Холт. Разузнавателната информация, събрана от моята група в Ню Йорк, го сочеше като човека, планирал операцията срещу Големия Майк. Джон Лу беше засякъл достатъчно разговори по клонираните телефонни номера, за да се потвърди този факт. Вярно, че щеше да е много по-сигурно и безопасно да изпратя Дейвид Лий Бърк и „Безшумната шесторка“ да се разправят с Холт. Или в краен случай можех да изпратя някой от доверените наемни убийци. Важното беше той да си получи смъртта за стореното с Големия Майк. Но аз не смятах така.

Големия Майк ми беше приятел и това поставяше нещата на лична основа. Ако Холт щеше да умре, то щеше да е от ръката ми.

Станах и включих осветлението в стаята. Отидох до дивана и зачаках Холт да усети присъствието ми и да отвори очи. Той разтърка с длан лицето си и погледна към мен.

— Това е петзвезден хотел — каза той. — Човек би очаквал да се погрижат за сигурността му и да не пускат всеки срещнат в апартамента му.

— Аз не съм всеки срещнат — отвърнах.

Той кимна.

— Минибарът е до телевизора. Защо не вземеш нещо за пиене и за двамата? — предложи.

— Не съм дошъл тук да пия. А и ти вече достатъчно си пил.

— Ти имаше възможност да ме убиеш, докато спях. Трябваше да се възползваш.

— Така щеше да се отървеш много лесно. Гъркът заслужава по-добро отмъщение.

— Значи ще бъдем само аз и ти. По старомодния начин.

— Не знам как го наричат в Русия. И не ми пука. Ние му викаме „Бруклински двубой“. Само двамата и само един от нас ще си тръгне жив оттук.

Холт скочи и посегна за пистолета на масичката. Аз сграбчих празната бутилка „Джак Даниълс“ и я стоварих върху главата му. Пистолетът падна на пода. Хванах Холт за косата и блъснах главата му в стъкления плот на масичката. Продължих да го блъскам, докато стъклото не се разби. Острите парчета нарязаха лицето на Холт. Той хвана дебело парче стъкло и го наби в ръката ми през ръкава на коженото ми яке. Аз отстъпих назад и три пъти забих юмрук в лицето му. Силата на ударите го отхвърли обратно на дивана. Грабнах една вилица от хотелската количка и я забих с всички сили в десния крак на Холт. От раната шурна кръв.

Холт скочи от дивана и ми нанесе серия от крошета по ребрата. Аз го ударих с глава и го хвърлих върху масичката за кафе, след което го изритах многократно в гърдите, корема, слабините, яростно забивайки крака си в него.

Имах предимство още от самото начало. Той още беше сънен и махмурлия и беше сварен неподготвен за присъствието ми. Това беше достатъчно за мен.

Холт се търколи настрани, от устата и от носа му течеше кръв, и понечи да се окопоти, поемайки си дъх. Аз взех да го ритам по главата и врата и когато той падна на колене, продължих да го удрям с юмруци. Удрых го отново и отново, изгубил чувството за време. В момента единственото, което исках, беше да накажа човека, заповядал да убият моя приятел.

Когато спрях, бях целият в пот, с изцапани с кръв ръце и обувки. Холт изглеждаше ужасно. Обърнах го по гръб и повдигнах главата му, след което подпрях коляно в средата на гръбначния му стълб. После взех главата му с две ръце, наведох се и прошепнах в ухото му „За Големия Майк“. След това издърпах главата на Холт назад, докато не чух как се пречупи вратът му.

Ийст Хемптън, Ню Йорк, САЩ

Влязох в библиотеката откъм градината и видях Джими в ъгъла с голяма купчина от книгите за изкуство на баща му, разпръснати върху близката маса. За първи път бяхме сами с него след погребението на чичо Карло. Поколебах се, преди да навляза по-навътре. В последно време се държахме на разстояние един от друг и аз се колебаех дали и до колко да го включвам и да го посвещавам в плановете си.

Застанах до него и погледнах към отворената книга в скута му.

— Намери ли нещо? — попитах.

Той посочи голяма фотография в книгата — фреска от „Тайната вечеря“ на Рафаел, представляваща изображение на Исус Христос, който вечеря заедно с дванайсетте апостоли. Взех книгата и се вгледах в картината.

— Какво трябва да търся? — попитах.

Джими затвори книгата и ми посочи корицата.

— Ватикана — добавих.

Джими кимна, после се придвижи с количката към голямата маса в средата на стаята. Взе друга отворена книга от масата и ми я подаде. Беше биография на Микеланджело с дебели корици.

Поставих двете книги на масата.

— Ще се заемем с това — казах. — Ще проверим всеки музей в Италия, в който се съхраняват творби на Рафаел или Микеланджело. Но за да установим мястото, ще трябва да гадаем.

Отидох до големия прозорец и погледнах към тъмния океан навън.

— Изключвам те от групата по телефонно прослушване — добавих. — Джон Лу ще поеме нещата. — Обърнах се и погледнах Джими, който спокойно срещна погледа ми. — Не се притеснявай за Джак. Снощи го преместих. Тук ще си сам и ще можеш да правиш каквото поискаш. Дали не поемам риск с теб?

Братовчед ми се придвижи до малка масичка за кафе, поставена до голяма лампа. Взе от масичката фотография на чичо Карло. Снимката беше черно-бяла, в рамка — чичо ми като по-млад, в ранните си години на мафиотски бос. Джими притисна фотографията до гърдите си и ме погледна със сълзи в очите.

Приблжих се до него и хванах дланта му, като пръстите и на двама ни докоснаха образа на чичо Карло.

— Да го направим — казах.

Ватикана, Италия

Стоях заедно с Анджела и гледах към фреската на Рафаел.

— Гледал съм тази фреска десетки пъти — казах. — От всичките му работи тази се откроява най-много. Остава незабравимо впечатление у теб.

— Представи си тогава какво впечатление е оказала творбата на студент по изкуство — отвърна Анджела. — Младеж, който се опитва да копира майстора.

— А щом не можеш да го копираш, тогава го унищожи. Какво по-забележително за един студент по изкуствознание, превърнал се в терорист, от това да съсипе произведението, което най-много обича? — попитах аз.

— Тази зала? — предположи тя.

Поклатих глава.

— Не тази, но близо до нея. Раза се възхищава на Караваджо, харесва неговото бунтарство не по-малко от картините му. Но в неговия свят той се оприличава повече на Рафаел, талант, който се равнява на своя кумир, още по-голям талант.

— Микеланджело? — попита Анджела.

— Разсъждавай от гледна точка на терористите. Рафаел ще е Раза, а Микеланджело — Бен Ладен. И такава е целта на Раза — да надмине Бен Ладен. Да спечели короната. Как са наричали Микеланджело?

— Богоизбраният.

— Ако му отнемеш таланта, Караваджо ще е един уличен разбойник. Раза предвижда за себе си по-амбициозно бъдеще.

— А Рафаел е бил женкар, умрял от полово заболяване. Това не би се отразило добре на имиджа.

— Но пък е „Богоизбраният“. След толкова векове той е най-прочутият. Дори и да си пълен профан по история на изкуството, ти

пак ще си чувал неговото име. А това е най-важното за хора като Раза. Да те помнят.

— Така е — отвърна Анджела. — Но не можем да не обърнем внимание на факта, че като студент той е обожавал Караваджо. А и сети се чии творби най-много е обичал да копира.

— Но опитите му не са били сполучливи. Така че, ако не можеш да си на нивото на майстора, тогава ти остава едно — да унищожиш неговите творби.

— Действително, той разполага с пари и способност да планира подобна акция, но наистина ли би дръзнал? Ако е така и ако акцията му е успешна, той ще се превърне в най-издирвания терорист в света. Това ще означава да бяга и да се крие до края на живота си.

— И мислиш, че не е готов да плати тази цена?

— Не знам, не съм сигурна. От това, което знам за него, от докладите, които съм чела, останах с впечатлението, че той обича светлината на прожекторите. От друга страна, намерил си е за спонсор фигура от такава величина като Владимир. Ако проведе подобна акция, тогава руснакът автоматично ще се откаже от него и ще му спре финансирането. Ще прекрати всякаква връзка с Раза.

— На негово място ти не би ли заблуждавала Владимир в началото? — попитах.

— Защо не? Ще проведе няколко акции, с които да спечеля благоволенieto му, и потокът от пари да продължи да тече към мен, ще продължа да градя репутацията си и организацията си. Докато Владимир вижда резултатите, ще продължи да захранва с пари Раза.

— Прекалено голям риск е, за да не го вземем под внимание. Това ще е звездният ход на хлапе, което се смята за играч от голямата лига. Ако аз бях на негово място, Ватиканът щеше да е една от целите ми. А ако наистина исках да отбележа точки, щях да планирам двоен удар.

Анджела кимна.

— Което ни казва какво?

— Рафаел ще е на втори план, Микеланджело е главната цел на Раза. Това стеснява фокуса ни до Ватикана и Галерията във Флоренция.

— И стигаш до този извод само на базата на няколко скицника, открити в конспиративните квартири на терориста? — попита

Анджела.

— И на базата на характера и биографията на човека, когото преследвам.

— Кога ще се случи?

— Сега е разгарът на сезона — отвърнах. — По-подходящ момент няма да има. Може да нанесе максимални щети на сградите и в същото време да отнеме живота на стотици, ако не и хиляди туристи, едновременно в два различни града.

— Да се поразходим — предложи Анджела и ме хвана за дясната ръка.

Мълчаливо минахме през няколко от залите на Ватикана, като от време на време поглеждахме към някое от произведенията на изкуството. Залите бяха препълнени както винаги с туристи, стремящи се да си пробият път, да се приближат до творбите, които до този момент бяха виждали само в книгите.

— Толкова много пари влизат във Ватикана всеки ден — отбеляза Анджела. — И нито едно евро не отива в джобовете на италианците. Ако това не ти е достатъчно, те също така събират данък от гражданите на Рим.

— Завиждаш им, защото за техните кражби никой кардинал с червена шапка няма да отиде в затвора.

Ако ние се бяхме опитали да прокараме подобна схема, щяхме да гнием до края на дните си в някой Гулаг.

Тя примирено сви рамене.

— Ние печелим повече пари от тях. И дори успяхме да прокараме няколко сделки съвместно с тях.

— Имаш хора тук ли?

— Целта ми е да имам свои хора навсякъде — отвърна Анджела. — Ако нещо се мъти във Ватикана, ние няма как да не разберем. Дали обаче ще го разберем навреме, за да го спрем, това е друг въпрос.

— Вярваш ли му?

Анджела се спря и ме погледна.

— Ти вярваш ли на Джими? Защото той е риск не само за теб.

— Баща му жертва живота си заради него.

— Това, което Карло направи, е благородно. Аз едва ли бих имала куража да постъпя така. Но не знам дали изобщо бих допуснала да се стигне дотам.

— Щеше ли да убиеш Джими?

— Предателят си е предател.

— Не зависеше от мен. Чичо Карло взе решението и аз се подчиних.

— На твое място не бих работила с Джими.

— Няма да се наложи. Джон Лу ще замести Големия Майк. Той ще се занимава с информацията от клонираните телефонни номера и каквото друго засече екипът му от прослушване и наблюдение.

— Приятно ми беше да науча, че Холт си е получил заслуженото за смъртта на Големия Майк — каза Анджела. — Смъртта на приятеля не трябва да остане неотмъстена. Нито пък трябва да се остави един предател да живее сред нас, независимо чия смърт е изтъргувана за това.

Ясно беше, че на мое място тя щеше да постъпи с Джими по друг начин. Нямах да уважи желанието на боса, вместо това щеше да направи всичко възможно да отърве организацията от предателя.

— Имам план как да предотвратим атентатите във Ватикана и във Флоренция — казах аз. — Искам да ти го изложа накратко и да ми кажеш какво ти е мнението.

— Да го направим, докато обядваме — отвърна тя и ме поведе към изхода. — Стига ми толкова религия за днес.

Флоренция, Италия

Раза и Аврим стояха от другата страна на улицата, пред Галерията. Наблюдаваха дългите опашки от студенти, туристи и местни пред входа на сградата. Опашката завиваше зад ъгъла, но никой от чакащите не се оплакваше. Повечето от тях или бяха заети с оживени разговори, или четяха за творбите, изложени в Галерията, които се намираха вече съвсем близо до тях.

— Всеки ден е така — отбеляза Раза и се усмихна.

— Охраната на входа пуска определен брой хора — отвърна Аврим. — Изчакват колегите им от изхода да им кажат колко са пуснали и те пускат толкова да влязат.

— Не се задълбочавай много в броя на жертвите. Уверявам те, че взривът ще е достатъчно силен да унищожи статуята на Давид и да причини достатъчно вреди извън сградата. Мнозина ще умрат.

Аврим хвърли поглед към въоръжените пазачи пред входа на галерията.

— Охраната има визуален контакт с всеки от опашката — отбеляза. — Обучени са да откриват такива като мен в тълпата. Може дори охраната само да изглежда отслабена, но в действителност не е. Никой не е извършвал атентат тук и сигурно за това има причина.

— Опити за атентати са правени навсякъде. — Раза се беше облегал на дебелата дървена врата на една пететажна жилищна сграда. — Ние научаваме само за успешните. Провалите са на аматьори, хора, на които им липсват уменията, необходими да извършат толкова сложна задача. Те влизат с експлозиви, предназначени да нанесат поражения, но не да унищожат. Когато наближи часът на истината, те изпадат в паника. Дори и най-неопитният пазач може да разпознае такъв атентатор в тълпата. Но бъди спокоен, приятелю. Ти няма да се провалиш. Аз не бих те избрал за такава важна мисия, ако не вярвах в теб.

— Не съм страхливец, Раза — отвърна Аврим и избърса челото си с ръкава на бялата си риза. — Но нямаше да съм искрен, ако отрека, че се страхувам за тази мисия.

— Ти си най-смелият човек, когото познавам. Дори, честно казано, твоята смелост ме вдъхнови.

— Как точно?

— Докато ти ще си тук, във Флоренция, вършейки свещеното дело, аз ще сторя същото, но във Ватикана. Заедно с теб ще жертваме живота си за едно по-добро бъдеще. И заради постъпката си ще бъдем запомнени за вечни времена.

— Другите знаят ли за това?

— Ти си единственият, на когото доверявам тази информация. Не мога да рискувам някой друг от групата да узнае. Поне докато планът не навлезе във фаза, в която вече ще е късно да се предотврати замисълът ми. Дори руснакът не знае.

Аврим го погледна с възхищение. Беше имал сериозни съмнения за саможертвата, която искаха от него, не беше сигурен в правилността на подобно действие или дали ще има куража да го направи. Но след като чу, че Раза възнамерява също да принесе в жертва собствения си живот в името на тяхната кауза, се почувства окрилен. Двамата заедно с ментора му щяха да останат в историята — двама мъченици, загинали във велика и благородна битка. Само тази мисъл беше достатъчна, за да засили решимостта му да облече елечето с експлозивите и да се самовзриви.

Раза забеляза двама мъже, застанали на известно разстояние от тях, които се преструваха, че разглеждат сувенирите, подредени пред един магазин.

— Тези двама ни следят вече трети ден. — Кимна той по посока на непознатите.

— Какво ли са разбрали? — Аврим отново беше обзет от съмнения и тревоги.

— Няма значение какво знаят или какво мислят. Не могат да предотвратят неизбежното.

— Могат да предупредят властите.

— И в какво ще ни обвинят? Единственото, за което сме „виновни“, е, че показваме интереса си към изкуството. Трябва да ни заловят на място, а това няма да се случи никога.

— Защо изобщо ги е грижа? — попита Аврим. — Тези места — Галерията, Ватиканът — не означават нищо за тях — нито за американеца, нито за руснака. Нашите акции тук почти няма да се отразят на техните бизнеси.

— Всичко е въпрос на пари, Аврим. Ако изпълним целите си, руснаците ще печелят още повече, а американецът ще търпи загуби. Техният свят се управлява от парите. Нашият свят е свят на вярата. Затова те никога няма да могат да ни победят. Всеки от нас, отдал себе си на каузата, ще бъде заместен от стотици други наши събрата.

— Могат лесно да ни убият — каза Аврим, загледан в двамата мъже, които сега стояха до един фонтан. — Да осуетят акцията ни преди дори да сме започнали.

— Те не са глупави. Знаят, че сме взаимозаменяеми. Само за броени седмици, ако не и дни, ще се появи друга клетка, също финансирана от руснака или друг, който търси печалби, и тази клетка ще довърши започнатото. Няма да ни нападнат, докато не разберат с абсолютна сигурност кога и къде ще се извършат атентатите. И въпреки всичките им усилия за прослушване и проследяване на действията ни те все още не знаят датата и мястото.

— Още има време да съберат две и две четири и тогава ще предприемат действия да ни елиминират — отвърна Аврим — Аз не се притеснявам.

— Избра ли конкретен ден?

— Четвъртък. Петнайсети август.

— Защо тогава?

— Ден преди националния празник. И двете места ще са пълни с хора. Ще унищожим техните светини и ще причиним възможно най-много човешки жертви.

Аврим си пое дълбоко въздух и усети как по гърба му изби студена пот. Той отново погледна към двамата мъже до фонтана, които четяха вестници и от време на време хвърляха крадешком погледи към тях.

— А нашите приятели? — попита. — Какво ще правим с тях, когато настъпи този ден?

— Ще ги удостоим с честта да умрат заедно с нас — отговори Раза.

Той излезе на улицата и тръгна към дългата опашка от чакащи да влязат в Галерията.

— Къде отиваш? — попита го Аврим.

— Да видя „Давид“ — отвърна спътникът му през рамо. — Тази статуя е любимата ми творба на Микеланджело и искам да я видя за последно.

48.

Париж, Франция

Владимир се беше настанил на средната седалка на туристическия кораб, плаващ по Сена. На врата си беше завързал копринено шалче, за да се предпази от късния следобеден хладен бриз. Клаус Марни, седнал вляво от него, посочи огромните заострени кули на „Нотр Дам“.

— Впечатляващо — изрече. — В един от пътеводителите пише, че е била построена само с ръчен труд. Когато са я проектирали, не са били сигурни дали ще могат да я построят.

— Този кораб прави обиколки на всеки час до единайсет вечерта — рече Владимир с известно раздражение. — Разглеждай забележителностите, когато си сам. Тук сме по работа.

Марни се облегна назад.

— Раза поиска да направим още едно плащане тази сутрин — съобщи. — Това прави общо милион и половина долара тази седмица. Не знам изобщо какво ще получим в замяна на толкова много пари.

— Разбрахме ли коя ще е целта му?

— Целите — уточни Марни. — Ще ударят едновременно две цели. Само толкова успяхме да разберем.

Владимир го погледна със студените си като вятъра очи.

— Писна ми да играя втора цигулка в оркестъра на някакъв си уличен гамен. Той ми струва време, милиони и загубата на доверен човек като Холт. Всичко това можеше да се избегне, ако не се бяхме съюзили с тези паразити.

— Освен това той ни лиши от нашия агент вътре в лагера им — добави Марни. — Всякаква комуникация с младежа в инвалидната количка е прекъсната.

— Той понякога постъпва глупаво, но не е глупак — каза Владимир. — Принудил се е да стане свидетел на това как баща му отдава живота си в замяна на неговия. Това ще го втвърди още повече. Нямаш представа колко ще го втвърди. Той никога вече няма да се

съгласи да бъде пешка, в чиято и да е игра. Ако не го премахнат, с времето ще се превърне в голяма опасност за Вълка.

— Хората ни успяха да установят две потенциални цели на Раза. Не е сто процента сигурно, но достатъчно вероятно.

— И мен ли ще караш да гадая?

Марни извади лист хартия от синьото си шушляково яке и го подаде на Владимир. Той го взе и го прочете, след което го върна.

— Мислиш ли, че ще може да се справи? — попита след кратко мълчание.

— Дори и да удари едната цел, това ще ни е достатъчно, за да задействаме нашия план.

— Въпросът ми беше друг.

— За да успее, ще му трябва късмет и умения. Досега разполагаше и с двете, но никога не е опитвал нещо толкова грандиозно — отвърна Марни.

Владимир кимна.

— Раза изглежда е в най-добрата си форма, когато е под най-силен натиск. Може пък и да успее.

— Той се държи като треторазреден гангстер — каза Марни.

— Но има потенциал за професионален терорист.

— Досега се държахме на разстояние. Опитвахме се само да не позволим на италианците да попречат на работата му.

— Дойде време да се качим на сцената — отвърна Владимир. — Искам по десетина от най-добрите ни бойци да бъдат изпратени във всеки от двата града. Да се разположат около Галерията във Флоренция и във Ватикана. Искам да ръководиш екипите. Вземи Алексей да ти помага.

— През последните десет дни Раза прескача от град на град постоянно. Сякаш живее по гарите.

— До атаките може би остават само няколко дена. Според мен е избрал целите си много преди да се срещне с мен. Такъв е бил планът му още от самото начало, да разпали религиозния пожар на славата.

— А нашият план какъв е? — попита Марни.

— Раза нека си върши неговата работа. Ние ще си вършим нашата. Щом той изпълни задачата си, успешно или не, ще трябва да го елиминираме заедно с всеки друг от неговия вътрешен кръг. Не трябва да остане човек, който да може да посочи връзките му с нас.

Все едно че сме чули за него за първи път по телевизията, но никога не сме го виждали или познавали.

— Но ние ще си останем основни заподозрени във финансирането му — отбеляза Марни. — Особено ако той успее.

— Ако само ни подозират, няма да ни навредят. Дори може да ни помогнат. Но никой от полицията и тайните служби не трябва да знае със сигурност, че ние сме основният спонсор на неговите операции. Искам да не са в състояние да открият нашите отпечатъци около Раза.

— Старахме се да превеждаме парите колкото се може по-чисто. Лично се грижих за сигурността на всяко място, където двамата с него се срещаште, а след това отново проверявахме всичко. Номерът на телефона, на който той се свързва с теб, е регистриран на името на една белгийка, която е починала преди три месеца.

Владимир стана и отиде до перилата на кораба, след което се загледа в пенливите води на реката под него.

— Дай телефона на първия скитник, когото видиш на улицата. И не го изключвай. Колкото повече краища оставим на полицията да разплита, толкова по-добре за нас.

— А какво ще правим с Вълка и Стрега? — попита Марни и застана до него. — Те са по-голяма заплаха за нас дори и от ченгетата.

— Те ще трябва да продължат да следят Раза. Вероятно вече са се досетили кои са целите му. Те имат достъп до същата информация, до която и ние, може би дори имат по-добра информация от нас.

— Докато държим под око Раза, можем да следим и тях — предложи Марни. — Рано или късно и едните, и другите ще се озоват на едно място.

— Раза е този, от когото задължително трябва да се отървем. Но какво толкова, ако в престрелката загинат един или двама босове на мафията? Няма да е голяма трагедия.

— Италианците имат доста хора на разположение, но ми се струва, че искат да влязат в битката буквално сами. Няма никаква логика.

— Нека другите престъпни босове да се притесняват за това. Те все още не са убедени в необходимостта от войната, която Вълка иска да разпали и заради която иска помощта им. Като се сблъскват с Раза, Вълка и Стрега дават пример на другите, а нищо не впечатлява толкова синдикатите, колкото демонстрацията на лидерски качества. Точно

така биха постъпили гангстерите от старата школа. Може вече да сме в новото столетие, но кодексът на честта е трайно запечатан и никой не го е отменял.

— Те са напълно способни да осуетят плана на Раза — отбеляза Марни. — Дали да не им попречим?

— Ние ще останем невидими до последния момент.

— Не знам как ще се развият събитията, но съм убеден, че краят ще е кървав и жесток.

— Няма да е по-различно от другите гангстерски войни. Само дето ще се води в по-голям мащаб и с повече жертви. Рисковете са по-големи, но и залозите също. Но независимо къде се води, битката си е битка. Важното е само ние да оживеем, когато димът се разсее и разчистят телата. Това е единственото, което изобщо някога е имало значение.

49.

Рим, Италия

Двамата с Анджела вървахме сред тълпата, събрала се на Испанските стълби. Брунело и Манцо ни следваха.

— Знаеш ли, че тези стъпала не са собственост на италианската държава? — попита ме Анджела.

— Не, госпожо професор, не знам.

— Стъпалата са собственост на Франция. Дори римляните плащат малка такса всяка година на Париж.

— Сигурен съм, че има логично обяснение защо не са били кръстени „Френските стълби“.

— Логично? В Италия? — Тя посочи вляво към една дълга редица от бутикови магазини за дрехи и двуетажна къща, превърната в музей. В тази къща преди два века е живял лорд Байрон. — Едно от двете испански посолства се намира на този площад.

— А испанските посолства са две, защото...

— В Рим всяка държава има две посолства — обясни Анджела. — Едното е пред италианската държава, а другото е пред Ватикана.

— От теб ще излезе страхотен екскурзовод — казах аз, след като минахме по стъпалата, после подминахме фонтана Бернини и прекосихме площада.

— Като говорим за туризъм и обиколки, ти къде си ме повел? — попита тя.

— На обиколка с електрическа кола за голф. Най-добрият начин да разгледаш града. Шофьорът ще ни преведе през онези тесни странични улички, по които е трудно да се върви, а повечето коли не могат да минат през тях. Поисках две коли. Ще ни чакат ето там до книжарницата.

— Ами главните улици? Разрешено ли е такива коли да се движат по тях?

— Лесна работа. Те могат да развият скорост двайсет и пет километра в час и могат да изминат с едно зареждане около сто и

петдесет километра. Така ще можем да си поговорим на спокойствие.

— Някакъв проблем ли има? — попита Анджела.

— Винаги има някакъв проблем.

С Анджела седяхме на задната седалка на белия електромобил за голф, докато шофьорът си проправяше път покрай тълпата, заобиколила фонтана Треви. Бяхме в първата кола, а Брунело и Манцо се возеха във втората, някъде зад нас.

Шофьорът ни попита:

— Пълна обиколка ли искате или се опитвате да останете насаме?

— По малко и от двете — отвърнах. — Засега само си гледай пътя.

— Искате панорамна обиколка или искате да се, въъ, погушкате?

— Английският ти е доста добър — казах му аз.

— За бивш жител на Бруклин ли? — Шофьорът отново се обърна към нас.

— Със семейството ли дойде или сам? — попитах.

— Ожених се за италианка. Истинска италианка, като твоята. Ако се влюбиш в италианска жена, бъди готов да живееш в Италия.

Усмихнах се.

— Изглежда, при теб е подействало.

— Няма от какво да се оплача, амико мио. Тя е добра жена, децата са страхотни, а и тази работа е достатъчно сигурна и ми дава покрив и храни всяка вечер.

— Внимавай, отпред има нисък свод — предупредих го. — Умно, единственият ти разход са акумулаторните батерии на тези чудесии. Доста са скъпички.

— Виждал ли си папамобила? Онзи, с който развеждат папата два-три пъти в годината?

— Да, какво за него?

— Акумулаторът на папамобила трябва да се сменя на всеки три месеца, без значение дали е изминал един километър или хиляда.

— Защо? — попита Анджела.

— Кой знае? — Шофьорът сви рамене. — Но на мен ми върши страхотна работа. Имам приятел във Ватикана и той запазва сменените

акумулатори и ги продава по сто евро парчето. Просто, нали?

Спогледахме се с Анджела.

— Във Ватикана вършат повече далавери от нас — пошегува се тя.

Тълпата се разтвори, за да ни пусне да минем. Много от хората махаха или сочеха с ръце. Обиколките с електромобили още бяха новост, на по-малко от година, но италианците изглежда ги приемаха много охотно.

— Какво мислиш? — попитах аз.

— Забавна идея, но, разбира се, ако трябва да избягаме бързо, с нас е свършено.

— Винаги можем да скочим в движение и да тичаме.

— Хубаво е да чуя, че имаш резервен план — отвърна тя и се загледа в магазините.

— Ти се съ согласи неохотно и не мога да те виня за това. Но се радвам, че си на моя страна.

— Решението ми беше продиктувано от бизнес съображения — отговори Анджела и се обърна към мен. — Но също така и от лични.

— Оттук мога да поема аз. Бърк и неговият екип са на път за Флоренция. Те ще се оправят с тангата там. С Ватикана ще се заема сам.

— А аз да се връщам в Неапол, така ли? — попита Анджела.

— Вече изгубих един приятел и голяма част от семейството си още преди да е започнало всичко. Не съм готов да изгубя още един човек, който не ми е безразличен.

— Оценявам загрижеността ти, Енцо, мио, но когато реших да се присъединя към теб в тази битка, не мислех да съм ти само поддръжка. Трябва да съблюдавам интересите и на моята организация, а тези негодници са не по-малка заплаха и за нас.

Дясната седалка беше тясна и ние се бяхме притиснали един в друг. Не бях се озовавал толкова близо до нея от тийнейджърските ни години. Затворих очи и позволих на приятните спомени от миналото да стоплят душата ми. В тези кратки мигове забравих, че до мен седи бос на мафията, и погледнах към жената, която винаги бях обичал и с която винаги се чувствах сигурно и спокойно.

— Това е началото на дълга война — казах аз. — Не можем да си позволим да губим с лека ръка най-добрите си хора. Мисля, че трябва

да се върнеш в Неапол.

— Никога не съм се оттегляла от битка и нямам намерение сега да го правя.

— Ако нещо се случи с мен, ти ще трябва да продължиш да воюваш сама. Това е решение, продиктувано от бизнес съображения.

— Дватама заедно стигнахме дотук, Енцо. И заедно ще изминем пътя докрай или заедно ще паднем в боя.

— Никой не ме нарича Енцо.

— Никой, освен мен — отвърна тя и се усмихна.

— Не искам да те загубя — казах и погледнах към шофьора, който караше по Виа Венето.

— Тогава недей, защото в противен случай баща ми ще те гони от една държава в друга.

— Мога да си представя.

Анджела се обърна към Пиаца Навона.

— Прав беше, че не се ожени за мен — добави. — Времето не беше подходящо. В началото се ядосах.

И това е естествено. Но ти направи правилния избор. И излезе късметлия. Срећна любовта на живота си. Съжалявам, че я изгуби.

— И сега?

— Сега? Сега да водим война.

Тогава изрекох думите, които отдавна бяха на сърцето ми, но за които никога досега не бях помислял съзнателно:

— Ти и аз, Анджи, нашата история е пълна с неподходящи моменти.

— Познаваме се отдавна — прошепна тя. — Чувстваме се комфортно в присъствието един на друг. Може би не трябва да си въобразяваме, да бъркаме този комфорт е нещо друго.

Нещо в мен се преобърна.

— Имаш право — отвърнах.

Анджела се наведе напред и потупа шофьора по рамото.

— Колко време продължават тези обиколки? — попита.

— Колкото поискате — отвърна весело шофьорът и насочи колата към Пантеона. — Четирийсет и пет минути, седем часа — ваша воля!

— Тогава спри на следващия завой.

— Къде отиваш? — попитах я.

— Да се поразходя — отвърна Анджела. — Не се притеснявай. Няма да съм сама. Брунело и Манцо няма да ме изпускат от поглед.

Колата бавно спря. Анджела се наведе към мен, целуна ме по бузата и дръпна ръката си. После слезе от колата и тръгна пеш към Пантеона. Брунело и Манцо я последваха на известно разстояние.

Аз останах да седя в онази глупава електрическа кола и я съпроводих с поглед, докато се скри в тълпата.

50.

Флоренция, Италия

Дейвид Лий Бърк беше застанал с гръб към статуята на Давид, загледан в хората, които се тълпяха около скулптурата.

Дженифър Маласън беше в единия ъгъл на залата, притиснала гръб към студената стена, със скицник в ръцете.

Робърт Киндър тихо разговаряше с възрастна двойка англичани, които бяха за първи път във Флоренция, за да отпразнуват трийсет и пет годишнината от сватбата си в компанията на този шедьовър на Микеланджело.

Франклин Джей Пиърс стоеше на входа на галерията с пътеводител в ръката и изучаваше лицата на посетителите, които влизаха в голямата и ярко осветена зала.

Карл Андерсън се беше свил между двама студенти по история на изкуството, близо до входа за Галерията, и вече беше забелязал двамата руски стрелци, които също чакаха на опашката на около четири-пет метра зад него.

Бевърли Уивър седеше в черен микробус с работещ двигател, паркиран зад ъгъла на сградата. Тя наблюдаваше едновременно шест компютърни монитора, три, от които показваха вътрешността на галерията, а останалите три — отвъд. Тя също така имаше радиовръзка и можеше да чува и да вижда всеки един от екипа и да ги предупреди светкавично, ако се наложи. „Безшумната шесторка“ беше по местата си.

Аврим беше навел глава в мълчалива молитва, застанал по средата на дългата опашка. Всяка крачка напред сякаш отнемаше цяла вечност. Той беше облечен в черна тениска и широко яке с логото на нюйоркските „Янки“, малко прекалено за влажния климат, но идеално да скрие тънкото, но тежко устройство, закрепено с кожени ремъци за гърдите му.

Устройството му беше донесено по-рано сутринта от неизвестен куриер — млад и слаб тийнейджър, когото не беше виждал преди. Куриерът почука на вратата на апартамента му и му подаде запечатана кутия на „Амазон“. Той кимна и благодари, когато Аврим взе кутията, метна се на старото си червено колело и потегли нагоре по Виа Пиетро Марончели под внушителните сенки на футболния стадион.

На Аврим му трябваше по-малко от час, за да отвори пакета с тъп кухненски нож и отвътре да се покаже устройството. Повече време отне да се изкъпе и да избере подходящи дрехи, тъй като не можеше да се отърве от обзелия го страх. Седна, помоли се и изпи чаша хладък чай. После стана, отиде до кутията, извади устройството и го подържа в ръцете си. Изненада се колко е леко и колко грубо е сглобено. В същото време си даде сметка каква разрушителна сила крие едно такова устройство и колко души могат да загинат от него.

Аврим навлече на себе си устройството, като главата му едва мина през тесния отвор, и закопча кожените ремъци. След това избърса лицето и дланите си с мокра кърпа и посегна към якето с емблемата на „Янките“ — последният подарък от неговия учител и приятел Раза.

В момента, на опашката пред Галерията, той погледна към двамата пазачи на входа, които се бяха фокусирали в лицата някъде зад него. Подаде билета си на млада жена в синьо яке и пола в същия цвят и зачака, докато тя скъса билета и му подаде отрязъка, като веднага след това протегна ръка към следващия посетител на опашката. Аврим мина покрай нея и влезе в малък вестибюл, зави надясно и влезе в Галерията.

Беше на уреченото място.

51.

Ватикана, Италия

Забелязах руските стрелци много преди да засека Раза. Те се бяха разпръснали. Бяха десетина, ако ги бях преброил правилно, по двама в екип. Движеха се сред различни туристически групи, влизаха от една зала в друга. Аз имах в лявото си ухо миниатюрна слушалка и имах аудио контакт с Анджела, Брунело и Манцо. Четиримата се бяхме разположили из цялата сграда. Също така имах миниатюрна видеокамера, прикрепена към яката на черното ми кожено яке, която предаваше сигнал в Ню Йорк. Там Джон Лу се намираше в зала, откъдето на шест големи компютърни екрана можеше да вижда и да чува всичко, което правех.

— Нещо ново? — попитах.

Гласът на Анджела прозвуча в ухото ми:

— Никакви следи от него.

— Ще се появи.

— Двама от руснаците ме засякоха — обади се Брунело. — Така че няма да съм сам.

— Не се притеснявай — отговорих му. — Никой от нас няма да остане сам за дълго.

Тръгнахме към „Сикстинската капела“, минавайки през тесния вход близо до „Страшния съд“. Аз влязох първи и забелязах Анджела с няколко ученички-тийнейджърки, с една, от които разговаряше не принудено. Тя беше с черно яке, маратонки „Найки“ прилепнали по краката ѝ джинси „Джей Крю“. Анджела вървеше към центъра на голямата зала.

Брунело и Манцо заеха позиции, единият до стената най-близо до изхода, а другият застана директно от другата страна, скрит зад пазачите, които пропускаха посетителите.

Аз стоях с лице към дъното на залата, „Страшният съд“ беше зад гърба ми, а фреската на Микеланджело на тавана — точно над мен.

Бях заел моята позиция.

Раза стоеше в средата на една детска туристическа група, осемнайсет момичета и момчета в задължителната униформа на ученически лагер — еднакви тениски, спуснати върху джинси. С тях бяха три учителки. Той се усмихна на децата, които изглежда се чувстваха спокойно в компанията му. Той дъвчеше дъвка, на врата му на кожена каишка висеше скъпа камера с капак върху обектива. Раза се спря и огледа залата. Огледа всичко — картините, старинните мебели, абсолютната величествена атмосфера — и на лицето му изгря усмивка. Сякаш влизаше тук за първи път.

И за последен.

Той беше на уреченото място.

Флоренция, Италия

— Появи се — докладва Бърк. — Бавно върви към главния вход, без да се спира и да оглежда. Върви право към целта.

— Руснаците са навсякъде — обади се Маласън в нейния микрофон. — Ако се наложи, ще открият ураганен огън и ще му осигурят прикритие.

— Той е атентатор-самоубиец — обади се Рурк. — Дошъл е тук да умре. Руснаците няма да искат да му правят компания. Сигурно имат план за оттегляне.

— Избухне ли бомбата, никой няма да може да се измъкне — намеси се Пиърс. — Нито ние, нито те.

— Тогава да се погрижим да не избухне — каза Бърк.

— При мен има четирима — обади се Андерсън. — Те постоянно пускат другите да минат пред тях, което означава, че нямат намерение да влизат.

— Те ще осигуряват прикритие отвън — поясни Уивър от микробуса. — Ще се целят или в нас, или в пазачите, които се опитат да препречат пътя на оттеглящите се.

— Имаш ли визуална картина на мястото, където са оставили транспорта им? — попита Бърк.

— На две пресечки от Галерията — отвърна Уивър. — Два седана с по четири врати, без шофьори в тях.

Бърк се намираще на около десет метра от Аврим и тръгна към него.

— Ще отида да осъществя контакт с него — каза той. — Ако не успея да го склоня, ще дам сигнал и вие ще трябва да го свалите.

— Готов съм — отговори Киндър. — Ще бъде трудно с всичките тези хора наоколо. Ако можеш да го изкараш на някое по-безлюдно място, ще ми помогнеш много.

— Ако не можеш да произведеш чист изстрел, не стреляй — каза му Бърк. — Насочи вниманието си към руснаците. Дженифър ще го

премахне с нож.

— Тръгвам — докладва Маласън. — Ще се целя във врата му. Бомбата ще покрива гърдите и гърба му.

— Останалите: задачата ви е да очистите руснаците — нареди Бърк. — Но ако се налага да стреляте по пазачите, гледайте да е на месо.

Бърк отиде в средата на залата и се спря пред Аврим, като видимо го изненада.

— Здравсти — изрече с усмивка. — Ще ми помогнеш ли да намеря изхода?

53.

Ватикана, Италия

Погледите ни с Раза се срещнаха. Нарочно исках да ме види, да изпадне в паника — дори и само за секунда. Той улови погледа ми и изглежда ме позна. Вероятно от фотография, която някой му беше дал. Изглеждаше по-млад отколкото си го представях. Движеше се като програмиран, като танцьор, който репетира танцови стъпки. Беше облечен с дънково яке и избеляла тениска отдолу. Той вдигна дясната си ръка на височината на кръста, помахаше ми с пръсти и ми се усмихна. После се отдели от групата с децата и тръгна към мен, спокойно и непринудено, в пълен контрол над ситуацията.

Терорист, който се канеше да пристъпи през вратата на Рая.

И тогава осъзнах, че Раза не е атентаторът.

Той беше примамката.

— Атентаторът е някъде в залата — изрекох в микрофона. — Разберете кой е и къде се намира.

— Как ще го разпознаем? — попита Брунело.

— Оставете го той да ви разпознае. Очите, езика на тялото, изнервения поглед. Колкото по-малко време остава да натисне бутона, толкова повече се увеличава адреналинът в кръвта му, толкова по-пресилени са движенията му. Всички те казват, че искат да умрат, но това не е лесна работа.

— Щом го засечете, действайте — нареди им Анджела. — Обектът трябва да бъде неутрализиран, без да се задейства устройството.

Раза се присъедини към група японски туристи и си проправи път към изхода в дъното на залата.

— Изглежда, Раза няма да остане за фойерверките — казах аз. — Джон, проследи го и се погрижи да не стигне далеч.

— Разбрано — отвърна той.

— Манцо, руснаците са твои, докато ние се занимаваме с обекта — обади се Анджела. — Не си хаби куршумите, стреляй на

поражение. В залата има едно ченге, то ще ти помогне.

— Ченгето има ли си име? — попита той.

— Франтони — рече тя.

Флоренция, Италия

— Гледам те и не виждам човек, готов да умре днес — каза Бърк на Аврим.

Аврим беше изненадан от приближаването му. Бърк излъчваше спокойствието на човек, който е еднакво добър и с ръцете, и с оръжието, поради което Аврим направи усилие да прикрие паниката си и да запази спокойствие.

— Аз съм тук като теб, за да видя статуята на Давид — отвърна Аврим.

— Двама руснаци те приближават отляво — докладва Пиърс в микрофона.

Бърк продължи да гледа Аврим.

— Много е лесно да докажеш, че греша — каза. — Ще отнеме само няколко секунди.

— Какво искаш от мен? — попита го Аврим. Почувства, че тълпата около тях сякаш затяга обръча. Зави му се свят, обзе го страшна жажда.

— Разтвори якето — каза Бърк и се приближи още до него, като усети, че руснаците идват отзад.

— Още трима стрелци приближават отпред — обади се Пиърс.

— Имам чисто поле за стрелба по един от тях — обади се Киндър. — След като го уцеля, хората ще побягнат да се скрият и ще имам няколко секунди. Но пак ще остане голяма тълпа.

— Още трима са от моята страна на статуята — докладва Маласън. — Отава напечено.

— Няма да разтварям якето си — отвърна Аврим.

Бърк го сграбчи за ръцете. Движението слиса терориста и той подскочи.

— Какво правиш? — попита.

— Не е необходимо да отваряш якето, бутонът на детонатора е в някой от джобовете ти. — Бърк здраво стискаше китките на Аврим. —

Няма да ти позволя да го направиш.

— Няма да можеш да ме държиш така цял ден — отвърна агентаторът и се поокопоти. — Някои от тълпата вече гледат към нас. Скоро пазачите ще разберат също и ще дойдат тук. На мен ми трябва само секунда.

Бърк погледна над рамото на Аврим и забеляза двама от руските стрелци да се приближават. Всеки от тях държеше ниско на нивото на бедрата пистолет „Глок“.

— Щом тръгнем с моя нов приятел, започнете да чистите компанията — нареди Бърк в микрофона. — Но не вдигайте шум. Очистете колкото можете повече безшумно.

— С кого говориш? — попита Аврим и също забеляза двамата руснаци, които вървяха към тях.

— И ако видите, че обектът се съпротивлява — добави Бърк, гледайки Аврим — очистете го бързо в челото или в тила. Ако аз преча, стреляйте първо по мен, после по него.

Бърк завъртя Аврим, като изви ръцете му зад гърба, и заедно с него тръгна към изхода на Галерия.

Той изчисли, че има петнайсет секунди, преди Галерията да се превърне в бойна зона.

Ватикана, Италия

Стоях в средата на „Сикстинската капела“ и търсех сред посетителите лицето на безумника, дошъл тук да я разруши. Раза не би избрал невинна душа за такава грандиозна задача. Не би рискувал с човек, който да се поколебае или да направи грешка в последната минута. Той би се спрял на някого, за когото разрушението на Капелата би имало по-дълбок смисъл. Някой, който би превъзмогнал емоцията със сила.

И който може да потисне страха си и да се концентрира върху задачата си.

Огледах тълпата, търсейки лицето на този някой.

Лице, белязано колкото с желанието за унищожение, толкова и с решителност.

Лице като моето.

В слушалката ми прозвуча гласът на Джон:

— Никъде не виждам Раза.

— Във всяка зала имаме две камери — отвърнах. — Продължавай да търсиш. Едва ли е далеч. Той би искал да проследи докрай всичко да мине по план.

Обърнах се наляво и забелязах мъж в тъмнокафяво спортно яке и панталон в същия цвят. Той носеше дебели очила и шалче на врата. И двете му ръце бяха пъхнати в джобовете на панталона. Правеше всичко възможно да изглежда спокоен, но не можеше да прикрие притеснението си. Беше на около четирийсет и пет, с добре поддържана брада и видим белег, който започваше от ъгъла на окото му и минаваше по диагонал по цялата дължина на бузата, като частично беше скрит от брадата.

— Трябва да вървя, Джон — казах в микрофона. — Мисля, че открих нашия човек.

Направих няколко крачки към непознатия в очакване да се обърне към мен и да ме види.

— Поддържайте дистанция — наредих на Анджела и екипа ѝ. — И продължавайте да се оглеждате, в случай че съм сгрешил и това не човекът, който ни трябва.

— Нямаме време за грешки — отговори тя.

Приблжих се до мъжа и заставах пред него. Видимо го смутих.

— Син или дъщеря? — попитах.

Мъжът се вторачи в мен няколко секунди, след това огледа тълпата около нас и отново се обърна към мен.

— Син и дъщеря — отвърна. — Преди две години, на този ден.

— На колко години бяха?

— Синът ми беше на дванайсет, дъщеря ми нямаше още десет. Прибираха се от училище заедно с техни приятели, когато бомбата... една бомба, изпратена от хора, които изглеждат като теб.

— И сега искаш да си отмъстиш. И са ти внушили, че с това, което се каниш да извършиш, ще получиш възмездие. Грешиш.

— Това е единственият начин — настоя мъжът.

— Не, не е. Единственото, което ще постигнеш, е да избиеш невинни хора, които не са желали зло на децата ти. Но няма да постигнеш справедливост. Няма да получиш възмездието, което целиш. Ако беше така, тогава аз щях да взривявам бомби на всяко едно многолюдно място, което видяха очите ми.

— Кого си изгубил? — попита ме той.

— Жена ми. И двете ми дъщери. Терористична атака.

— И не ти ли се прииска да убиеш всички терористи?

— Да, щом така ще стигна до единствения, който ми е нужен.

— Раза ли търсиш?

— Не знам.

— На мен ми останаха две деца — каза мъжът. — Раза ще им изпрати парите. За образование. Да си купят дом. Да живеят един подобър живот от този, който аз мога да им осигуря.

— Така ли ти каза той? — попитах и усетих как решимостта и убеждението на атентатора го напускат. — Той казва така на всички. А авансово нищо ли не ти е платил?

Мъжът поклати глава.

Стиснах го за рамото.

— Децата ти ще останат без баща, но и пари няма да получат.

— Кой си ти? — попита ме той.

— Аз съм този, който ще те спре. Ти си по-различен от тях и от мен. Но всичко ще се промени, ако натиснеш бутона в джоба си. Това ще те направи мразен човек, заклеймен и ненавиждан дори от собствената ти страна. От собствените ти деца. От постъпката ти тук ще зависи тяхното отношение и с какво ще те запомнят.

Мъжът ме погледна и поклати глава.

— Раза ми даде думата си. И аз му дадох моята. Каквото е писано да се случи, ще се случи. И то ще се случи сега.

Притиснах дясната си длан до неговата, която беше скрита в джоба му — дланта, чиито пръсти бяха на милиметри от бутона на детонатора.

Изстрелях три куршума в него от упор. Пукотът на изстрелите беше частично заглушен от шума на тълпата и звъна на камбаните отвън. Обгърнах мъжа с ръка и го задържах, докато кръвта му образуваше локва в краката му. Една жена зад мен изпищя, друга закри устата си с длан, очите ѝ гледаха ужасено. Вдясно от мен един мъж извика за помощ.

— Излизай от там веднага! — каза Анджеела в слушалката ми.

Бръкнах в джоба на мъжа и напипах часовниковия механизъм, отместих безжизнената му длан и извадих устройството. Погледнах го в очите — скоро щеше да умре. Бавно отдръпнах ръцете си от тялото му и той се строполи на пода като надут балон. Докато вървах към изхода на „Сикстинската капела“, уплашената и слисана тълпа се разтвори, за да ми направи път.

Вървах бавно до изхода и след като излязох навън, побягнах.

— Тръгвам да търся Раза — казах в микрофона.

Зад себе си чух стрелба, викове и писъци, полицейски свирки и аларми, които се задействаха във всеки ъгъл на Капелата. Брунело и Манцо със сигурност участваха в престрелката с руснаците, като в същото време осигуряваха на Анджеела прикритие да излезе навън и да се присъедини към мен.

— Джон? — обадох се в микрофона. — Разполагаш ли с местоположението на Раза?

Тичах из коридорите, без да знам накъде да се насоча, губейки ценно време. Отговорът на Джон не беше много ясен заради смущения в сигнала.

— Насочва се към моста, който води към замъка „Сант Анджело“. — Беше мъжки глас, говореше английски с италиански акцент. — Древният път, по който папите са бягали при нападения срещу Ватикана.

— Франтони?

— Да — каза той.

— На наша честота ли си, или ни прихвана с полицейска радиостанция?

— На наша честота е — отговори вместо него Анджела. — Той ще те заведе, където трябва.

Облегнах се на стената, за да си поема дъх, и за миг затворих очи.

— Добре — отвърнах в микрофона. — Как да стигна до моста?

Флоренция, Италия

Двама от руснаците в Галерията бяха мъртви, подпрени на една от стените. Маласън беше убила единия с нож в корема. Вторият беше уцелен от Киндър от близко разстояние.

Бърк водеше Аврим към изхода от Галерията. Пиърс вървеше пред тях и играеше ролята на щит към всеки, който дръзнеше да ги нападне.

— Чакайте сериозна компания от две посоки — обади се Уивър от микробуса. — Руснаци откъм гърба ви и отвън.

— Андерсън, чакай ни на изхода — нареди Бърк. — Ще ти предам обекта.

— И къде да го заведа?

— Където руснаците са паркирали колите си — отвърна Бърк. — Уивър ще те напътства.

— И после?

— Ще ти кажа, като стигнеш там. Останалите: пълно бойно снаряжение и бронезилетки. Правете всичко възможно да няма жертви сред полицаите и цивилните. Придвижете се към мястото, където руснаците са оставили колите си. Там ще чакат Уивър и Андерсън.

— В Галерията остават шестима стрелци и те се движат бързо към изхода — докладва Маласън.

— Още четири или пет по улицата, насочват се към вас — обади се Андерсън.

— Уивър, колко пазачи има около сградата? — попита Бърк.

— Виждам четирима на екрана — отговори Уивър. — Малко понагоре е паркирана синя кола, в нея има поне трима души.

Аврим, целият плувнал в пот, с изтръпнали ръце от стискането на Бърк, влачеше краката си, докато вървеше, опитвайки се да спре едрия непознат.

— Не можеш да ме изкараш оттук — каза му. — Твоето е самоубийствена мисия, не моето.

— На теб какво ти пука? Нали така или иначе възнамеряваше да умреш днес?

Двамата бяха на по-малко от десет метра от изхода на галерията.

Бърк кимна на Андерсън.

— Той е твой сега. Ако се опита да се отскубне от хватката ти, пречупи му врата и го използвай като щит, когато руснаците открият огън. Бомбата ще избухне само ако се натисне бутонът.

— След колко време е нагласено устройството да избухне? — попита Андерсън и грабна Аврим за ръцете.

— Устройството е грубо сглобено, трудно е да разбере — отвърна Бърк. — Но предполагам, петнайсет, може би дващест секунди.

Андерсън и Аврим излязоха на следобедното слънце, Бърк ги следваше отзад. Руснаците тичаха по коридора зад тях, Маласън и Киндър бяха някъде наоколо.

— Ето ги, идват — каза Бърк в микрофона. — Пестете всеки патрон като последен и ще се видим, като свърши всичко.

Тичах по Пасето ди Борго, тесен и открит коридор от червени тухли, който извеждаше от Ватикана към замъка „Сант Анджеლო“.

Някога е бил използван за затвор и убежище, но сега беше туристическа атракция, до която се стигаше по Моста на ангелите.

Намирах се по средата на коридора, когато чух стъпките на Раза някъде пред мен. Лука Франтони ме беше напътствал, докато излязох от Ватикана и се озовах в коридора. Помагаше ми да се ориентирам от един ъгъл в друг, от едно стъпало на друго, докато изляза на открито.

Откъм залите на Ватикана зад мен още се чуваше стрелба. Битката между Анджеला и хората ѝ срещу руснаците навлизаше в разгара си.

— Някой вижда ли какво става вътре? — попитах.

— Не се притеснявай — обади се Франтони. — Анджеला има достатъчно сили. аз имам десетина човека вътре и още двама, чиято задача е посетителите да не пострадат.

Ускорих крачка и продължих напред. Чух стъпки зад мен. Беше Анджела. Само като я видях, с разтворено яке, с пистолет във всяка ръка, с маратонки, не можах да се сдържа и се усмигнах. Продължих да тичам и не забелязах как трима руски стрелци се прицелиха в нея. Разбрах едва когато чух изстрелите и нейния стон, след което тя падна на земята, а лицето ѝ се одраска в червената тухлена стена.

Обърнах се назад и видях стрелците. Анджела беше на земята, легнала на едната си страна, с гръб към стената. Напъхах детонатора в джоба си и извадих втори пистолет, също „Глок“, от кобура на лявото ми бедро. Прицелих се с двата пистолета и стрелях по руснаците. Те отвърнаха на огъня. Куршумите засвириха покрай мен, забивайки се в стената, образувайки малки облачета прах от разбития камък.

— Анджела е ранена — казах в микрофона. — Трима руснаци идват към мен и ще се доберат до нея. Раза избяга и навярно вече е стигнал замъка.

Едва различих гласа на Брунело на фона на интензивната стрелба, която се водеше в сградата.

— Тримата, които идват към теб, и двамата, които сме притиснали вътре, са последните руснаци. Останалите или са арестувани, или са застреляни от ченгетата.

— Оправяй се сам — обади се Манцо. — Няма да можем да стигнем до теб навреме.

Бях на десетина метра от Анджела и спрях да тичам. Извадих празните пълнители на пистолетите, пъгнах пълни и отново се прицелих в руснаците. Постепенно адреналинът и гневът ми се изчерпваха. Боях се да погледна към нея. Боях се да науча истината.

Почувствах изгаряща болка в десния крак — бях улучен. Въпреки това запазих позиция и спокойно се прицелих. Уцелих единия от руснаците точно под челюстта. Той се просна по гръб.

Чух го, преди да го видя. Думите му отекнаха в слушалката ми:

— Върви към Анджела — обади се Франтони. — Остави двамата на мен.

Франтони беше на около пет метра от руснаците и стреля по тях. Единият бързо падна на колене и беше довършен от куршум в главата.

Закуцах към Анджела и взех главата ѝ в ръце. Дясната ѝ ръка беше пропита с кръв, тънки червени струйки течаха покрай пръстите ѝ и оттам на паважа. Гледах я в очите, приближих я до себе си. Кръвта от раната в крака ми капеше върху якето ѝ. Тя отвори очи. Челото ѝ беше цепнато и от него течеше кръв по тениската и врата ѝ.

— Ще можеш ли да станеш? — попитах.

— Не знам, ще се опитам — отвърна тя.

Двамата с усилие се изправихме на крака, но се спряхме, щом чухме стъпки зад гърба ни. Аз се извъртях рязко с двата пистолета по посока на звука.

Мъжът, който вървеше към нас, беше на около трийсет и пет, с черна коса, мускулесто тяло, с два пистолета. Бялата тениска под самото му беше изцапана с кръв.

— Спокойно — каза Анджела. — Това е Лука Франтони.

Огледах непознатия и кимнах одобрително.

— Ние се познаваме — отвърнах. — Косвено.

Огледах терена зад Франтони, хвърлих поглед към труповете на тримата руснаци.

Потупах го за рамото.

— Длъжник съм ти — казах му.

— Скоро може да се наложи да ми върнеш услугата — отговори Франтони.

Анджела посочи замъка над рамото ми.

— Раза се е укрил вътре.

— Вече може и да е избягал — отвърнах аз.

— Щяхме да чуем — каза тя. — Поставила съм половин дузина от моите хора пред изходите, Франтони също е разположил екипа си. И едните, и другите искат да му видят сметката. Не, според мен той е вътре и ни чака.

Извадих детонатора от джоба си и го дадох на Франтони.

— Ти сигурно ще му намериш по-добра употреба от мен — казах.

Франтони взе устройството и го пъкна в задния джоб на джинсите си.

— Бомбата вече беше обезвредена — отвърна. — Моите момчета я свалиха от тялото на атентатора.

После Франтони се наведе и взе от земята пистолетите на Анджела и ѝ ги подаде. Тя ги взе с окървавените си ръце.

— Да довършим започнатото — каза.

Закуцах в компанията на боса на неаполитанската Камора и шефа на антитерористичния отряд на римската полиция. И тримата бяхме окървавени, но готови за още една битка.

Флоренция, Италия

Андерсън изблъска Аврим в багажника на една от колите, които руснаците бяха паркирали в страничната уличка на две пресечки от Галерията. Зад тях районът се беше превърнал във военна зона. Улиците бяха изпълнени с дим от стрелбата и сълзотворен газ. На асфалта, на тротоара и по капаците на колите лежаха трупове. Витрините на магазините и входните врати на жилищните сгради бяха надупчени от куршуми. Трина униформени полицаи също бяха пострадали — двама ранени и един убит. Четирима от руските стрелци лежаха проснати на паважа, двама от тях още държаха пистолет в ръката.

„Безшумната шесторка“ на Бърк също не остана незасегната. Пиърс седеше, облегнат на стената, близо до паркираните седани. Дясната му ръка беше одраскана. Маласън лежеше по лице на улицата, на метри от него, и не мърдаше. Бърк беше отнесъл куршум в рамото, а друг го беше одраскал отстрани по главата. Дори Аврим беше прострелян в крака и губеше много кръв.

Андерсън беше взел детонатора от якето на Аврим по време на схватката и изчака Бърк да завие зад ъгъла и да дойде при тях.

— Има още седем, може би осем руснаци, които се движат към нас — каза Бърк на Андерсън. — Провери Пиърс и Маласън и се пригответи да ги натоварим в микробуса. Уивър трябва да дойде скоро.

— Идвам — обади се Уивър в слушалките им. — До минута ще съм при вас.

— И него ли ще вземем? — попита Андерсън и кимна към Аврим.

Бърк поклати глава.

— Той ще се вози при руснаците — отвърна и издърпа Аврим от Андерсън. — И дай детонатора на Уивър веднага щом се качим в микробуса.

Андерсън тръгна към улицата, за да евакуира падналите си в боя другари.

Аврим се обърна към Бърк, кървящ, уплашен и уморен:

— Не можете да ме оставите на руснаците. Те ще ме убият, щом ме видят.

— Ти ще ги изненадаш — отвърна Бърк. — Ти ще им видиш сметката, преди те да имат шанса да те убият.

Бърк извади швейцарско сгъваемо армейско ножче от джоба на джинсите си и пъхна острието в процепа на ключалката на багажника на колата.

— Не са си заключили колата — отбеляза Бърк и се усмихна. — Тези руснаци никога не си заключват колите.

Той отвори багажника за по-малко от трийсет секунди и се обърна към Аврим:

— Тук пътищата ни се разделят. Влизай вътре.

— Защо?

Бърк го изгледа, след което го удари по главата с дръжката на пистолета. Първият удар го зашемети, от втория и третия се олюля, а четвъртият директно го прати в несвяст. Бърк вдигна безчувственото тяло на Аврим и го напъха в багажника, като положи главата му върху кафява чанта. После разкопча якето, провери дали бомбата е добре закрепена на гърдите му и затръшна капака на багажника.

Той изчака, докато микробусът, управляван от Уивър, завие рязко иззад ъгъла и спре до двата седана.

Страничната врата се отвори и когато Бърк скочи вътре, микробусът веднага потегли.

— Зле ли е? — попита той и погледна към Пиърс и Маласън.

— И двамата са изгубили много кръв — отвърна Киндър. — Пиърс е ранен, трябва само да се извади куршумът. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— А Дженифър?

— Коремна рана. Бронежилетката е спряла един от куршумите, но другите са минали точно под нея. Трябва да я види лекар-специалист в болница.

Бърк се обърна към Уивър:

— На какво разстояние трябва да се отдалечим, за да задействаме устройството?

Намираха се на три улици от седаните на руснаците и виждаха как останалите живи стрелци тичат към колите. Уивър рязко спря микробуса.

— Ето тук е добре — отвърна тя и взе устройството.

Бърк отвори страничната врата и излезе навън.

Погледна в далечината към тесните улици и зачака руснаците да се накачат по колите и да потеглят. Водещият седан се движеше с много по-висока скорост.

— Можем ли да взривим и двете коли? — попита Бърк.

— Колко грубо беше направена бомбата? — попита Уивър.

— Доста. Половин дузина парчета нискокачествен динамит, жици с изолация и таймер. Щеше да е достатъчно да съборят Давид от пиедестала му. Раза е планирал стените и мраморните подове да причинят останалите вреди.

— Едната кола ще хвъркне във въздуха със сигурност — отвърна Уивър. — Може да разбие стъклата на втората и да спуска гумите, ако е достатъчно близо.

Бърк се отдалечи от микробуса и отиде в средата на улицата. Седаните бяха на по-малко от две пресечки. Той вдигна дясната си ръка, свита в юмрук, и вдигна палец. Вътре в микробуса Уивър натисна червения бутон на детонатора.

Експлозията рязко спря първия седан. Четирите му врати, капациите се разлетяха в различни посоки, разбивайки стъклата на паркираните отстрани коли и на вратите на сградите. В небето се изви огнено кълбо и десетки дървени капаци на прозорци бяха откъснати от пантите им. Четирима от пътниците в колата бяха изпепелени моментално.

В багажника тялото на Аврим сякаш изчезна, разтвори се. От него останаха само няколко разпръснати овъглени останки.

Вторият седан също претърпя щети. Задните му гуми станаха на парцали, задното стъкло се пръсна. Пламъците погълнаха предната част на колата и шофьорът изгуби управление и контрол върху волана. Колата бавно спря на половин пресечка от мястото, където стоеше Бърк.

Руснаците изскочиха от колата, с оръжие в ръцете, с покрити със сажди и прах дрехи.

Бърк извади два пистолета от колана си и тръгна към тях. Киндър изскочи от микробуса и го последва, а малко след това тръгна и Андерсън.

— Да видим дали им е останало желание за бой — каза Бърк, докато вървяха към противниците си. — Уивър, направи обратен завой и следвай зад нас. Карай бавно и славно.

Руските стрелци избърсаха дима и саждите от очите си и видяха как Бърк и екипът му приближават към тях, след което заеха позиции, готови за стрелба.

— Изглежда, нещо се разколебаха — каза Киндър.

— Нека да им дадем храна за размисъл — отвърна Бърк. — Като стигнем до завоя, открийте огън по тях. Ако отвърнат, тогава значи ще се бият до последно.

Тримата руснаци се отделиха от димящия седан и се придвижиха в средата на улицата, все още замаяни от силата на експлозията, без да могат да фокусират зрението си. Зад тях се чува сирените на приближаващи полицейски коли. Руснаците разбраха, че полицията ще е тук най-много до няколко минути. Гъстият дим от горящата кола покри тясната улица като е черно одеяло. Не се виждаше почти нищо. Руснаците бяха принудени да се прицелват повече по звука, отколкото по реални мишени.

Андерсън и Киндър спряха на кръстовището и използваха за прикритие каменните стени. Бърк стоеше непоклатим в средата на улицата с насочени напред пистолети. Уивър придвижи микробуса напред и спря само на около метър зад него.

— Само кажи кога — обади се Андерсън.

— Сега — отвърна Бърк.

Всеки от тримата откри стрелба в дима, който от вятъра тръгна да се мести в тяхна посока. Ответният огън беше минимален и спорадичен. Куршумите се удряха в камъка или отскачаха от паветата. Скоро стрелбата спря.

Бърк и хората му също спряха да стрелят и зачакаха.

— Може всички да са мъртви — каза Киндър. — Доста олово изхабихме по тях.

— Може да са си плюли на петите — предположи Андерсън. — Мястото е пълно е ченгета. След броени секунди ще са и на тази улица.

— Включи фаровете — нареди Бърк на Уивър. — Димът е много гъст, така ще виждаме по-добре.

Уивър ги забеляза първа — тримата руснаци сякаш възкръснаха от дима.

Един куршум удари Киндър в рамото и пистолетът му падна на тротоара. Андерсън се обърна и си размени няколко изстрела от близко разстояние с втория руснак. Двамата бяха на метър един от друг и всеки изстрелян куршум попадна в целта си.

Бърк свърши патроните и понечи да смени пълнителя, когато беше улучен в левия хълбок. Ударът го събори и той падна на коляно.

Уивър отвори вратата на микробуса и изпразни глока си по посока на стрелеца, който беше улучил Бърк. Четири от куршумите й поразиха руснака и онзи се просна мъртъв по гръб.

Бърк напъха нови пълнители в двата пистолета със забавени от раната движения и насочи пистолетите към руснака, който се канеше да довърши Киндър.

— Залегни! — извика Бърк.

Киндър се просна на тротоара, лицето му беше на сантиметри от канавката. Руснакът, застанал над него, понечи да се обърне и да се прицели в едрия американец.

Бърк го изпревари и стреля. Онзи сякаш подскочи няколко пъти от силата на ударите и падна мъртъв назад, обратно в дима.

Бърк се обърна към Андерсън и последния руснак. Двамата бяха на земята и никой от тях не мърдаше. Киндър се надигна, взе си оръжието от земята и отиде до Андерсън. Погледна към руснака, изрита оръжието му далеч от тялото и коленичи да види в какво състояние е приятелят му.

— Още диша — провикна се. — Има две дупки, едната рана е сериозна.

Бърк отиде при Киндър и му помогна да изправи на крака Андерсън. Уивър премести микробуса до ъгъла, изскочи отвътре и бързо отвори страничната врата. Един по един тя качи ранените вътре и затвори вратата. Изтича отпред, отново седна зад волана и включи на скорост.

— Всички сме вътре — докладва Уивър.

— Да тръгваме — заповяда Бърк. — Нямаме повече работа тук.

59.

Парко Адриано, Италия

Намирах се на втория етаж на замъка с неговите дебели стени. Анджела беше до мен, вървеше в другия край на стълбището. Франтони беше точно пред нас.

Раза се криеше някъде сред тези древни стени и трябваше да бъде намерен.

— Как сте с патроните? — попита Франтони.

— Аз имам два пълни пълнителя — отвърна Анджела.

— Аз съм на изчерпване — отвърнах аз.

— На горния етаж има зала със средновековни оръжия — каза Франтони. — Ако не ви притеснява, че ще нарушите закона, можете да попълните арсенала си с някой и друг експонат. Тези чудесии могат да нанесат много по-големи поражения от пистолета.

— Ако Раза е в тази сграда, той със сигурност ще избере последния етаж, което му дава предимство, ограничава подходите ни към него и осигурява доста свободно пространство за схватки.

— Може да си мисли, че съм сам — предположих. — И точно това искам да си мисли.

— Не можеш да се справиш сам — отвърна Анджела — когато си ранен.

— Той можеше да заблуди и ченгетата, и вашата група — рече Франтони. — От доста време се крие и знае как да се измъква от „горещи“ места.

— Не и този път — заявих.

— Защо си толкова сигурен? — поинтересува се полицаят.

— Вече сигурно е разбрал, че каквото и да е планирал да се случи във Ватикана, няма да се случи. Това означава, че е коствал на руснаците много пари, време и човешки ресурси, а в замяна не е изпълнил обещаното.

— Значи, ако очисти някого от вас, това може да му спечели червени точки пред руснаците.

— Именно — отвърнах. — А ако има късмет да очисти и двама ни, още по-добре за него. Вероятно отгоре вече е видял как ни раниха с Анджела. Знае, че сме пролели кръв, и си мисли, че това му дава предимство.

Франтони хвърли поглед към мен и към Анджела, докато изкачвахме стълбите. Двамата оставяхме кървави следи.

— Може и да има право — каза той.

— Раненият вълк е най-опасното животно — възразих аз.

— Може би. Но той няма да очаква да има ченге с вас. Така че аз ви давам елемент на изненада.

— Само да сме наясно — казах аз. — Не искам да арестуващ Раза жив.

— Нямам намерение да го арестувам.

Стигнахме оръжейната зала на третия етаж. Голямата кръгла зала беше натъпкана с най-различни пистолети, саби, мечове, щитове, мускети и уреди за изтезания, изложени в стъклени витрини. В табелите под тях в подробности се описваше по какви зловещи начини може да се използва съответното оръжие или устройство.

— Обслужете се сами — предложи Франтони и огледа смъртоносните инструменти през витрината.

Анджела се вгледа в три уреда за изтезания, предназначени да лишат мъжа от най-ценното му „богатство“, и се усмихна.

— Тези биха свършили работа. Едва ли има мъж, който не би проговорил, като му закачиш това нещо.

С дръжките на двата глока счупих витрината и ги затъкнах в колана. После бръкнах и внимателно, за да не се порежа от стъклата, взех меч и нож.

Анджела постъпи по същия начин с пистолетите си и избра дебел сребърен боздуган с железни шипове.

— Винаги съм искала да имам такъв.

— А ти? — обърнах се към Франтони.

Той показа деветмилиметров пистолет и леко очукан сгъваем нож.

— Аз имам всичко необходимо — отвърна.

— Таванът е два етажа по-нагоре — казах. — Той ме очаква, затова аз ще вода. Ти прикривай Анджела и върви зад мен. Но не

прибързвай. Нека да караме по реда си. Искам Раза да ми даде определена информация и чак след това ще му видя сметката.

— Ако изобщо може да ти даде някаква информация — отвърна Франтони.

— Много скоро ще разбере. Но ако е на покрива, няма начин да се измъкне оттук жив.

— На това разчитам и аз — каза полицаят.

Изгледах го за миг, после и Анджела, след което се обърнах и излязох от залата, повеждайки групата към покрива. Раната ме болеше, като се движех. С всяко следващо стъпало чувствах остра болка в крака, а кръвотечението беше станало по-обилно. Виеше ми се свят и чувствах слабост. Предполагах, че Анджела е в още по-лошо състояние. Единствената ми подкрепа оставаше Франтони, но това ме поставяше в деликатна ситуация — да се доверя на ченге, което почти не познавах.

Анджела изглежда беше спокойна в присъствието му — знак, че двамата с него имаха някаква солидна история. Франтони беше споменал, че иска нещо в замяна на помощта му и аз се запитах какво ли ще е то. Не беше за пари, той не беше такъв човек. А ако беше корумпиран, то Анджела със сигурност му плащаше достатъчно. Малко са нещата, които един мафиотски бос мрази повече от това да не знае какви са мотивите на даден човек, какво иска да получи като отплата. Но сега трябваше да отложи този въпрос за по-късно и да се фокусирам върху основната си цел. Знаех със сигурност, че Раза ще е на покрива и ще ме чака, нетърпелив да се нахвърли върху този, когото винеше за провала на плана му. Той беше терорист, а аз — гангстер, но двамата ни движеше желанието за пари и реванш. Заради мен той беше претърпял сериозни финансови загуби и сега щеше да си го върне, като осребри емоциите си.

Двамата също така притежавахме определена надменност и самоувереност. Раза никога не би се съгласил, че не може да ме убие, а аз не можех да приема мисълта, че ще изгубя битка от него. Ние бяхме програмирани да побеждаваме, независимо от цената. Мисълта за каквото и да било поражение никога не можеше да проникне в съзнанието ни. По-скоро щяхме да умрем, отколкото да се предадем.

Но днес, малко преди залез-слънце, желанието на един от нас щеше да се сбъдне.

Раза стоеше с гръб към каменните бойници. Рим се беше разпрострял в краката му. Той ме очакваше, когато изкачих последното стъпало и се озовах на покрива. Гледката от замъка е една от най-красивите от всички римски забележителности. При други обстоятелства щях да се наслаждавам на впечатляващата панорама около мен, от купола на „Свети Петър“ до буйно течащата река, до живописните хълмове и камбанариите на църквата, които сочеха към небето — огромният и внушителен вечен град, надживял не една и две епохи в историята.

Но всичко това трябваше да остане за някой друг ден.

Хвърлих поглед към статуята на Архангел Михаил над мен и тръгнах към Раза. Държах ножа в лявата ръка и меча в дясната, pistolетите бяха затъкнати в колана ми.

Терористът беше разперил ръце върху камъка на бойницата, в дясната държеше сгъваем нож.

— Кажи ми — обърна се той към мен, докато приближавах — как разбра, че ще използвам примамка? Че няма да съм този, който ще активира устройството?

— Ти не обичаш да се показваш. Ти си организаторът, не изпълнителят. Типове като теб никога не си цапат ръцете.

— Но сега съм тук. Застанал пред големия лош Вълк.

— Само защото ти трябва скалп, който да покажеш на Владимир — отвърнах. — Преди той да вземе твоя.

— Не ме е страх от руснака. Както не ме е страх и от теб.

— А би трябвало.

Раза се отдръпна от стената и зае стойка с отпуснати ръце. Аз стиснах по-здраво ножа и продължих бавно да вървя към него.

Той погледна към крака ми, от който капеше кръв.

— Мога да си постоя така час, час и нещо и да изчакам да ти изтече кръвта — каза.

Насочих острието на ножа към него и направих още няколко крачки.

— Може и да си прав — отвърнах. — И ще ти е за първи път. Обикновено ти даваш заповед и после чакаш да гръмне бомбата, за да излезеш да преброиш трупите.

Раза поклати глава.

— Знам, че мислиш, че съм виновен за атентата, в който загинаха жена ти и дъщерите ти — каза той. — И макар че щях да изпитам огромно удоволствие да планирам и да организирам тази мисия, за съжаление не мога да си припиша заслугите за нея.

— Но ти знаеш кой го е направил.

— Може би. Но ти никога няма да разбереш. Поне не и от мен.

Изнесох леко назад ръката си с ножа и се приготвих да нанеса удар. Тогава зад мен проехтя изстрел. Раза се олюля и погледна към зейналата на корема му рана. Подпря се на бойницата и се хвана с две ръце за корема, опитвайки се да спре кръвта.

Франтони мина покрай мен и сграбчи Раза със свободната си ръка за гърлото.

Анджела застана до мен и ме хвана под мишница, за да не падна.

Франтони впери гневния си поглед в Раза и с дрезгав глас изрече:

— Може и да не си виновен за атаката срещу самолета, в която загина неговото семейство. Но съм сигурен, че си виновен за взрива на летището в Рим. Там загинаха много хора. Един от тях беше брат ми Реми. Той беше ченге, също като мен, но по-добър.

Погледнах към Анджела и тя стисна по-силно ръката ми.

— Да вървим — каза. — Нека Франтони да поеме нещата оттук.

— Нали каза, че няма да го арестуваш — обърнах се към Франтони.

Той ми отговори, но очите му не изпускаха Раза.

— Аз съм полицаи от Отдела за борба с тероризма. Но съм роден и израснал в Неапол. Той ще бъде арестуван, но по неаполитански. Имате думата ми.

Мостът на ангелите, Италия

С Анджела вървахме по моста хванати за ръце, подминавайки статуите на ангели от двете ни страни. Лампите светеха с мека светлина в ранната вечер. Зад нас пред входа на замъка се суетяха полицаи и камористи. Реката приятно шепнеше под краката ни.

Бяхме минали покрай три ангела, когато чухме звука от тупването на човешко тяло върху камък. Раза беше паднал от покрива. Франтони беше отмъстил за смъртта на брат си.

— Имаш ли си любим ангел? — попита ме Анджела, без да обръща внимание на суматохата зад нас.

— Михаил — отвърнах. — Истински боец. А ти?

— Винаги съм си падала по Луцифер. Той е бил любимецът на Господ, както знаеш.

— Защо ли не съм изненадан? — изрекох и в същото време забелязах нейната кола, която ни чакаше на другия край на моста.

Обърнах се назад към извисяващия се и осветен от мигащите навсякъде наоколо лампи на полицейски коли замък.

Прекосихме моста и се насочихме към чакащия ни седан. Трима от нейните хора изтичаха към нас, отвориха вратите и ни помогнаха да се качим.

— Когато баща ми чуе за това, ще му се прииска да те убие. — Анджела се усмихна. — Отново.

Свих рамене.

— Щях да се разочаровам, ако реакцията му беше друга.

Двамата седнахме в колата и шофьорът бързо потегли към болницата. Анджела облегна глава назад и затвори очи.

Погледнах навън и после към нея. Лицето и косата ѝ бяха изцапани със засъхнала кръв. Раната ѝ продължаваше да кърви. Цепнатината на челото ѝ беше почерняла и изцапана с пръст.

Взех дланта ѝ в моята.

Тя се усмихна и стисна дланта ми по-силно. Обърна се и ме погледна.

— За тази вечер мога да ти дам само толкова — каза.

— Това ми е напълно достатъчно — отвърнах и затворих очи.

Първата битка, разразила се през дългото и жестоко горещо лято, беше към края си.

61.

Ийст Хемптън, Ню Йорк, САЩ

Влязох в библиотеката с бинтован крак и с патерица в лявата ръка. Джими беше с гръб към мен и гледаше към градината и океана. Когато чу да влизам, се обърна с количката. Той се досещаше защо съм дошъл. Въпреки недъга си той все пак беше син на дон и разбираше по-добре от всеки друг защо не мога да го оставя жив.

Това беше най-трудното ми решение.

Чичо Карло беше компенсирал със смъртта си само част от предателството — издаването на информация от Джими на руснаците. Но имаше и друга част, за която само аз можех да отмъстя. С неговите действия той застрашаваше живота на сина ми, а аз не можех да позволя подобно нещо.

Приблжих се до него. Застанах на сантиметри от инвалидната количка и поставих длан на рамото му. Той направи жест с ръце и аз кимнах.

— Ще стане бързо — казах му. — Обещавам.

Извадих тръбата от устата му и я пуснах на пода.

После застанах откъм машината на гърба на количката и изключих подаването на кислород. Джими започна веднага да се задъхва, погледна ме в очите и направи последен жест.

— И аз те обичам — казах и взех дланта му.

Джими взе да се гърчи, гръдните му мускули се мъчеха да вдишат въздух. Лицето му почервения, цялото му тяло потрепери, краката също.

Загледах се в океана с мокро от сълзи лице. Усещах как животът бавно напуска тялото на Джими, докато той продължаваше да стиска дланта ми.

62.

*Ийст Хемптън, Ню Йорк, САЩ
Есента на 2013 година*

Плажът беше пуст, синът ми Джак гонеше Хюго по мокрия пясък.

Анджела вървеше до мен.

Бяха минали осем седмици от схватките в Рим и Флоренция. И макар раните ни още да не бяха заздравели, двамата укрепвахме с всеки изминал ден. Някогашното дребно кутре, което Анджела беше подарила на сина ми, сега се беше превърнало в трийсеткилограмов звяр и следваше Джак навсякъде.

— Колко големи каза, че стават? — попитах Анджела.

— От шейсет до осемдесет килограма — отвърна тя. — Хюго ще стане голям боец.

— Отдавна не съм виждал Джак толкова щастлив.

— Хюго ще му помогне да излекува психическите рани. И ще му бъде приятел, на когото може да разчита.

Погледнах към Анджела.

— Хубаво е човек да има такива приятели — казах.

— Как са Бърк и екипът му?

— Понесоха удари, но ще са готови отново за действия след месец-два. Сега си почиват на Капри, правят тен и се напиват. — Ти успя да направиш впечатление на някои от организациите. Щетите, които можеха да причинят атентатите в Рим и Флоренция, ако не ги бяхме спрели, убедиха Триадите и Якудза да се присъединят към нас във войната.

— Гърците също са в играта, искат да отмъстят за смъртта на Големия Майк.

— На сицилианците само им трябва леко побутване. За тях ще е по-удобно, ако Камората поеме отговорност за ликвидирането на терористите и руснаците.

— А ти? — попитах.

Тя продължи да върви, като босите ѝ крака вдигаха пясък във въздуха след всяка крачка.

— Аз ще съм на линия, ако ти потрябвам — накрая отговори. — Но... ситуацията е сложна.

— Трябва ми известно време — казах ѝ.

— Няма за къде да бързаме.

Прегърнах я през кръста и бавно я придърпах към себе си. Тя облегна глава на рамото ми.

Продължихме да вървим така по брега. Единствените звуци около нас бяха шумът на вълните, смехът на момчето и лаят на кучето.

Бяхме само ние двамата, истински, неподправени, през тези няколко кратки мига. Бяхме в състояние на душевен мир и покой.

ЕПИЛОГ

*Сентръл Парк, Ню Йорк, САЩ
Есента на 2013 година*

Седях на една стара дървена пейка срещу Грейт Лоун и гледах как мъже на средна възраст играят софтбоул. Свечеряваше се и студен вятър се спусна над парка, подхвърляйки във въздуха листа на дървета и счупени клонки.

Продължавах да гледам играта, без да обръщам внимание на Владимир, който седна на пейката, на половин метър вляво от мен.

— Браво на теб — каза той. — На теб и на Стрега. А аз направих грешен избор. Раза не беше достатъчно екипиран, за да се справи с вас двамата.

— Поиска среща и аз се съгласих.

— Искам да те помоля за една услуга. В замяна и аз ще ти направя една.

— Каква е тя?

— Борбата с теб през това лято ми коства доста пари — отвърна той. — А и Раза не беше единственият терорист, когото спонсорирам.

— Ако си дошъл да искаш заем от мен, забрави.

— Платих им от собствените си пари и сега останах без средства — продължи Владимир. — Всичко това може да се поправи, но ми трябва помощта ти.

— И как точно?

— Трябва да изпера руска валута на стойност петдесет милиона долара и да ги обърна в долари. Единственият, който е в състояние да го направи, е твоят приятел Кодома и неговите банкери от Якудза. Може да стане само за двацет и четири часа, дори и по-бързо. За съжаление той отказва да прави бизнес, с която и да е руска банда, особено с моята.

— И мислиш, че аз ще мога да го разубедя?

— Точно така. Ти винаги си бил близък с него, а сега дори си още по-близък, след като племенникът му е прикрепен към твоята група.

— Кодома е уважаван бос и приятел. Той никога няма да се съгласи да престъпи традициите на Якудза, независимо кой го моли за това.

— Можеш да го убедиш.

— Защо си толкова сигурен?

— Ти започна тази война, за да разбереш кой е заповядал атаката срещу самолета, в която загинаха съпругата ти и дъщерите ти. Мен можеш да изключиш, защото ако искам да напада някого, аз нападам него, а не семейството му. А вече знаеш, че не е бил и Раза.

Обърнах се към него.

— Но ти знаеш кой е бил.

Владимир кимна.

— С тези терористи не можеш никога да си сто процента сигурен. Много от тях поемат отговорност за атаки, в които нямат никакво участие. Отнема много време и големи суми пари дори да се доближиш до истината. Но да, знам кой е бил.

— Значи ти ще ми дадеш името, ако убедя Кодома да изпере парите ти? Такава сделка ли ми предлагаш?

Руснакът кимна.

— Такава оферта никой няма да ти даде. Щом си свършим работата и се разделим отново, обещавам, че ще бъда гроб за името.

— Ще говоря с него. Но не гарантирам, че ще се съгласи. Ще направя всичко възможно, може да си сигурен.

— Значи се договорихме.

Той бръкна в джоба на самото си, извади тънък бял плик и го постави на пейката между нас двамата. После стана и тръгна към източния край на парка с ръце в джобовете, с наведена глава срещу засилващия се вятър.

Протегнах ръка към плика и го стиснах здраво.

Отворих го и извадих сгънат лист хартия, на който по средата бяха напечатани две имена.

ВИТОРИО ДЖАНЕТИ

Главатарят на Камора.

Бащата на Анджела.

Сгънах листа, сложих го в плика и го пъхнах в джоба на якето.

Останах да седя на пейката до късно вечерта, загледан в Грейт Лоун и във величественния градски силует на Манхатън.

В тази нощ разбрах, че тепърва ще имам да водя много битки.

Разбрах, че ще трябва да се боря и да побеждавам нови врагове.

Разбрах, че има голяма вероятност да не спечеля всички битки.

Разбрах, че ако се проваля, мога да изгубя сина си и организацията си.

Но това, което най-вече разбрах, беше истината, от която винаги съм се боял.

Разбрах, че ще трябва да се изправя срещу някого, на когото се доверявах и когото може би дори обичах.

Сега вече знаех името на моя враг.

Знаех, че моята война едва е започнала.

Издание:

Автор: Лоренцо Каркатера

Заглавие: Вълка

Преводач: Петър Нинов

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща Плеяда

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолини’94“

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-409-350-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3040>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.